

2 மாத சிந்தனை

2135

2 மாத
சிந்தனை

JPL

C2135

2003

*

சு

✓

*

80

+

86653

செ

நூலக பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

2135C.C

உள்மன யாத்திரை

உமா வரதராஜன்

வியூகத்துக்காக
அன்னம்

ULL MANA YATHIRAI

**A collection of short stories
in Tamil.**

By UMA VARATHARAJAN (C)

Pages 158 + 10

Date of birth: 19—11—1956

**Address: 78, Chettiar road,
Pandiruppu -01, Kalmunai,
Srilanka.**

First edition: May 1988.....

Published by VIEWHUM.

Sales Right: Annam (P) Ltd,

**Printed at Akaram Printers
Sivaganga.**

Cover design: K.M. Adimoolam

Cover printed at Sudarsan Graphics

Price: Rupees Twenty Five

8

86653

உமாவரதராஜனின்
உள்மன யாத்திரை
சிறுகதைகளின் தொகுப்பு
பக்கம் 158 + 10
எழுதியவர் பற்றிய சில
விபரங்கள்:
முழுப்பெயர்
உடையப்பா மாணிக்கம் வரதராஜன்
வயது: 31 +
முகவரி:
செட்டியார் வீதி, பாண்டிருப்பு 01
கல்முனை, இலங்கை
முதற்பதிப்பு: மே, 1988
வெளியீடு: வியூகம்.
விற்பனை உரிமை.
அன்னம், (பி)லிட், சிவகங்கை
அச்சாக்கம்:
அகரம் பிரிண்டர்ஸ் சிவகங்கை.
அட்டை அமைப்பு:
கே. எம். ஆதிமூலம்
அட்டை அச்சாக்கம்:
சுதர்சன் கிராபி.:க்ஸ்

விலை: ரூபாய் இருபத்தைந்து

உமாவரதராஜனின் சிறுகதைகள்

உமா வரதராஜனின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு இது. தற்காலத் தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் உமா வரதராஜனும் ஒருவர் என்பதை இத்தொகுப்பு உறுதிப்படுத்துகின்றது. குறைவாகவே எழுதி தன்னை ஒரு நல்ல கலைஞனாக இனங்காட்டிக் கொண்டவர் இவர். தனக்குள்ளே யாத்திரை செய்து. தனக்கு உண்மையாக இருந்து, தன் அனுபவங்களை உணர்வுகளை கலையாக்குபவன் ஒரு நல்ல கலைஞன். உமா வரதராஜனும் இத்தகைய ஒரு கலைஞன்தான். தன் தொகுப்புக்கு உள்மனயாத்திரை என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார் இவர். இத்தலைப்பில் ஒரு கதையும் இத்தொகுப்பில் இல்லை. எனினும் இதில் உள்ள கதைகள் எல்லாமே உமாவரதராஜனின் உள்மன யாத்திரை தான். அவருடைய சொந்த அகஉலக அனுபவங்கள் தான். இவ்வகையில் உமா வரதராஜன் நமது பெரும் பாலான எழுத்தாளர்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றார்.

நமது பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களாக இல்லாமல் 'கதாசிரியர்'களாகவே இருக்கிறார்கள். வாசகரசனைக்குத் தீனி போடுவதற்காகக் கதைகட்டு பவர்களும் தங்கள் கொள்கைவிளக்கத்துக்கு ஏற்றவகையில் பாத்திரங்களையும் சம்பவங்களையும் சோடித்துக் கதை புனைபவர்களுமே இன்று பிரபலமான எழுத்தாளர்களாக நம் மத்தியில் உலாவுகின்றார்கள். இவர்களுடைய எழுத்தில் உண்மை இருப்பதில்லை. அதனால் நமக்குக் கலை அனுபவம் கிடைப்பதில்லை; கலைப் பாதிப்பு ஏற்படுவதும் இல்லை. இத்தொகுப்பில் உள்ள கதை எதுவும் வாசகரசனைக்குத் தீனி போடுவதற்காகவோ கொள்கைப் பிரகடனத்துக்காகவோ புனையப்பட்டவையல்ல. இவை படைப்பாளியின் உண்மை அனுபவங்கள், படைப்பாளியின் புறவாழ்வு அவன் அக உலகில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களின் வெளிப்பாடுகள். அவ்வகையில் இவை வெறும் கதைகள் அல்ல; கலை வெளிப்பாடுகள்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் எல்லாவற்றிலும் இடம் பெறும் பிரதான பாத்திரங்கள் எல்லாம்—அவற்றின்

பெயர்கள் வெவ்வேறாக இருப்பினும், உதாரணமாக தொலைவில் தெரியும் ஒற்றை நட்சத்திரத்தில் வரும் வரதன், சின்னஞ்சிறு சிறகுகளில் வரும் பத்மநாதன், மாலை சூட்டிகளில் வரும் செங்கா, பெரிய வெள்ளியும் புனித ஞாயிறும்மில் வரும் ஸ்வாமி, அப்பா இல்லாத ஊரில் வரும் வரதராஜ்— ஒரேபாத்திரத்தின் வெவ்வேறு விம்பங்கள்தான். அந்த ஒரே பாத்திரம் உ(டையப்பா) மா(ணிக்கம்) வரதராஜன் என்ற படைப்பாளிதான். படைப்பாளியின் வெவ்வேறு சூழ்நிலைத் தோற்றங்கள் தான். இந்த அளவு தன்னைத் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படையாக இனங்காட்டிக் கொண்ட, தன்னையே தன்படைப்புகளின் பாத்திரமாக்கிக் கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர்கள் நம் மத்தியில் மிகச்சிலரே.

உமா வரதராஜனின் கதைகள் கூறும் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் வெவ்வேறாய் இருப்பினும் அவற்றில் நாம் ஒரு பொதுத்தன்மையை அவதானிக்கலாம். அதாவது இவ்வனுபவங்களெல்லாம் புறச்சூழலுக்கும் அல்லது சமூகத்துக்கும் தனிமனிதனுக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாட்டின் வெளிப்பாடுகளாகவே அமைகின்றன. உதாரணமாக முதல் கதையான தொலைவில் தெரியும் ஒற்றை நட்சத்திரத்தையே எடுத்துக்கொள்வோம். வரதனின் பள்ளிப்பருவக் காதலுக்கும் சமூக மனப்பாங்குக்கும் இடையிலான முரண்பாடுதான் கதையின் மையம். இம் முரண்பாட்டினால் வரதன் ஆறுமாதம் ஊரைப் பிரிந்திருக்கவும் நேர்கின்றது. இதுபோல் அரசியல் வாதிக்குப் பந்தம் பிடிக்கும் ஊர்மனப்பாங்குக்கும், ஒத்தோட மறுக்கும் செங்காவுக்கும் இடையிலான முரண்பாடே மாலை சூட்டிகள் கதை. கலை இலக்கியப்போலித்தனங்களுக்கும் பத்மநாதனுக்குமிடையில் உள்ள முரண்பாடே சின்னஞ்சிறிய சிறகுகள் கதை. இவ்வாறே ஏனைய கதைகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் சமூக — தனிமனித உறவுநிலையில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளையே விபரிக்கின்றன.

உமா வரதராஜனின் கதாபாத்திரங்கள் இந்த முரண்பாடுகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்ளுகின்றன? ஏதோ ஒரு வகையில் அவை இந்த முரண்பாடுகளில் இருந்து விலகி அல்லது நழுவிச் செல்லவே முனைகின்றன. போலிகளின் அரவணைப்பில் சிக்கிக்கிடப்பதைவிடத் தனியாகத் தொலைவில் ஒற்றையாக இருப்பதில்

எவ்வளவு சந்தோஷம் என்று நினைக்கின்றான் தொலைவில் தெரியும் ஒற்றை நட்சத்திரத்தில் வரும் வரதன். உமாவரதராஜனின் பெரும்பாலான கதா பாத்திரங்களிடம் நாம் இத்தகைய ஒரு மனப்பாங்கையே காண்கின்றோம். மாலைசூட்டிகளில் வரும் செங்காவுக்கு தன் வீட்டில் இருந்து எம்பியின் கழுத்தில் விழும் மாலையைக்கூடத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. மாலை சூட்டும் பொறுப்பைத் தன் தம்பியின் மீது விட்டு விட்டுத் தான் மட்டும் தப்பித்துக் கொள்ள முடிகின்றது. சின்னஞ்சிறு சிறகுகளில் வரும் பத்மநாதனால் செம்பறவைகளின் இலக்கியப் போலித்தனத்தை எதிர்த்துக் கலகம் செய்ய முடியவில்லை, 'வேறு வழியில்லாமல் முன் வரிசையில் இருந்த மனுஷி ஒருத்தியின் ரவிக்கையில் இருந்த பூக்களை எண்ணிக்கையிடத் தொடங்குகிறான்' அவன். எலியத்தில் வரும் 'அவன்' எலிகளை அழிப்பதில் தோற்றுப் போகின்றான். பதிலாக எலிகளிடம் இருந்து தன்னை எவ்விதம் காப்பது என்ற பயமே அவனிடம் மேலோங்குகின்றது. ஜெனியில் வரும் 'அவன்' ஜெனியின் துயரக் கதையைக் கேட்டபிறகு கண்களை மூடிக் கொள்கின்றான். தனக்குள் அழுவதைத் தவிர அவளுக்காக என்ன செய்யலாம் என்று அவனுக்குப் புரிவதில்லை, அவள் இறங்க வேண்டிய நிலையம் வரும் வரைக்கும் அவன் எதுவும் பேசவும் இல்லை. உமாவரதராஜனின் பாத்திரங்கள் முரண்பாடுகளை எதிர்கொள்ளும் விதம் இதுதான். இதையே படைப்பாளியின் மனோபாவமாகவும் நாம் கொள்ளலாம்.

இக்கதைகளைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய எதிர்கொள்ளல் மிகவும் இயல்பானதாகவும் கலைத்தாக்கம் ஏற்படுத்துபவையாகவும் இருந்தபோதிலும் நமது பாரம்பரிய முற்போக்கு விமர்சகர்கள் கலை இலக்கியத்தில் இத்தகைய மனோபாவத்தைத் தீவிரமாக எதிர்ப்பர். இதைப் பிற்போக்குத் தனிமனிதக் கலை என்றும் சாடுவர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை கதாபாத்திரங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் கலகக்குரல் எழுப்பவேண்டும். முரண்பாடுகளை மோதி உடைக்க வேண்டும். கதையிலேயே ஒரு புரட்சியை நிகழ்த்திக்காட்ட வேண்டும். அப்போதுதான் அது முற்போக்கு இலக்கியமாகும். இக் கண்ணோட்டம், ஒரு படைப்பு வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கை உண்மைகளை விட, படைப்பாளியின்

மனோபாவத்தை—அல்லது நோக்கு நிலையை மட்டும் முதன்மைப்படுத்துவதன் விளைவாகவே ஏற்படுகின்றது. ஆனால் ஒரு நுண் உணர்வுமிக்க வாசகனைப் பொறுத்த வரை படைப்பாளியின் மனோபாவத்தைவிட படைப்பு வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கை உண்மைகள் அல்லது சமூக யதார்த்தம், அது ஏற்படுத்தும் கலைப்பாதிப்பு என்பனவே முக்கியமானதாகும். இவ்வடிப்படையிலேயே பால்சாக்கையும் டால்ஸ்டாயையும் மார்க்சிய மூலவர்கள் உயர்ந்த கலைஞர்களாக இனங்கண்டனர்.

உமா வரதராஜனின் படைப்புக்கள் வெளிப்படுத்தும் சமூக யதார்த்தமும், அவை ஏற்படுத்தும் கலைப் பாதிப்பும் ஆழமானது. சமூகத்தில் ஊடுருவியுள்ள பொய்மையை, போலித்தனங்களை, முரண்களை அவை அம்பலப்படுத்துகின்றன. அவற்றோடு ஒத்தோட மறுக்கும், அவற்றுக்கிடையே அகப்பட்டு நசுங்கும் மனித உள்ளத்தின் அவஸ்தையை உணர்த்துகின்றன. அந்த அவஸ்தையை வாசகன் மனதிலும் தொற்ற வைக்கின்றன. இதுவே இவரது கலையின் வெற்றி யாகும்.

சுமார் பத்தாண்டுகால இடைவெளியில் எழுதப்பட்ட பதின்மூன்று கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. எல்லாக் கதைகளிலுமே—வெவ்வேறு அளவில்தான் எனினும்—ஒரு கலை முதிர்ச்சியைக் காண முடிகின்றது. நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கமைப்பதில் மொழியைக் கையாள் வதில் இந்த முதிர்ச்சி தெரிகின்றது. எனினும் மாலை சூட்டிகள், முகங்கள், ஜெனி, சூரியனின் முன்புறம், எலியம் ஆகிய ஐந்தும் இத்தொகுப்பிலுள்ள மிகச் சிறந்த படைப்புக்கள் என்பது என் அபிப்பிராயம். உருவம், பொருள் இரண்டிலும் கட்டிறுக்கமான படைப் புக்கள் இவை. இன்றையத் தமிழில் எழுதப்பட்ட நல்ல சிறுகதைகளுள் இவற்றுக்கும் இடம் இருக்கும் என்பதே என் கணிப்பு. பதின்மூன்று கதைகள் உள்ள ஒரு தொகுதியில் ஐந்து கதைகள் சிறந்தவையாக இருப்பது ஒரு படைப்பாளிக்கு வெற்றிதான். ஏனையவையும் நல்ல படைப்புக்களே என்பது திருப்திதரும் விஷய மாகும்.

கல்முனை—7, இலங்கை.

எம்.ஏ. நு.:மான்
21-4-1988

உள் ...

‘தொலைவில் தெரியும் ஒற்றை நட்சத்திரம்... 1
வெயிலும் வெறுமையும்...11
சின்னஞ்சிறு சிறகுகள்...19
மாலைசூட்டிகள்...30

பெரியவெள்ளியும், புனிதஞாயிறும்... 43
முகங்கள்... 57
அசோகவனங்கள்... 71
உயர... 81

விளிம்பு...91
சூரியனின் முன்புறம்...101
ஜெனி...115

எலியம்... 129
அப்பா இல்லாதணரில்... 141
ஒரு கடிதம்—உள்மன யாத்திரை... 155

உள்மன யாத்திரை

தந்தைக்கு

1652117 2011 1

○

அதிகாலையில் அங்கு போக வேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது. ஆஸ்பத்தி ரிக்கே உரித்தான நெடி. ஏழெட்டுப் படிகளில் ஏறி உயரும்போதே முச்சு வாங்கிற்று. மேலே, மாடியை அடைந்ததும் ஆள் அரவமற்ற ஒரு நீளமான விறாந்தை என் முன்னே. சமீபமாயுள்ள அடர்ந்த மரங்களிலிருந்து காகங்கள் கரையும் சத்தத்தைத்தவிர மற்றப்படி விறாந்தை வெறுமை. திடீரென எதிர்முனையிலிருந்து சீருடையுடன் அவள் தோன்றினாள், ஒப்பனை போட்டுக்கொண்டு ஒன்பது வருஷங்களாக இந்த 'மேடை'க்குக் காத்திருந்தவள்போல. அவள் புன்னகையைக் கழற்றி வைத்த முகத்துடன் என்னைப் பாராமலேயே என்னைக் கடந்து சென்றாள். காலம் சதுரங்கப் பலகையிலே இரண்டு காய்களையும் என்னமாய் நகர்த்தி விட்டது.

○

(என்னுடைய தினக்குறிப்பு: 30—6—82)

**தொலைவில் தொரியும்
ஒற்றை நட்சத்திரம்**

□

பஸ் அந்த மதில் வீட்டருகே இருக்கும் பஸ் தரிக்குமிடத்தில் நின்றது. ஊருக்கு வந்தாயிற்று. திடீர்ப் பரபரப்புடனும், கைப் பெட்டியுடனும் அவன் அந்த மதிலருகில் குப்பைத்திடலில் இறங்கிக் கொண்டதும் பஸ் அபசுரமாக முனகிக்கொண்டு மீண்டும் ஓடத் தொடங்கிற்று. பஸ்ஸிற்குள் இருந்த வழக்கையொன்று கழுத்தை வளைத்து அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தது. அவன் அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்க முயன்றான். 'அது' தலையைத் திருப்பிக்கொண்டது. 'வயிற்றெரிச்சல் போலிருக்கிறது.' அவன் தன்னுடைய நீளமான தலைமுடியை ஒரு தடவை தடவிக் கொண்டான். காற்றுக்கு வளைந்து, குழம்பி முகமெல்லாம் விழுந்துகிடந்த தலைமயிரைச் சட்டைப் பொக்கெற்றுக்குள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சீப்பு வெளியே வந்து மீண்டும் ஒரு நிலைக்குக்கொண்டு வந்தது.

றோட்டின் மற்றப் பக்கத்தில் இருக்கும் அந்த வளவுக்குப் பின்னால் பரந்து கிடக்கும் அந்த வயல்களுக்கும் அப்பால் தெரியும் குளம், கட்டையுடைத்து இப்போது இதோ அருகே வந்து நிற்கிறது. அதற்குக்கூட 'ஊர்பார்க்கும்' ஆசை வந்து விட்டதோ? வருஷத்தில் ஒரு தடவை இப்படியொரு ஆசை அதற்கு வருவது வழக்கம்.

அவனுக்கு சீட்டியடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. நீர்ப்பரப்புக்கள், மலைகள், பறவைகள், ஏன் இளம் பெண்கள்... இந்த இயற்கையழகுகளில் லயித்துவிடும்போது அவனுக்கு சீட்டி தானாகவே வந்து விடுகின்றது. சீட்டியடிப்பது கூடாத பழக்கம் என்று அந்த நாட்களில் அம்மா அவனிடம் ஆயிரந்தடவைகள் சொல்லியிருப்பாள். மாமா மாத்திரம் என்ன? அவருந்தான். ஆனால் அவனிடம் அதைவிட ஆயிரங்கெட்ட குணங்கள் இருப்பதாகப் பிரமைகொண்டு, பேரிடியைத் தங்கள் தலையில் போட்டு ஆறுமாதகாலத்திற்கு முந்திய காலகட்டத்தில் அவர்கள் தவிக்கும்போது சீட்டியடிச் சமாச்சாரமாகத்தான் போய்விட்டது.

கொழும்பில் முந்தாநாள் பார்த்த ஒரு ஹிந்திப் படத்தின் மெட்டுக்கு அவன் சீட்டியடித்துக் கொண்டு நடந்தான். தொலைவில் வெண் மலர்கள் புள்ளிபுள்ளிகளாய்த் தெரியும் அந்த அலரி மரங்களுக்கும், மொட்டைமாடிக் கட்டிடத்துக்கும் அருகே அவன்போய் மெயின் றோட்டிலிருந்து கிளைவிடும்

உள்மன யாத்திரை

அந்த செம்மண் தெருவால் நடந்தால் வலது பக்கத்தில் முதலாவதாக வரும் வீடு அவனுடையதுதான்.

ஊரே உறங்கிக்கிடப்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. ஊரின் உறக்கத்துக்கு மழைமுட்டம் காரணமா அல்லது தன்னுடைய ஆறு மாதப்பிரிவு காரணமா என்னும் விசித்திரமான கற்பனை அவனுள் எழுந்ததும் புன்னகைத்தபடி நடந்தான்.

ஓவசியரின் வீடு எதிரே வருகிறது. கேற்றுக்குப் பெயின்ற மாற்றி அடித்திருக்கிறார்கள். பச்சை நிறமாக இருந்த கேட் இப்போது நீலநிறமாகிவிட்டது. இடியப்பக்காரியை அனுப்பி அந்தக் 'கேற்றைச் சாத்தவந்த ஓவசியரின் சின்ன மகள் மைதிலி—அவள் கூடக் கொஞ்சம் வளர்ந்துதான் இருக்கிறாள்—றோட்டில் போய்க்கொண்டிருக்கும் அவனைத் திகைத்தபடி பார்த்து, கேற்றைச் சாத்த மறந்து வளவுக்குள் ஓடுகிறாள்.

''மழ வருது. கெதியா வீட்ட போய்ச் சேர் தம்பி!'' என்று தன்னுடைய அவசரத்தை அவனுக்குச்சொல்லிவிட்டு இடியப் பக்காரி ஓட்டமும், நடையுமாகப் போகிறாள். 'வரதன் மாமா போது. வரதன் மாமா போது.....' என்ற மைதிலியின் 'அனெளன்ஸ் மென்ற' ஓவசியரின் வளவுக்குள் கேட்கிறது. தான் கடந்துவிட்ட ஓவசியரின் கேற்றை மீண்டும் ஒரு தடவை அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கு ஓவசியரின் மனைவி இல்லை. ஓவசியரின் மனைவி கேற்றில் ஏன் நிற்கப்போகிறாள்? அவளுடைய வேலி நிறைய ஓட்டைகள் இருப்பதை ஆறு மாதப்பிரிவால் அவன் மறந்து விட்டானா?

அதற்கப்பால் அந்தப் பாழ்வளவு. வளவு இப்போதும் பாழாகத் தான் கிடக்கிறது. வேலியொன்றுதான் புதிதாக முளைத்து விட்டது. அதற்கடுத்ததாக..... முருகேசின் சலூன்! அதுதான் அந்தப் பகுதியின் வாசிகசாலை, அளப்பு மண்டபம் எல்லாம்..... இந்த முருகேசின் சலூனில்தான் தன்னைச் சம்பந்தப்படுத்தி எவ்வளவு அரட்டைகள் நடந்திருக்கின்றன. முருகேஸ் இன்னும் சலூன் திறக்கவில்லை. அவர் எட்டுமணிக்கும் திறப்பார். பத்துக்கும் திறப்பார். முதலில் வருபவன் எத்தனை மணிக்குப் படலையைத் தட்டுவான் என்பதைப் பொறுத்த விஷயம் அது. பக்கத்து வளவு வேலியின் ஓரத்தில் நின்று தெருவைத் திருட்டுத்தனமாக எட்டிப் பார்க்கும்

உள்மன யாத்திரை

அந்தத் தெருவில் நடப்பதாகவும், சுழியோடுவதாகவும் பாவனை பண்ணிக்கொண்டு வீட்டையடைந்ததும் அவனுக்கு இனந்தெரியாத பூரிப்புண்டாயிற்று. கதவைத் தட்டியவுடன் யார் வந்து திறப்பார்கள். அம்மாவா? தம்பிகளா? மாமாவா?...மாமாதான் சுறுசுறுப்பான மனிதர். அவர்தான் வந்து திறப்பார். கதவை அவன் தட்டினான். 'ஓய்' என்ற குரல் கேட்டது. அம்மா வருகிறாள். ஆறு மாதகாலமாகக் கடித மூலம் பாசமொழி பரிமாறிக்கொண்ட அம்மா இதோ எதிரே வருகிறாள். அவனைக் கண்டதும் அம்மாவுக்கு அதிர்ச்சி.....ஆச்சரியம்..... "தம்பி இதென்ன திடீரெண்டு? சுகம் கிகம் இல்லையா?" "சீ.....சும்மா வந்த....." அவன் இழுத்து முடிப்பதற்குள் அம்மா அவனை உற்சாகத்துடன் உள்ளே கூட்டிப் போகிறாள். அவன் மண்டபத்தைக் கடந்து போகும்போது தம்பி விஜி பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். பக்கத்தில் சின்னத்தம்பி சுரேஷ் ஒப்பாரி வைக்கிறான். அவன் அப்படித்தான். தம்பிவிஜி அவனைக்கண்டதும் சந்தோஷத்துடன் கூக்குரலிட்டு இளையவனுக்கு அண்ணனது வரவை அறிவிக்க, சுரேஷ் ஒரு கணம் நிமிர்ந்து, கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அழுகிறான்.

அவன் தனது அறையைத் திறந்து உள்ளே போகிறான். ஒரு பெருமூச்சு. வெளியே கேட்கும் சுரேஷின் அழுகுரல் அப்படியே மறைந்துபோகிறது. இந்தோ சிலோனின் பலகாரங்கள் சுரேஷை அடக்கியிருக்கும்.

அவன் கிணற்றடிக்குக் குளிக்கப் போனதும் சமையலறையிலிருந்து அம்மாவின் எச்சரிக்கைக் குரல் கேட்கிறது. "தம்பி அங்கால பாசி பிடிச்சிருக்கு. கவனம்!".

பிறகு தேங்காய் துருவும் ஓசையும், அவன்குளிக்கும்போது நீர் இறைபடும் ஓசையும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து போகின்றன.

சாப்பிடும்போது அவனைச்சுற்றித் தம்பிகள் இருவரும் இருந்துகொண்டார்கள். "வேலை எப்படிக் கரச்சலா?" என்று தம்பி கேட்கிறான். தான் கேட்டிருக்க வேண்டிய கேள்விகளை விஜி கேட்டுவிட்டான் என்பதற்காக அம்மா ரொம்பப் பெருமிதப்படுகிறாள். அது முகத்தில் தெரிகிறது. அவன் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து கொள்கிறான். அவன் அதிகமாக வளர்த்திருக்கும் அந்த முடியைப் பற்றி அம்மா கவலைப்படுகிறாள். வெட்டி முழுகச்

உள்மன யாத்திரை

செவ்வரத்தம் பூக்களை முருகேசு பறித்துக் கொண்டிருக்கிறார். சாமி வழிபாட்டுக்கு ஆயத்தம் பண்ணுகிறார் போலும். அவனுக்கு விபரந்த தெரிந்த நாளிலிருந்து முருகேசு ஒவ்வொரு காலைப் பொழுதிலும் இந்த வேலையைத்தான் செய்கிறார். சாமியின் அருள் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, பூக்கள் மாத்திரம் ஒழுங்காகக் கிடைக்கின்றன.

முருகேசு அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார். “எங்கட பிழைப்பில் மண்ணப் போடுறதா எண்ணமா தம்பி?”

அவன் சிரித்துவிட்டு மேலே தொடர்கிறான்.

பரமேஸ்வரனது கடை வருகிறது. பரமேஸ்வரனைக் கடையில் காணவில்லை. பரமேஸ்வரனின் தம்பி கடையில் இருக்கிறான். கடை கூடக் கொஞ்சம் மாறிப் போய்விட்டது. ‘கடன் கேளாதீர்’ அறிவிப்பு பளிச்சென்று தெரிகிறது.

கடைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் அந்த வீட்டின் கேற்றை அவன் ஆவலுடன் பார்த்த போது அங்கு நின்ற வசந்தா அவனைச் சற்றும் எதிர்பாராமல் கண்டதால் திகைத்து, கண்கள் அகல விரிந்து, இதழ்கள் விடுபட்டு “வரதன்” என முணுமுணுக்கிறாள். அவன் கள்ளமில்லாமல் சிரிக்கிறான். அவளும் புன்னகையை வலிந்திழுத்துக் கொள்கிறாள்.

அந்தப் புன்னகை மாறாமலே அவன் முன்னேறுகிறான்.

அந்த அலரி மரங்களுக்கு முன்னால் இருக்கும் சந்திரகுமாரின் வீட்டு வானொலிப் பெட்டி அலறுகிறது. பழுதாய்க் கிடந்த வானொலிப் பெட்டியை இப்போதுதான் திருத்தியிருக்கிறார்களோ?

மெயின் நோட்டை விட்டுவிலகி அவன் செல்லவேண்டிய பாதை இதோ வருகின்றது. அந்தப் பாதையில் படகும் விடலாம். மீனும் பிடிக்கலாம். இந்தக் கிராம சபைக்காரர்களுக்கு இந்தப் பாதையில் மாத்திரம் அப்படி என்ன கோபம்? கிராமசபையிலேயே முழுப்பிழையையும்போட்டு விடமுடியாது. போன வருஷம் மூன்று லோட் ‘கிறவல்’ கொட்டப்பட்ட தென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இந்தத் தெருவின் மாதரசிகள் தங்கள் வீட்டுத்தோட்டங்களுக்காக இரவோடிவாக இரண்டு ‘லோட் கிறவலைப்’ பங்கு போடுவார்கள் என அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்களா?

உள்மன யாத்திரை

சொல்கிறாள். அவன் அசட்டுச்சிரிப்பை உதிர்க்கின்றான். மாமாவைப் பற்றி அவன் விசாரிக்கிறான். “அவர் அம்மாட வீட்ட நிக்கிறேர், போய்ப் பார்த்திட்டு வா”.

அவன் இனி ஊர்வலம் புறப்படப் போகிறான். மழைக்குப் பயந்து வீட்டுக்குள் ஏறி சுவரில் சாய்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த சைக்கிளை அவன் உருட்டிக் கொண்டு நடந்தான். காதல் வாகனம் என்று ஒரு காலத்தில் செல்லப் பெயர் வாங்கியிருந்த அந்த சைக்கிளின் ‘மட்காட்கள்’ இப்போது ஆடுகின்றன. அவனைப் போலவே தம்பியும் மூன்றுபேரை வைத்துச் சைக்கிள் ஓட்டியிருப்பானோ? சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு அவன் நோட்டுக்குப் போகும்போது வழியில் குறுக்கிட்ட ‘எவ-கிறீன்’ இலைகளிலிருந்து நீர்த்த துளிகள் தலையில் விழுந்து முகத்தில் வடிகின்றன.

சைக்கிள், சிறிய ஏரிக்கு ஒப்பான அந்த வீதியில் நீரைக் கிழித்து இரு பக்கமாக்கிக்கொண்டு ஓடுவது அழகாக இருக்கிறது. மெயின்ரோட்.....சந்திரகுமாரின் வீடுஅதைக் கடந்ததும் அவனுடைய கண்கள் ஆவலுடன் அந்தக் கேற்றை நோக்குகின்றன. அங்கு வசந்தா இல்லை. அவளுடைய கடைசித்தங்கச்சி ஆனந்திநிற்கிறாள். அவள் அவனை ரொம்ப விசித்திரமாகப் பார்க்கிறாள். அவன் தன் கண்களை வேண்டுமென்றே அகல விரித்து வேடிக்கை காட்டினான்.

சைக்கிள் அந்த இடத்தைக் கடந்து.....இன்னுங் கொஞ்சந் தூரம்போய் ஒரு ஒழுங்கையில் திரும்புகிறது. சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு அவன் வளவுக்குள் போனதும் ‘தம்பி வந்திருக்கு’ தம்பி வந்திருக்கு’ என்ற குரல்கள் அங்கு எதிரொலிக்கின்றன. மாமா வருகிறார்.

“ஆ வாடாப்பா எப்பிடி? உள்ளுக்குள்ள வா”

அவன் அவரைத் தொடர்ந்து போகிறான். அவன் தலை முடியைப் பார்த்து அவருக்கு நழுட்டுப் புன்னகையொன்று வருகிறது. கொழும்பு ஸ்ரைலா? என்று கேட்கிறார். அம்மம்மா அவனருகே வருகிறாள். பிரிவுத் துயர்களைச் சொல்லி அழுகிறாள். அவன் நம்பவில்லை. அவன் இந்த ஆறுமாதகாலத்திற்கு பிரிவின் துயரில் அழுந்தி எவருக்காகவும் ஏங்கவில்லையே. இவர்களா அப்படி ஏங்கப் போகிறார்கள்? ஒரு வேளை ஏங்கியிருக்கலாம். அநியாயமாக அவன் மனதில் ரொம்பக் காயங்களை உண்டுபண்ணி விட்டோம் என்று.

உள்மன யாத்திரை

அன்றிமார் வந்து விசாரித்தனர். சீதா அன்றியின் சின்ன மகன் பிரதீஷ் அவனிடம் வர மறுக்கிறான். அவனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு வரப்பயப்படுவதாக சின்ன அன்றி காரணங் காட்டினாள். பிரதீஷ் பரவாயில்லை. ஆறு மாதத்திற்கு முதல் இவர்களெல்லோரும் அவனை நெருங்கப் பயப்பட்டவர்கள் அல்லவா? - மறுபடியும் ஏதோ நினைவுகளில் அவன் சிக்கி அவற்றில் ஆழ்ந்து புதைந்துபோகிறான். இடையில் மரவள்ளிக் கிழங்கு வந்ததும், கோப்பி தந்ததும், வாயில் போட்டதும்..... ஏதோ கனவுகள் போல. அவன் எழுந்து கொள்கிறான். அவன் எழுவதைக் கண்டதும் மறு நாள் மதியச் சாப்பாட்டுக்கு வரும்படி அழைப்புத் தருகிறான் அம்மம்மா. மாமாவும் அதை வலியுறுத்திச் சொல்ல அவன் சரியென்று ஒப்புதல் அளிக்கிறான். சைக்கிள் மீண்டும் மெயின் ரோட்டில் ஓடுகிறது.

‘‘வரதன்’’ என்று யாரோ கத்துங்குரல். சைக்கில் ஓடிக் கொண்டே அவன் திரும்பிப்பார்த்தான். சுகுமார் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அனைவரும் கேட்கும் அதே கேள்விகளைத்தான் சுகுமாரும் கேட்கிறான். ‘எப்போது வந்தாய் எப்போது போவாய்?’ இடையில் ஒருதடவை சினிமா நடிகனொருவனின் பெயரைச் சொல்லி, அவனுடைய ‘ஹெயர் ஸ்ரைலைப்’ போலிருப்பதாக அவனது முடியைப் புகழ்ந்தான். அதில் உண்மையும் இருக்கலாம். பொய்யும் இருக்கலாம். ஆனால் அதில் அவனுக்கு அக்கறையில்லை. அந்த நாட்களில் இந்த வெறுமயக்கத்தில் விழுந்து சுகுமாருடன் சேர்ந்து உடையார் றோட், வன்னி றோட், வி.வி. றோட், எனப்பல றோட்களின் தரிசனத்தில் இறங்கி, இறுதியில் களைத்து, தாகம் தீர்ப்பதற்காக பாபுஜீ கிறீம் ஹவுஸில் புகுந்த நாட்களுமுண்டு. அவை வசந்தகரமான நாட்கள். அந்த நாட்களின் நினைவுகள் அவன் மனதில் பசுமையாக நிறைந்து வாழ்கின்றன. நண்பர்கள் தராத நிறைவை அந்த நினைவுகள்தான் தருகின்றன.

சுகுமாரால் அவனுடன் ஒட்டிப் பேசமுடியவில்லை. அவனால் மனச்சாட்சியைக் கொண்டுவிட்டு எப்படிப் பேசமுடியும்? பள்ளிக் கூடத்தில் ஜெயாவுக்கு சுகுமார் கடிதங்கொடுத்து அசட்டுத் தனமாக அந்த அரக்கி மிஸிஸ். அற்புதநாதன் ரீச்சரிடம் மாட்டி, வீட்டுக்குப் போகப் பயந்து, நஞ்சு குடிக்கப் போவ

உள்மன யாத்திரை

தாக அவனிடங்கூறி அழ, நண்பனுக்காக அன்று முழுவதும் அலைந்து, பயந்து, வீட்டில் கொண்டு போய் அவனைச் சேர்த்ததும் அந்த சுகுமார் கடைசியாக என்ன செய்தான்? வரதன்தான் தன்னைக் கெடுத்தவன், காதற் கடிதம் எழுதப் பழக்கியவன் என்ற மாபெரும் 'உண்மையை'க் கூறி வீட்டில் நல்ல பெயர் வாங்கி நட்புக்குச் சமாதிக் கடிதம் எழுதப் பிணைத்தான். அதையறிந்தபோது அவனுக்கு முதலில் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பிறகு ஆச்சரியமாக இருந்தது. "வாறன் மச்சான்" என்று சொல்லிச் சுகுமார் ஒரு பாதையில் பிரிந்து போகிறான். அவன் தனியனாக அந்த நீண்ட வீதியில் போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

பள்ளிப் பையன்கள், கொள்வென்ற மாணவிகள் பாடசாலை கலைந்து எதிரே வருகிறார்கள். அவனைப் பார்க்கும் அந்தப் பையன்களின் கண்களில் வியப்பின் தேக்கம்..... 'ஹிப்பி' என்று ஒரு சிறுவன் கத்திவிட்டு ஓடுகிறான். மாணவிகளில் சிலர் கலகலவென்று சிரிக்கிறார்கள். அந்தச் சிரிப்புக்களில் எவ்வளவு இனிமையுண்டோ அவ்வளவு பொய்யுமிருக்கலாம். அவன் பெரு முச்சுவிட்டு இறந்த காலத்தை அழைக்கிறான். இளமைப்பருவத்தில் காதல் எழுவது குற்றமென்றால், காதல் பணக்கார ஜாதிக்கே உரியதென்றால், சம அந்தஸ்த்து இல்லாத பெண்ணுக்குக் காதல் விலக்கென்றால் வசந்தாவை அவன் விரும்பியதும், அவர்கள் கடிதங்கள் எழுதிக் கொண்டதும் பிழைகள்தான். வசந்தா அவனுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தைப் பிடித்து அதைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி அவளைப் பள்ளியிலிருந்து விரட்டிய அம்மாவின் செய்கை, அவனுடைய காதல் கேட்க வசந்தாவின் வீட்டுக்கு ஏசிய ஏச்சு.....

அவனைச் சுடப்போகிறேன் என்று துவக்கைத் தூக்கி நின்ற மாமாவின் தாண்டவக் கோலம்.....

"நீ ரௌடிடா!! நான் பெத்த புள்ளல்ல" என்ற அம்மாவின் பிரகடனம்... "கீழ்ச்சாதிகளோட உறவு வெச்ச நாயே" என்ற மாமாவின் வார்த்தைகள்.....

மீள முடியாத பள்ளத்துக்குள்ளே அவன் விழுந்து கிடப்பதாகக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு மலைமேல் நிற்கும் பிரமையில் ஏளனச் சிரிப்புக்களை உதிர்த்துக் கொட்டும் சொந்தக்காரர்கள்.....

உள்மன யாத்திரை

தங்கள் பிள்ளைகளைக் கெடுத்தவன், கடிதம் எழுதப் பழக்கியவன் என்ற சுருமார் போன்ற சில்லறை வால்களின் குடும்பத்தாருடைய குற்றச்சாட்டுக்கள்.....

அப்போதெல்லாங்கூட இந்த விஷயத்தில் தீவிரமாகவே இருந்த அவன் கடைசியில் எப்படிக் கோழையாகிப் போனான்? அந்த வசந்தா-அதுதான் அவன் காதலி-அவனது குடும்பத்தைப் பழிவாங்குவதாக எண்ணிக்கொண்டு, அவன் முகத்தில் துப்பும் பெருமிதத்தில் ஒருநாள் அவனைப் பார்த்த போது காறித்துப்பிவிட்டுப் போனான். ஓ உலகம் எவ்வளவு பொல்லாதது! எவ்வளவு அவசர முடிவுகளுக்கு வந்து விடுகிறது. அவன் விரக்திக் கடலில் ஆழ்ந்து போனான். சுற்றியிருக்கும் அனைவருமே பொய்! பொய்! எல்லாமே போலிகள்! எல்லாமே வேஷங்கள்!

அவன் அந்த ஊரை விட்டே ஒரு நாள் புறப்பட்டுப் போனான். ஊருக்கும், அவனுக்கும் ஆறுமாத இடை வெளி.

அவன் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தான். ஊர் தன்னைப் பற்றிக் கற்பனை பண்ணி குற்றஞ்சாட்டிய அத்தனை விஷயங்களையும் இப்போது மறந்து வரவேற்கிறதா? ரௌடித்தனங்கள் எல்லாம் நீங்கிய புதுமகன் இவன் என அம்மா நினைக்கிறாளா? ஆறு மாதப் பிரிவால் இவன் 'மேல்சாதி' யாகிவிட்டான் என மாமா ஏற்றுக் கொள்கிறாரா? அவனது மென்மையான மனம் வசந்தாவுக்கு இப்போதுதான் புரிகிறதோ? அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. எல்லாம் பொய், எல்லாமே பொய்.

ஆறுமாதப் பிரிவுக்கு அனைவருமே தரும் போலி மரியாதை இது. அவ்வளவுதான். வேஷங்களில் மயங்காமல் அசிங்கங்களைக் காணாமல் மீண்டும் தொலை தூரம் போய்விட வேண்டும்.

போலிகளின் அரவணைப்பில் சிக்கிக் கிடப்பதை விடத் தனியாகத் தொலைவில் ஒற்றையாக இருப்பதில் எவ்வளவு சந்தோஷம்

அவன் இந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டு சீட்டியடித்த

உள்மன யாத்திரை

படி வேகமாகச் சைக்கிளைச் செலுத்துகிறான். அவனுடைய அப்போதைய சீட்டிக்குக் காரணம்-எதிரே வரும் அழகிய இளம் பெண்.

○

அலை - தை 1976

உள்மன யாத்திரை

○

மண்தின்னூற உடம்பா மகனே!
ராசாத்தி, நீ எங்கேபோயிற்றாய்
என்னருமை ராசாத்தி
பொன்னுலகம் போயிற்றாயோ?

●

மட்டரகமான அத்தர்மனம், சந்தனக்குச்சிகள் புகையும் வாசனை, பறை
மேளம்... இவற்றையும் மீறி என் மனதில் தங்கிப்போன ஒரு பெண்ணின்
ஒற்றை ஒலம்.

○

**வெயிலும்
வெறுமையும்**

□

கருநாக்கை நீட்டி அவனை விழுங்கத் தயாராவதுபோல் தோன்றியது தெரு.

அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். கையில் இருந்த இரண்டு கொப்பிகளும், ஒரு புத்தகமும் பெருஞ்சுமை போல் அவனுக்கு இப்போது தோன்றின. கடந்து போக வேண்டிய ஒரு மைல் தூரத்தை எண்ணி அவன் மலைப்படைந்தான். சூரியனின் கோரப்பற்களுக்காக மிகவும் பயந்தான். எனினும் பின்வாங்கி பஸ் நிலையத்திற்குப் போக அவன் நினைக்க வில்லை.

பஸ் நிலையத்தைப் பற்றி அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். முன்னர் தெரிந்ததைவிட இன்னுங் கூடுதலாகக் கடந்த இரண்டு நாட்களில் அவன் அறிந்து வைத்திருக்கிறான். நேரத்துக்குக் கிடைக்காத பஸ்களைத் தவிர மற்றெல்லாம் அந்த பஸ் நிலையத்தின் சிறப்புகள். ஆடு மாடுகள், கச்சான் கொட்டைக் கோதுகள், ஹார்மோனிய கீதம், சப்பாணிக் கிழவன், ஆண்மை திரும்புவதற்கானமருந்துகள், பஜாருக்குப் புதிதாக வந்துள்ள அந்தக் கறுப்பி, ரிசேர்வ் பொலிஸ் காரர்கள், 'இப்ப பஸ் வரும்' என்று எப்போதும் கிடைக்கும் ரைம்கீப்பரின் பதில்கள்..... இவற்றுடன் மேலும் பல அந்த பஸ் நிலையத்தின் முத்திரைகள் எனலாம்.

பள்ளி கலைந்து இரண்டு மணிக்கு அங்கே போய்க் காத்துக் கிடந்து, 2. 45 இற்குப் பிறகு வரும் ஒருபஸ்ஸில் முண்டியடித்து ஏறி 3.10 அளவில் வீட்டை அடைந்து, சோற்றுக்கும் வைக்கோலுக்கும் பேதவுணர்வுகள் எழாத வகையில் சாப்பிட்டுவைத்து, பகல் தூக்கம் போட்டு கடந்த இரண்டு இரவுகளும் அவன் பட்ட அவஸ்தைகளை யாரறிவார்? ஹிட்லர் அறியத் தவறிய சித்திரவதை வகைகளில் இதுவும் ஒன்று என்பது அவன் அபிப்பிராயம். கடந்த இரண்டு நாட்களாக மாலைப் பொழுதின் மனோஹரங்களை அனுபவியாதவாறு தன்னை ஆக்கிய அந்தபஸ் பயணத்தை இன்று தவிர்த்து விடுவது என அவன் தீர்மானித்திருந்தான்.

இலைகளுக்குப் பதிலாகப் பச்சைக் கிளிகளைக்கொண்டு பசுமையாய்க் காலையில் காட்சி தந்த அந்த முதிரை மரத்தை

உள்மன யாத்திரை

கடந்து அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான். 'காலையில் உன்னுடைய கண்தான் பட்டு விட்டது' என்று குற்றஞ்சாட்டியவாறு வெறுமையாக நிற்கிறது அந்த மரம்.

எதிரே, அந்த மகளிர் கல்லூரி மாணவிகள் பாட்டம் பாட்டமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முன்னால் வரும் வாணி இவனுடைய பார்வை மேயலில் சிக்கினாள். வாணியைக் கண்டபோது கடந்த வாரத்தில் நடந்த அந்த வலைப் பந்தாட்டப் போட்டிதான் அவனுடைய நினைவுக்கு வந்தது. அந்த வலைப் பந்தாட்டத்தில் அவளுடைய விளையாடலை அவன் மிகவும் ரசித்தான். அதை விட அழகு ததும்பியது, வலைப் பந்தாட்டம்முடிந்த பிறகு ஐஸ்பழம் ஒன்றை வாயில் வைத்துக் கொண்டு தோழிகள் பேசுவதைக் குறுகுறுப்பாகப் பார்த்தவாறிருந்தாளே, அப்போதுதான். இந்திய சஞ்சிகைகள் சிலவற்றின் பின்புற அட்டைகளை நிரப்பும் Kodak Camera விளம் பரக் காரர்கள் தவறவிட்ட உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு புகைப்படமல்லவா அது! அன்றைய வாணிதான் அவனுடைய கண்களுக்குள் இன்றும் இருக்கிறாள்.

அவர்களுடைய கலகலப்பு அவனை நெருங்கியது. 'என்னப்பா' வுடன்களும், 'தள்ளாதேயும்' களுடனும் அவர்கள் எல்லாரும் அவனைக் கடந்து சென்றனர்.

பாதையில் அந்த ஆலமரம் எதிர்ப்பட்டது. சூரியனுக்கு சவால் விட்டவாறு, நிலத்துக்குக் குடை பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் ஆலமரம் அது. அதனருகே வந்தபோது அவனுக்குச் சற்று நிம்மதி பிறந்தது. அங்கே தான் தரிக்கப் போவதில்லையே என்ற எண்ணம் பிறகு தோன்றியவுடன் அந்த அற்ப நிம்மதியும் மறைந்து போனது.

ஆலமரத்திற்கு எதிரில் இருந்த அந்தக் கடைகளுள் ஒன்றின் வானொலியில் இருந்து லதாமங்கேஷ்கர் 'ஆஜாரே.....' பாடுகிறா. லதாமங்கேஷ்காரோடு சேர்ந்து பல தடவைகள் அவனும் உருகிய பாடல் அது. பல இரவுகள் தனிமையின் அணைப்பில் அந்தப் பாடலில் அவன் லயித்திருக்கிறான். எனினும் அந்தப் பாடலுக்கோ ஆலமரத்தின் நிழலுக்கோ தன்னை இப்போது தடுக்கக் கூடியளவு வல்லமை இல்லை என அவன் எண்ணிக்கொண்டான்.

காலையில் வரும்போது அவன் நடந்துதான் வந்தான்.

உள்மன யாத்திரை

எனினும் இப்போதுபோல் அது அவ்வளவு சிரமமாக இருக்கவில்லை. காலைப்பொழுதுகளில் நடப்பது அவனைப் பொறுத்தவரையில் ஆனந்தமான ஓர் அனுபவம். இளவெயிலின் மென்கூடு முகத்தை மருவும் 7.30 அளவில் நடையை ஆரம்பிக்கும்போது அவனுடைய உடலும், உள்ளமும் சந்தோஷமாக இருக்கின்றன. இதமான அந்தப் பொழுது உடலையும், உள்ளத்தையும் என்னமாய் வருடிக்கொடுக்கின்றன.

காலையில் தன்சொந்த ஊரின் பள்ளிக்கூடத்தைத் தாண்டும் போதெல்லாம் அவனுடைய பார்வை ஆவலுடன் பள்ளியின் சுவரோரத்தைத் தடவும். அந்தச் சிறுமி அங்கே நிற்பாள். எவரையும் கவனியாமல் எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் அவளது தோற்றம், தலையில் இருக்கும் அந்தக் கூடைத்தொப்பி, அவளுடைய சிகப்புத் தோலை இன்னமும் தூக்கிவிடும் வர்ணச்சட்டைகள் எல்லாமே அவனைக் கவரும். 'எட்டு வருஷங்களுக்கு அப்புறம் இவளால் எத்தனை சைக்கிள் ரயர்களும், கொப்பித் தாள்களும்' பாழாகப் போகின்றனவோ' என எண்ணிச் சிரித்துக்கொள்வான்.

தெருவோரம் இருக்கும் அந்த வயலடியால் காலையில் வரும் போதெல்லாம் அவனுக்குப் பிறக்கும் உற்சாகமே அலாதி யானது. தெருவுக்கு வந்து வலதுபுறம் உள்ள அந்தப் பள்ள வெளியில் (மாரிகாலத்தில் அது குளம்) ஆங்காங்கே தென்படும் நீர்த்தேங்கல்களில் கண்களை வைத்துக்கொண்டு கனவு காணும் கொக்குகள், வயல் நிலங்களை மோந்து நிற்கும் மாடுகள், வயல்களின் ஓர் ஓரமாய் இருக்கும் அந்தச் சிற்றூரைச் சிறைப்பிடித்து விரிக்கப்பட்ட பனிப்போர்வை..... இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே நடக்கும்போது, தூரமோ, சிரமமோ அவனை உறுத்துவது கிடையாது.

வெயில் இப்போது வாட்டுகிறது. காலைப்பொழுதில் அகிலத்தின் அழகுகளையே தரிசித்த, தரிசிக்க விழையும் தன்கண்களால் இந்த வறண்ட பொழுதில் எதையுமே லட்சியம் செய்ய முடியாமல் போகிறது என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அனல்காற்று அவன் முகத்தில் வந்து பட்டது. முகம் எரிவது போலானது. நாற்சந்தி சினிமா விளம்பரத்தட்டியில் இருந்த

உள்மன யாத்திரை

சிவாஜி கணேசன் வெயிலுக்கு வெளிறிப்போயிருந்தார். இன்னமும் அரை மைல் அளவில் போக வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனை வதைத்தது.

தெருவளைவில் இருக்கும் அந்த வயல் எதிரே வந்தது. அந்த வயலில் விரித்துக் கிடந்த பச்சைப் பாயை யாரோ சுருட்டிக் கொண்டு போய்ப் பல நாட்களாகின்றன. மஞ்சளைப் பூசிக் கொண்டு விழிக்கும் அந்த வயலைப் பார்க்கும் இப்போதெல்லாம் அவனுக்கு அநுதாபமே பிறக்கிறது.

கொப்பிகளையும் புத்தகங்களையும் முகத்திற்கு வெயிற்றட்டுப் பாக்கினான் அவன். சூரியனை மூன்று புத்தகங்களுக்குள் அடக்கிவிட முயலும் தன் செய்கையை எண்ணி அவனுக்கும் பிறகு சிரிப்பு வந்தது.

கம்பிவேலிக்கு ஊடாகத் தெருவைப் பார்க்கும் அந்த வீட்டைக் கடக்கும்போது தன்னையறியாமல் அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் மாங்காய் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கழுத்தில் தொங்கிய தாலியை விட அவளுடைய கண்கள் இன்னமும் பளபளத்தன. பார்வைப் பரிமாறல்களைத் தாண்டி அடுத்த படிக்குக் கால் வைக்கும் அளவு அவனுக்குத் தெரியும் இல்லை. அவளையும் அவளுடைய பார்வையையும் சந்திக்கும் போதெல்லாம் குமுதம் இதழில் சென்னை முன்னாள் நீதிபதி திரு அனந்தநாராயணன் சொன்னதே அவனுடைய ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. 'திருமணம் செய்து கொள்ளாத ஒருவர் இன்னொருவருடைய மனைவியுடன் உறவு வைத்துக் கொள்வது அவளுடைய சம்மதம் இருந்தால் மாத்திரமே சாத்தியமாகும். அவளுடைய சம்மதம் இல்லாமல் உறவுவைத்தால் அது பலவந்தப்படுத்திக் கற்பழிக்கும் குற்றமாகும். அதேவேளையில் அவளுடைய சம்மதத்துடன் உறவு வைத்துக் கொண்டாலும் அதுவும்குற்றமேதான். அந்தக் குற்றத்தைச் சட்டத்தில் Adultery என்று கூறுவார்கள். அவளுடைய கணவன் புகார் கொடுத்து கிரிமினல்வழக்குத் தொடர்ந்தால் சம்பந்தப்பட்ட பேர்வழிக்கு நீதிமன்றம் ஐந்து வருடம் சிறைத்தண்டனை வரை கொடுக்கலாம்' என்பது திரு. அனந்தநாராயணன் சொன்னதன் சாரமாகும்.

'கேடுகெட்ட சட்டம்கேடுகெட்ட கண்கள்' அவன் சலித்துக்கொண்டே நடந்தான். "ஹலோ" என்று பின்னாலிருந்து வந்த சத்தத்தால் துணுக்குற்று இவன் திரும்பிப்

உள்மன யாத்திரை

பார்த்தான். சைக்கிளோடு குமாரசைக்கண்ட மாத்திரத்தில் இவனுக்கு ஏற்பட்ட சந்தோஷத்துக்கு அளவில்லை. “போவமா?” என்று குமார் கேட்டான். இவன் சைக்கிள் பக்கம் போனபோது “நீதான் மிதிக்கவேணும்” எனக் குமார் சொன்னது இவனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. நடந்தவன் அப்படியே தாமதித்தான். தாமதித்துவிட்டுச் சொன்னான். “நீ போ! நான் நடந்து வாறன்”

“ஏன்?”

என்று கேட்டான் குமார்.

“இடையில் ஒரு வீட்டுக்குப் போகவேணும்” என்று சொல்லி விட்டு அவன் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினான். கொஞ்சத் தூரம் வரை அவனைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி குமார் போய் மறைந்தான். “சைக்கிளில் ஜம்மென்று இருந்து சவாரி பண்ண வேண்டும். உதவி செய்ததாகப்பேரும் பண்ண வேண்டும். கேடு கெட்ட ஜென்மம்..... இந்த வெயிலில் களைத்து வருகிறேன் என்ற எண்ணமில்லாமல் மாட்டுப் பிறப்பு; அவன் மனதுக்குள் திட்டியபடி நடந்தான்.

தன்னுடைய சைக்கிளை அவன் அப்போதுதான் நினைத்துக் கொண்டான். மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் அவனுடைய சைக்கிள் பழுதாய்ப் போனது. ரயர் ஆவென்று வாயைப் பிளந்திருக்க, ரியூப் தன் இறுதி மூச்சை விட்டதனாலும் இன்னும் பல பழுதுகளாலும் அது அவனுடைய வீட்டுச் சுவரோரத்துக்குத் துணைபோனது. மேடு பள்ளம் பாராமல் ராஜகுமாரன் தோரணையில் சைக்கிள் விட்டதற்கான தண்டனையை அவன் இப்போது நன்கு அனுபவிக்கிறான். சைக்கிளின் அருமை சைக்கிளை இரவல் கேட்கும் போதும், சைக்கிளில் இடம் கேட்கும்போதும் தான் அவனுக்குப் புரிகிறது.

தெருவிலே உருக்கி ஊற்றியிருந்த தார் அவனுடைய செருப்பு களுடன் உறவு கொள்ள எத்தனித்தது. தெருவோரமாகி அவன் நடந்தான்.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் இதே வெயிலில் ஒவ்வொரு நாளும் தோளில் தூங்கும் துணிப்பையுடனும், அரைக்காற் சட்டையுடனும் (காற்சட்டையா அது? பாவாடை!) வீட்டுக்கும்

உள்மன யாத்திரை

பள்ளிக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தானே, அப்போது இல்லாத இந்தச் சிரமம் இப்போது மாத்திரம் தென்படுதலுக்குக் காரணம் என்ன என அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. வயது செல்லச் செல்ல உடம்பு சௌகர்யங்களையும், ஆனந்தத்தையும் எதிர்பார்க்கிறதா என அவன் எண்ணினான். பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் பள்ளிக்கூடத்தில் செருப்பைத் தொலைத்து விட்டு வெறுங்காலுடன் நடந்த போது மென்தோலை வாட்டாத வெயில் இப்போது மாத்திரம் புதினமாக இந்தக் கிழட்டுத் தோலை வாட்டுவது அவனுக்கு விசித்திரமாய் இருந்தது.

அப்போதெல்லாம் அவன் போன இந்தப் பாதையில் நிழல் தரும் மரங்கள் பல இருந்தன. அந்த நாட்களில் சூரியனின் ஜம்பம் இந்தப் பாதையில் வாய்ப்பது! வெகு அபூர்வம். அவனுடைய கிராமத்துக்கு மின்சாரம் வழங்கப்பட்டபோது தான் அந்த அநியாயம் நிகழ்ந்தது. நிழல்வாகை மரங்கள் பல நிலத்தில் வீழ்ந்தன. தென்னைகள் எத்தனையோ மண்ணைக் கவ்வின. அரசடி அம்மா என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்ட அவனுடைய பாட்டி அந்த அரச மரத்தை இழந்ததும் அப்போதுதான். அதெல்லாம் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னாடி.

இப்போதோ பாதையில் நிழல் தரும் மரங்களை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். நடுவிரலுக்கு மேல் தாண்டுவது ஐயம். ஆஸ்பத்திரி அருகில் நின்று தெருவுக்குக் குடைபிடித்தவாறு நிற்கும் அந்த ஆலமரம், அடுத்தது அந்தப் பிள்ளையார் கோவில் அரசமரம்; மற்றையவை அவனுடைய வீட்டுக்கு முன்னால் அணிவகுத்துக் கொண்டு கூட்டாக நிழல் வழங்கும் அலரிமரங்கள் மூன்று.

தூரத்தே தந்திக் கம்பத்தினடியில் கானல்நீர் தென்பட்டது. கானல்நீர் எதனால் தோன்றுகிறதென 'பிஸிக்ஸ் மாஸ்டர்' எப்போதோ சொல்லித் தந்ததை அவன் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தான். வர மறுத்தது. (எத்தனை கானல் நீர்களை வாழ்க்கையில் ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டிருப்பது?).

கார் ஒன்று அவனைக் கடந்து சென்றது.

அவனுக்குக் கொஞ்சத்தூரம் முன்னால் அரிசிக்காரிகள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

உள்மன யாத்திரை

வேலியோரங்களில் இருந்து தெருவுக்குக் கழுத்துக்களை வளைத்த அந்தச் செடிகளை அவன் பார்த்தான். அவை மூச்சைப் பிடித்தவாறு அவனுக்காக மௌனாஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டிருந்தன.

மஹாவித்தியாலயத்தைத் தாண்டிக்கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று அவனுக்கு சரஸாவின் ஞாபகம் வந்தது. 'ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்பாக சரஸா இதே பாதையில் பள்ளிக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் அவளை இந்தப் பாதையால்தான் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள். கனவுகளைக் கண்களுக்குள்ளேயே வைத்து மூடிக்கொண்ட அவளுடைய இறுதி யாத்திரையும் இதே பாதையால்தான் ஒரு நாள் போனது.

அவன் சிலிர்த்துக்கொண்டான். தன்னை இப்போது வாட்டுவது வெயிலா, அல்லது வாழ்க்கை பற்றிய பயமா என அவன் புரியாமல் குழம்பினான்.

அவன் அண்ணாந்து பார்த்தான். நீலவான்வெளியின் ஏகப் பரப்புக்கும் தாமே சொந்தம் என்பது போல் இரண்டு ஆலாக்கள் தலைக்குமேல் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன.

தூரத்தில் தெரிந்த அலரிமரங்களை அவனுடைய கண்கள் எட்டின. பச்சை நீள் இலைகளுக்குள் இருக்கும் அந்த வெள்ளைப் பூக்கள் அவனைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டின. அவன் வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

○

○

கூட்டத்தில் கூடி நின்று
கூவிப்பிதற்றலின்றி
நாட்டத்தில் கொள்ளாரடி—கிளியே
நாளில் மறப்பாரடி!
—பாரதி

○

சின்னஞ் சிறிய சிறகுகள்

□

இன்ன இன்னதான் பேசுவார்கள் என முன் கணிப்பிட்டு அந்த விழாவுக்கு வந்திருந்தான் பத்மநாதன். விழாவை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் பற்றியும், அதிலே பேசப்போகிறவர்கள் குறித்தும் இவன் நன்கறிவான்.

செம்பறவைகள் என்ற அந்த இலக்கிய அமைப்பு சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிடுவதற்கு அழைப்பிதழைத் தந்தபோது இவர்களுடைய செட்டையடிப்பு எவ்வளவு உயரம் வரைக்கும் என்றே பத்மநாதன் சிந்தித்தான்.

ஒருவகை சடங்குகளே நடந்தேறுவதாக முடிவில் பட்டாலும் கூட இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போவதை ஒரு சந்தோஷமாக, வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான் அவன். அதிலும் கூட்டங்கள் பழைய மெதடிஸ்த மண்டபத்தில் நடைபெறுகிற தென்றால் அது பத்மநாதனுக்கு வெகு உற்சாகத்தைத் தருகிற விஷயம்.

மற்ற இடங்களில் கூட்டங்கள் நடைபெறுவதை விட இந்த இடமே மேல் என இவனுக்குத் தோன்றக் காரணம், எதிரில் இருக்கும் அசத்தங்கள் குறைந்த ஒரு குளிர்பான விற்பனை நிலையம் ஆகவும் இருக்கலாம்.

கூட்டம் தொடங்க நேரம் எடுக்கும் என அறியும்போதெல்லாம் பத்மநாதன் இந்தக் குளிர்பான விற்பனை நிலையத்துக்குள் தனியாகவோ அல்லது நண்பர்களுடனோ இருப்பான்.

நெருக்க முகங்கள் ஒன்றேனும் பார்வையில் தட்டுப்படாத காரணத்தால் தனியாக இன்று குளிர்பான நிலையத்திற்குள் வந்தமர வேண்டியிருந்தது பத்மநாதன்.

விழா அமைப்பாளர்கள் அடிக்கொரு தரம்கேட்ட 'சொற்ப நேரப்பிச்சை'களை பஸ்களும், லொறிகளும் இடைக்கிடை குறுக்கிட்டு, வாரி எடுத்துக்கொண்டு போயின.

இத்தகைய கூட்டங்களை ஒழுங்கு பண்ணி ஒப்பேற்றுவதில் அனுபவங்களாய் தான் சந்தித்த சிரமங்கள், பழைய நாட்கள் என்பன நினைக்கப்பட்டன - Gold leaf கையோடு, பத்மநாதனால்.

உள்மன யாத்திரை

போகலாம் எனத் தோன்றிய போது பத்மநாதன் எழுந்து, வெளியே கிடந்த இரண்டு லொறிகளுக்கு இடையால் புகுந்து, டீஸல் மணம் குடித்து, கருந்தெருக்கீறலைக் கடந்து மண்டபப் பக்கமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இவனை வரவேற்கிற மாதிரி வாசல்பக்க மதிலில் ஒற்றையாக சோகமாக ஒரு காகம் உட்கார்ந்திருந்தது. விதவைக் காகம் என இவன் மனதிற்குள் ஒரு தடவை சொல்லிப்பார்த்தான். அது ஆண் காகமோ, பெண் காகமோ என நிச்சயம் கொள்ளாத நிலையில் விதவைக் காகமாக அதைக் கற்பனை பண்ணுவதிலும், அதற்காக அனுதாப்பப்படுவதிலும் ஒருவித சுகம் வந்தது இவனுக்கு.

அரிவாளோடு ஒரு மனிதனை வரைந்து முகப்பில் நிறுத்தி வைத்திருந்தார்கள். களை கொல்லிக்கோ, கிருமிநாசினிக்கோ விளம்பரம்போல இருந்தது அது.

சப்பாத்து ஆணிகள் கீறுப்படாமல், எவர் கவனமும் திரும்பாமல் பார்த்து மண்டபத்துள் நுழைந்த பத்மநாதன் மேடைக்கு ஏழெட்டு வரிசைகள் தள்ளி உட்கார்ந்து அப்புறமாகவே முகத்தால் போட்டான் முக்கால்வட்டம்.

இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் வழக்கமாக இவன் கண்டு கொள்கின்ற முகங்கள் ஒன்றிரெண்டு தவிர மற்றதெல்லாம் வந்திருந்தன. எழுத்துக்களில் எல்லாம் சூரத்தனங்களைக் காட்டி அசலில் கோமாளித்தனம் ததும்புகிற, பெண்தன்மை வருகிற, பாமரத்தனங்கள் காட்டுகிற, இவன் வெறுக்கிற முகங்கள்.

தலைவரின் மூக்கையும் வாயையும் மறைத்தது பூச்செண்டு. மண்டபத்தின் மத்திய உயரத்தில் இருந்த மின் விசிறி அத்தனை பேருக்கும் காற்று வழங்க இயலாமல் மூச்சுத் திணறிற்று; மூன்று கைகளும் ஒன்றையொன்று வெகு சோர்வுடன் துரத்தித் துரத்தி வட்டம் போட்டன.

தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கின் பிரகாசத்தில் அங்கிருந்த மின் குமிழிகள் ஒளியை அப்பிக்கொண்டு விழித்தன.

1889இல் கல்லுப் பதித்த ஒரு வெள்ளைக்காரன் 'நான்

உள்மன யாத்திரை

எங்கே செத்தேன்?’ என்றான் பத்மநாதனிடம், பக்கத்துத் தூணிலிருந்து.

உள்ளூரில் பிரபலமாகி இங்கே தலைமை தாங்க வந்த இளம் வக்கீல் இப்போது பேச ஆரம்பித்தான். இவன் எப்படியும் எம்.பி. ஆகிவிடுவான் எனத் தோன்றிற்று பத்மநாதனுக்கு. அழகாய் இருந்த அந்த இளைஞன் தன்னைப் போலவே அழகு மிகுந்த சொற்களை உதிர்க்கவும் தெரிந்திருந்தான்.

கூட்டம் நடத்த பழைய மெதடிஸ்த மண்டபம் கிடைத்ததற்கும் திரு. தெய்வசுந்தரம் அவர்கள் பேசப் போவதற்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருப்பதாகப்பட்டது பத்மநாதனுக்கு.

பேசத் தொடங்கிய ஆரம்பத்திலேயே திரு. தெய்வசுந்தரம் ‘உலகத்தின் முதல் சோஷலிஸ்ட் இயேசு கிறிஸ்துதான்’ என்றார். அவருடைய பேச்சு காதில் விழாத பாவனை கொண்டு மண்டபம் முழுவதுக்குமாக பறந்து அலைந்தன செம்பறவைகள்.

தெய்வசுந்தரம் பேசி முடியும் தறுவாயில் ஆசை ஒன்றை வெளிப்படுத்தினார். ‘என்னிடம் படித்த மாணவர்களில் சிலர் டொக்டராக இருக்கிறார்கள். பலர் என்ஜினியராக இருக்கிறார்கள். பலர் உபாத்தியாயர் வேலை பார்க்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் வெளிநாடுகளில் பணி பார்க்கிறார்கள். என் ஆசை இதுதான். நான் படிப்பித்த மாணவன் ஒருவன் இந்தத் தொகுதிக்கு எம்.பி. ஆக வரவேண்டும். அவன் முலம் இந்தத் தொகுதிக்கான அபிவிருத்தி வேலைகளை நான் கவனிக்க வேண்டும்...’ எனக்கூறி அந்த இளம் வக்கீலைக் குறும்பாகப் பார்த்தபோது...

எதிர்காலத்தில் நிகழப்போகும், அந்த நிமிஷங்களை கைதட்டல்களுக்கு மத்தியில் இப்போதே பத்மநாதன் தன் மானஸீகத் திரையில் பெருப்பித்துப் போட்டுப்பார்த்து ரசித்தான். எம்.பிக்கு முன்னால் போய் நிற்கிறார் தெய்வசுந்தரம். எம்.பிக்கு இவரை, மெதடிஸ்த மண்டபத்தை ஞாபகமிருக்கிறது. ‘‘என்ன சேர், ஹோல் ஏதாவது கட்ட வேணுமா? லைப்ரரியில் மேலும் ஏதாவது வசதிகள்?’’ ‘‘அதோண்டுமில்லை. வந்து...என்னுடைய மகனும் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப்போட்டு வீட்டில சும்மா இருக்கிறான்...’’

உள்மன யாத்திரை

அவனுக்குப் பார்த்து ஏதாவது...’’ முன்னால் எம்.பி. என்று பாராது தெய்வசுந்தரத்தின் தலையில் பேன் கடித்தது.

இரத்தினசிங்கம் யன்னல் ஓரத்தில் கதிரை போட்டு உட்கார்ந் திருந்தான். ‘மைக்’ கிடைக்கும் சமயங்களைத் தவறவிடுவது இவன் வழக்கமில்லை, இவன் இப்படி இன்று ஒதுங்கி இருப் பது பத்மநாதனுக்கு வியப்பைத் தந்தது. மைக் கிடைத்தால் கல்யாண வீடுகள் என்றாலும் பாடாமல் விடாதவன் இப்படி இருப்பது அதிசயமாயிருந்தது பத்மநாதனுக்கு. குணமாகக் கூடிய ஒன்றுதானோ இந்த ‘மைக் மேனியா?’

பேச்சாளர்கள் தங்கள் வயலின்களோடு மேடையைக் காலி பண்ணுகிற போதே அந்த இடத்தைப் பிடித்துவிட வேணும் என்பதுபோல் இருந்தனர் கவியரங்கத்தினர். ஏதோ ஒரு வேள்விக்கு வந்தவர்கள்போல அவர்கள் தென்பட்டார்கள்— கையில் கற்றை கற்றையாகத் தாள்கள் வைத்துக்கொண்டு —முக மயிர்களை சலூனுக்கு சற்று முன் தானம் பண்ணிவிட்டு முகமெல்லாம் பௌடரைப்பூக்கவிட்டு சமீபத்தில் தைத்தெடுத்த உடுப்பை அணிந்தவாறு.

அவர்கள் அசைவில், நடையில், கண்களில் எல்லாம் கவிஞன் தனம் கொட்டுப்பட்டது.

மேடையில் கவிதை வாசிக்கப் போகிற ஒவ்வொருவரையும் வைத்து எவ்வெவ்வகையில் இவர்கள் வாசித்து ஒப்பேற்றுவார் கள் என்பதைப் பத்மநாதனால் ஊகிக்க முடிந்தது.

மெதடிஸ்த மண்டபத்துக்கும் பார்லிமெண்டுக்கும் பாலம் அமைத்து; அப்புஹாமி, அபுசாலி, அண்ணாமலை ஆகியோர் உழைப்பதால் சகோதரர்கள் என்றும் சில்வா, சிந்தீக். சின்னத்துரை என்பவர்கள் சுரண்டுவதால் ஒன்று எனவும்; போடியாரைப் போட்டுக் கொஞ்சநேரம் புரட்டி எடுத்து, சிவப்புக் கட்டடம் கட்டக் கற்கள். சீமெந்து மணல் பரப்பி, ரத்த அக்கினி புஷ்பங்கள் சொரிந்து, ‘நீங்கள் பேஜோவில் போக நாங்கள் ஹம்பரும் இல்லாமல் திண்டாட.....

இதற்குள் கடிகாரத்தின் சின்ன முள்ளை விட்டு ஆறு இலக்கங் கள் தள்ளி அங்கால் போய் நிற்காதோ பெரிய முள்? கவியரங்கு சோடாக் குடிப்பதுடன் இனிது முடிவடையும்.

உள்மன யாத்திரை

தெய்வசுந்தரத்துக்கு அடுப்பங்கரை ஞாபகம் வந்து கொண்டே யிருந்தது. அடிக்கடி 'மைக்' கில் ஊதினார். ஒரு வழியாய்ப் பேசி முடிந்ததும் சஞ்சிகை விற்பனை ஆரம்பமாயிற்று.

வழக்கம் போலவே வந்திருந்து டொக்டர் அவர்கள் முதற் பிரதியை வாங்கினார்கள். தொடர்ந்து இரண்டொரு பிர முகர்கள் வாங்கிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

சிறப்புப் பிரதியைப் பெறுமாறு நகரசுத்தித் தொழிலாளி ஒரு வரை அழைத்தார் தலைவர். கண்ணாடி அணிந்த நகரசுத் தித் தொழிலாளி பவ்யமாக 'ஏதோ' அளித்துப் பிரதியைப் பெறும்போது கந்தசாமியின் 'கெமரா' திடீர் ஒளியைக் கக்கி மாய்ந்தது.

பத்மநாதனுக்கு உடம்பெல்லாம் அசுயை பரவிற்று. இதென்ன கோமாளித்தனம் என எண்ணியவனுக்கு சிரிப்பு வரப் பார்த்தது. இந்தக் கூட்டத்தினரின் மன மலர்களை ஏந்து வதற்கும் இவன்தான் அகப்பட்டானா என எரிச்சலுற்றான் பத்மநாதன்.

அந்த நகரசுத்தித் தொழிலாளிக்கு முத்திரைகுத்தி, காட்சிப் பொருளாக்கி, மேடைக்கு ஏற்றி, பிரதி வாங்கச்செய்த செம் பறவைகளின் உள்நோக்கம் எதுவாக இருக்கும் என நேற்றுக் கிடைத்த விழா அழைப்பிதழைப் படித்த போதே பத்மநாதன் தீர்மானம் செய்து கொண்டான். 'இது வெறும் விளம்பர உத்தி'.

அந்தத் தொழிலாளியின் பெயரை மாத்திரம் அழைப்பிதழில் போடுவதோடு நின்றிருந்தால் இவர்களைப் பற்றிய பாதக மற்ற ஒரு சாதாரண அபிப்பிராயத்தோடு விட்டிருப்பான் இவன். ஆனால் பெயருக்குப் பக்கத்தில் அடைப்புக்குறிக்குள் நகரசுத்தித் தொழிலாளி என்று போட்டுக் காட்டியிருப்பது ஓர் அநாவசியச் செயலாகவே பட்டது இவனுக்கு.

நல்லவேளை, விபச்சாரி ஒருத்தியை விட்டுச் சஞ்சிகைப் பிரதியை வாங்குவிக்கும் எண்ணம் இவர்களுக்கு இல்லாமல் போனது. அப்படி ஏதேனும் நடைபெற்றிருந்தால் அழைப்பிதழில் அடைப்புக் குறிக்குள் விபச்சாரி என்று இவர்கள் போட்டு வைக்க, அவள் மேடையில் ஏற, இவள் இன்னார் என அடையாளங்கொண்டு சிலர் நெருங்க மேடையிலேயே

உள்மன யாத்திரை

பாய்விரித்துக் கொடுக்கும் சங்கடம் செம்பறவைகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்குமோ என்னவோ?

மண்டபம் முழுவதுக்குமான விற்பனை ஆரம்பமாயிற்று.

இவன் பக்கமாக ஒரு பையன் பிரதிகளை ஏந்திக் கொண்டு வந்தான். இவன் ரூபாவை நீட்டிப் பிரதியை வாங்கும் போதே பையனிடம் ‘உன் கவிதை ஏதும் இதில் வந்திருக்கிறதா!’ என்றும் கேட்டு வைத்தான். பையன் அர்த்த மில்லாமல் வெட்கித்துச் சிரித்து ‘ஆம்’ என்றான்.

‘முதலாளித்துவத்திற்கு எத்தனை வரிகளில் சாவுமணி அடித்திருக்கிறாய், சமாதி கட்டியிருக்கிறாய்?’ என்று வினவினான் மனதினுள்.

தப்பியும் கூடத் தாக்கிப் பேசாதவர்களை ஆய்வுரைக்குத் தயார் படுத்தியிருந்தார்கள் செம்பறவைகள்.

சமூகப் பிரக்ஞை அற்றவனால் நல்ல படைப்பைத் தரமுடியாது என்றான் ஓர் ஆய்வாளன். ‘அட்வான்ஸ்ட் லெவல்’ படிப்பிக்க வந்த ‘அரிவரி’ வாத்தி மாதிரி.

பத்மநாதன் அலுப்பு மிகுந்தவனாக எழுந்தான். தன்னுடைய வெளியேறலால் சுற்றுப்புறம் எவ்விதப் பாதிப்புக்கும் உள்ளாகப் போவதில்லை என்பதைத் தீர்மானம் செய்து கொண்டு வெளியே நடந்தான். சுற்றுப் புறத்தில் தலைகளே இல்லை.

முன்பு கிளைகள் நீட்டி நிழலுக்கு நின்று, இப்போது சாய்ந்து போன மரங்களில் ஒன்று இவன் இருக்க உதவிற்று. வசதியாகப் பத்மநாதன் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

ரொம்ப நேரப் பிரிவுக்கப்புறம் காற்று வந்து இவனிடம் உரிமை கொண்டாடிற்று. இவன் வருகையால் கத்துவதில் இடை நின்ற சில்லாறுகள் மறுபடியும் தொடர்ந்தன. மேடைக் கூச்சல்களைவிட இந்தக் கீச்சிடல்களில் இயற்கையும், உண்மையும் இருப்பதாக இவனுக்குப் பட்டது.

சூட்கேஸ் கையைக் கீழே இழுக்க ஒரு பெட்டை மண்டபப் பக்கம் திரும்பிப்பாராமலேயே நடப்பது இங்கிருந்த இவனைக்

உள்மன யாத்திரை

கவர்ந்தது. ஊரைவிட்டு வரும் விருப்பமின்மையை, ஹொஸ்ட்லுக்குப் போய்ச் சேரும் நேரத்தை சற்றுப்பின் தள்ளும் ஓர் அற்ப ஆசையை அவளுடைய நடை காட்டிற்று.

பிரதான வீதியை விட்டு விலகி, வலது புறமாகத் தனியே பிரிந்து ஹொஸ்டல், வித்தியாலயம் என்பனவற்றை நோக்கிப் போன பாதையோடு ஊரத் தொடங்கினாள் இவளும்.

சூட்கேசின் பாரிப்பா, அல்லது மனசின் பாரமா அவள் முகத்திலும் வந்து தோற்றமடிப்பது எனப் புரிந்து கொள்ள முடியாத வனானான் பத்மநாதன்.

ஊரைவிட்டு வரும் விருப்பமின்மை கொண்ட இவளை வற்புறுத்தி பஸ் ஏற்றி அனுப்பியிருப்பாரோ இவளைப் பெற்றோர்? இவள் கவலைக்குக் காரணம் என்னவாய் இருக்கும்? எதிர்காலம் பற்றிய பயமா? வீட்டின் பிரச்சினைகளா?, காதல் வயப்பாடுகள்? ஹொஸ்டல் வாழ்க்கையின் இயந்திரத் தன்மை?

அல்லது

நாளை திங்கட்கிழமை காட்டவேண்டிய, வாத்தி பிரம்போடு முற்றுகையிட்டுப் பார்க்கப் போகிற, தான் செய்ய மறந்த வீட்டுக்கணக்கோ?

அவளுடைய தளர்வான நடைக்கும், சோகத்துக்கும் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று ஆராய்வதே சிறப்பாக வரக் கூடிய ஒரு படைப்புக்குரிய விஷயமாகப் பத்மநாதனுக்குத் தோன்றியது. 'அதை விட்டுப்போட்டு இந்த முண்டங்கள் என்ன பண்ணுறாங்கள் மேடையில் நின்று. மலட்டுப்..... மக்கள் புள்ளை பெறப் போறானுகள்..... கவிதையெண்டால் என்னடா? கட்டுரை ஏதாவது எழுதிவெச்சு வாசியுங்கடா பைத்தியக்காரப் பயல்களே!' குமுறி அண்ணாந்து வெறித்தான் பத்மநாதன்.

வெயிலின் சாய்வில் விரைவு தெரிந்தது. அடிவானத்தில் வர்ணக் குழம்புகளின் பஞ்சொற்றல்கள் தென்பட்டன.

அடையாளங்கண்டு நண்பர்கள் இருவர் இருட்டில் இருந்த இவனை நோக்கி வந்தார்கள். 'நீ என்ன இஞ்ச இருக்கிறாய்?' என்றான் தேவராசு.

உள்மன யாத்திரை

‘இந்த இடம் வசதியாய் இருக்குது.’

‘எதுக்கு?’ என்று கண் சிமிட்டினான் நந்தகோபால்.

இவர்களுடைய துறையே வேறு. தேவராசும், நந்தகோபாலும் இந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்ததற்கும் காரணம் இருக்கிறது. கனியரங்கு முடிந்ததும் நடைபெறப்போகும் இசை நிகழ்ச்சிக்குக் கைகள் தட்ட, விசில் அடிக்க, once more சொல்ல, மேடையிலிருக்கும் அறுப்புப் பேர்வழியைக் கீழே இறக்க, முன் வரிசையில் பெட்டைகள் இருந்தால் வர்ணனைகள் வழங்க.....

‘என்ன நடக்குது?’

‘வயலின் கச்சேரி’ என்றான் எரிச்சலுடன் பத்மநாதன்.

‘பீடாக்கடை வரைக்கும் போயிற்று வருவோம், வா’ என்று கூப்பிட்டான் தேவராசு.

இவர்கள் வெளியே வந்து பீடாக்கடை வரை நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மாட்டுச் சாணம் படுகிற தகுதியை இதுவரை எட்டாத சினிமாக்காரன் ஒருவன் நடித்த திரைப்பட விளம்பரத்தட்டி மூன்று வார வெற்றிகரத்துடன் பத்திரமாகத் தொங்கிற்று. நாயகி அங்கேயிருந்து காட்டிய பல் வரிசை பத்மநாதனிடம் ‘ரேட்’ பேசிப் பார்த்தது. ‘‘நடக்கிற அசிங்கங்களைச் சொல்லிக் காட்டினால் இவனுக்குக் கோபம் வந்துருது. இதய சுத்தி இல்லாம உண்மைக்கு வெகு தூரத்தில் நின்று இவனுகள் எழுதுறதைக் கண்டிச்சால் இவனுக்குக் கோபம் வந்துருது. மூக்கணாம் கயிற்றுக்குள் நிண்டு இயங்கிற வண்டில் மாடுகளுக்கும் இவனுக்குக்கும் என்னவித்தியாசம்?’’ என்றான் மனவருத்தத்துடன் பத்மநாதன் தேவராசுவிடம். தேவராசு இதை விளங்கிக் கொண்டானா என்பது தெரியவில்லை. மௌனமாகத் தேவராசுவும் நந்தகோபாலும் வந்தார்கள்.

இதுதான் ஜங்ஷன் என அடையாளம் காட்டி எதிரே மாடுகள் படுத்திருந்தன.

அந்த நாற் சந்தியில் இருந்த கட்டிடம் புராதன காலத்து சிறு மாளிகைபோல ஒளியில் வெள்ளை எறிந்தது.

உள்மன யாத்திரை

மினோர்வானில் இருந்த ஒலிபெருக்கிப் பெட்டிகள் தடபுடல் ட்ரம் தட்டல்களுடன் No woman, No cry..... சொல்லத் தொடங்கியது.

இந்தப் புறம் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வெகு பிரகாச மின்னொளியில் நின்று கண்பார்வை எல்லையைத் தடுத்து நிறுத்திற்று. பெரிய சிகப்பு எழுத்துக்களில் 'சிங்கர்' தையுங்கள்' என்றது.

இரவு ஒன்பது வரைக்குமான மேனா மினுக்கித்தனங்களுக்கு அந்த நீள் வீதியின் கடைகள் தயாராகி இருந்தன. அப்புறம் வீதி விளக்குகள் மாத்திரம் ஒளியைச் சிந்தியவாறும், அதில் பூச்சிகளைக் குளிக்கவிட்டுக் கொண்டும் நிற்கும் அனாதைகள் மாதிரி.

மாலை நேரத்துக் காகங்கள்போல நிலையம் நோக்கிப் பறந்தன பஸ்கள்.

பீடாவை மூவருமாகக் கொதுப்பிக்கொண்டு மறுபடியும் மண்டபப் பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினார்கள். தேவராசு இசை நிகழ்ச்சியைப் பாராமல் விடமாட்டான், தன்னை விடுவிக்கவும் மாட்டான் என்பது பத்மநாதனுக்குப் புரிந்தது.

மண்டபத்துக்குள் இப்போது நல்ல கூட்டம் கூடியிருந்தது. பல மட்டத்தினரும் இசை நிகழ்ச்சி பார்க்கக் கூடியிருந்தார்கள். உதைபந்தாட்டமும், இசை நிகழ்ச்சிகளும் இப்பட்டினப் பகுதியினரின் 'ரசனைத் தராசின் இரண்டு தட்டுகள்.

தேவராசு குறி வைத்து மேடைக்கு சமீபமாகப் போனான். மூன்றாவது வரிசையில் மூவருக்கும் இடம் எடுத்தான்.

முதல் இரு வரிசைகளிலும் பெண்கள் வந்து அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் ஒருத்தியைச் சுட்டிக்காட்டி தேவராசு ரகசியமாக "இப்போது பாடப்போகிற ஒரு சிறுமியின் தாய்" என்றான். பத்மநாதனிடம் சொன்னதோடு நிற்காமல் வசதியாக ஒரு குறளையும் தேடி எடுத்துச் சொன்னான்.

ஈன்ற பொழுதிற்
பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்....."

உள்மன யாத்திரை

“நீ வேறு என்னை அறுக்காதே” என்றான் அலுப்புடன் பத்மநாதன். அவனுக்கு லேசாகத் தலையை வலித்தது. இனிக் கூட்டங்களுக்கு வருவது பற்றி சற்று யோசித்தே தீர்மானம் எடுக்க வேண்டும் என நினைத்தான் அவன்.

சரியாக எப்போது இசை நிகழ்ச்சி ஆரம்பமானது என்று பத்மநாதனுக்குப் புரியவில்லை. வேறு சிந்தனைகளின் வயப்பட்ட பத்மநாதன் தன்னை உலுப்பிக்கொண்டு விழித்த போது ஒருவன் பாடியவாறிருந்தான்.

ஹார்மோனியம் ஒரே அலறலாக அலறி பஸ்நிலைய உணர்வை இவனுக்கு ஏற்படுத்தியது. மற்ற அத்தனை வாத்தியங்களையும் பாடல்களையும் அழுக்கி, விழுங்கி ஏப்பம்விட்டது ஹார்மோனியம். மேடையின் வலதுபுறம் இருந்த அவனுக்கு ‘டோல்கி’ யைவிட ஹாஸ்ய நாடகம் கைகொடுக்கும் எனத் தோன்றியது. பிறகு அந்தச் சிறுமி பாடினாள்.

“.....ஏழு மலை வாசா
எனை ஆளும் ஸ்ரீநிவாசா
எந்நாளும் நீயே
துணை வெங்கடேசா.....”

இன்றைய மாலைநேரம் ஏன் இப்படி விரயமாய்ப் போனது என்று எரிச்சலுற்றான் பத்மநாதன்.

விழாவை ஒழுங்கு செய்தவர்கள் மீது, அங்கு கூடியிருப்பவர்கள் மீது, இந்த தேவராசு மீது மாறி மாறிப் படர்வுகொண்ட பத்மநாதனின் சினம் இறுதியில் தன்மீதே குத்திட்டு, நிலைத்து நின்றது.

தேவராசைத் தவிர்த்துவிட்டு எழும்பி வெளியேறிப்போகவும் இவனால் முடியவில்லை. ‘இன்னொரு நேரம் பார்த்து தேவராசு பழி வாங்குவான்’.

வேறுவழியில்லாமல் முன்வரிசையிலிருந்த மனுஷி ஒருத்தியின் ரவிக்கையில் இருந்த பூக்களை எண்ணிக்கையிடத் தொடங்கினான் பத்மநாதன்.

○

கணையாழி—ஐப்பசி 1980

உள்மன யாத்திரை

○

“.....எங்களால் தேர்தலைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாது. சிந்திக்கும் சூழ்நிலையிலும் நாம் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் பொருட்களுக்குப் பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவுகிறது. ஒழுங்காக சாப்பிடமுடியவில்லை. பசி, பீதி காரணமாக இரவில் நித்திரை வருவதில்லை. கூலி வேலை செய்தோர் தொழிலிழந்து வருமானமின்றி இருக்கின்றனர். பிள்ளைகளுக்குப் புத்தகங்கள் இல்லை. சீருடைகள் எரிந்து விட்டன. இதே வேளை ஆயுதங்களுடனேயே அனைவரும் எம்மை அணுகுகின்றனர். இந்நிலையில் நாம் எப்படித் தேர்தலைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியும்!

●

(யாழ். ரயில் நிலையத்தில் 30.01.88 ல்
நடைபெற்ற கூட்டத்தில்
வெளிப்பட்ட மக்களின் கருத்து.
ஆதாரம்: வீரகேசரி செய்தி (02.02.88)

○

மாலை சூட்டிகள்

□

செங்காவின் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்ற அலரி மரங்கள் நிறையப் பூக்களை இழந்திருந்தன. உச்சிக் கிளைகளில் மாத்திரம் கொஞ்சப் பூக்கள் அங்குமிங்குமாகக் காணப்பட்டன. அவை கூடப் பின்னேரத்துக்குள் இடம் பெயர்ந்துவிடலாம்.

செங்காவுக்குக் காலையிலிருந்து ஆரம்பித்த நெஞ்சின் குறு குறுப்பு இன்னமும் அடங்கிய பாடாய் இல்லை. 16ம் இலக்கந்தான் உலகிலேயே சோதனைக்குரிய இலக்கமாக அவனுக்கு இப்போதைய நிலையில் பட்டது. பதினைந்தாந் திகதிக்குப் பிறகு பதினேழாம் திகதி வந்திருந்தால் செங்காவுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயும், நிம்மதியாயும் இருந்திருக்கும்.

அப்படி நிகழும் பட்சத்தில் ஒவ்வொரு நாளையும் போல இந்த நாளின் காலைப்பொழுதையும் வெகு சந்தோஷத்துடன் அவன் ஆரம்பித்திருப்பான். வானொலி மூலம் மோட்சம்தேடி உருகுகிற சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவனைத் தடமெதுவு மில்லாமல் தட்டி எழுப்பியிருப்பார். ஒரு கோப்பைக் கோப்பி யுடன் அவன் துரித அசைவுகள் ஆரம்பமாகியிருக்கும்.

ஆனால் இன்றைக்கு ஒன்றுமே சாத்தியமில்லாமல் போனது. பதினாறாம் திகதியைப் பார்ப்பதற்கு கிழக்கில் கறுத்த திரையைக் கழற்றுகிறான் சூரியன்.

இன்று அவனால் வழக்கம் போல் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. எழுந்த பிறகும் ஒரு சுறுசுறுப்புடன் இயங்க முடியவில்லை. இன்று காலையில் செங்கா எந்தப் பூச்செடிக்கும் தண்ணீர் ஊற்றவில்லை. மலர்ந்திருக்கும் மணிரோசாப் பூக்களில் லயித்துப் போகும் அளவுக்கு இன்று செங்காவின் மனது இருக்கவில்லை. இன்றைக்கு வாசிகசாலைக்கும் போக முடியாது. நாற்பதாவதோ, நாற்பத்தெட்டாவதோ பக்கத் தில் அடையாளத்துக்காகச் சொருகி வைத்த கடதாசித் துண்டு டன் செங்காவின் தலைமாட்டில் கிடக்கிறது விட்டல்ராவின் 'போக்கிடம்'; இன்றைக்குத் தொடவோ, தொடரவோ முடியாது. மத்தியானம் சாப்பிட்ட பிறகு நிம்மதியான தூக்கம் போடுவான். அதுவும் இன்றைக்கு இயலாது. இதோ இரைந்துகொண்டிருக்கின்ற ஒலிபெருக்கி மாத்திரமல்ல, அவன் மன உணர்வுகளும் அவனை இன்றைக்குத் தூங்க விடா.

உள்மன யாத்திரை

அவனால் இன்று, இப்பொழுது வரைக்கும் செய்ய முடிந்தது, தெருவுக்கும் வீட்டுக்குமாகக் காலையிலிருந்து அர்த்தமில்லாமல் நடைபயில்வது ஒன்றைத்தான். கால்களோடு சேர்ந்து அவன் மனதில் உணர்வுகளும் நிலைகொள்ள மறுத்தன. மனசை மடக்கிப் போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடப்பதும் அவனுக்குச் சிரமமாய் இருந்தது. அதே வேளை தெருவில் நடப்பவை குறித்துத் தொடர்ச்சியாக நின்று அவதானிப்பதும், அக்கறை கொள்வதும் கூட அவன் மனதுக்குச் சங்கடம் ஏற்படுத்தின.

இந்த ஊரின் எல்லை செங்காவின் வீட்டுக்கு மிக அண்மையிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. இங்கிருந்துதான் எம்.பி.யின் வரவேற்பு ஊர்வலம் இன்று பின்னேரம் ஆரம்பிக்கும். செங்காவின் வீட்டைக் கடந்துதான் விழா நடைபெறும் இடத்துக்கு அவர் போகவேண்டும். இதோ இந்த அலரிமரங்களையும் அவர் கடந்து போவார். இந்த மரங்கள் அளித்த வெண்ணிறப் பூக்களின் எத்தனையோ மாலைகளை அவர் கழுத்து ஏற்றி ருக்கும். அவருக்கு இன்றைய மாலைப்பொழுது சந்தோஷம் மிக்கதாய் அமையலாம். அவரோடு கூட வருபவர்கள் மனதுகளால் இல்லாவிட்டாலும் முகங்களில் நிச்சயம் சந்தோஷங்காட்டி இந்த வழியாய்ப் போவார்கள்.

செங்காவுக்குத்தான் இன்றைய நாள் மிகவும் சோதனை மிக்கதாய்ப் போய்விட்டது.

அந்த வழியாக வந்த பஸ் ஒன்றிலிருந்து சிலர் ஒலிபெருக்கிச் சத்தத்தால் கவன ஈர்ப்புற்று, பொந்துப் பாம்புகளாய்த் தலைகளை நீட்டிப் பார்த்தனர். வீதியோரமாக இருந்த அந்தத் தற்காலிக பந்தலுக்கு மேலே பறந்து கொண்டிருந்த குறிப்பிட்ட வர்ணக் கொடி அவர்கள் எல்லோருக்கும் விஷயத்தை விளக்கப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டாலும் அந்த ஒலிபெருக்கிகளில் அடிக்கொருதரம் செய்கிற விளம்பர அறிவிப்புகள் மூலமாகவாவது விளங்கியிருக்கும்.

இதோ, இந்தச் சிறுமிகள் இன்னமும் பூத்தேடி முடியவில்லை.

“என்னடி, இன்னும் பூ எடுத்து முடியவில்லையா?” என்று செங்கா கேட்டான்.

“கொஞ்சந்தான் எடுத்தனன். காணாது.....” என்று

உள்மன யாத்திரை

சஸி புடலங்காய் உடம்போடு ஆயிரம் விதங்களில் நெளிந்தாள். அவளுடைய கையிலிருந்த கடகத்துக்குள் அவளையே அடக்கம் பண்ணிவிடலாம் போலிருந்தது.

பின்னேரம் தாங்கள் அணிவிக்கப் போகும் மாலைகளுக்காகப் பூக்களைத் தேட வீட்டின் பெரியவர்கள் சிறுசுகளை ஏவி விட்டிருந்தார்கள். மாலைகள் அணிவிப்பதில் பெரியவர்களுக்கு ஆர்வம் இருந்தாலும் வீடு வீடாகப் போய்ப் பூப்பொறுக்குகின்ற நிலைமைக்கு அவர்கள் இன்னமும் வரவில்லை.

சஸியைப் பூக்கள் தேட அனுப்பிவிட்டு வீட்டிலிருப்பாள் ஓர் அக்கா. அவள் பூக்களுக்காக மட்டுமல்ல, ஒரு வேலைக்காக ஒரு கல்யாணத்திற்காக..... இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறாள். அவளுக்குப் பிறகு மாத்திரம் சஸியோடு சேர்த்து வீட்டில் மொத்தம் ஐந்து பெட்டைகள். மூத்தவள் எப்படியும் ஒரு வேலையில் சேர்ந்து விட்டால், தன் தலைப்பாரம் சற்றுக் குறைந்துவிடும் என்பது அவளுடைய அப்பாவின் நம்பிக்கை. ஆசிரியை நியமனம் கிடைத்து, அவள் தன் கூடப் படிப்பிக்கும் எவனையாவது காதலித்தாலும் அதை ஆதரித்து விட வேண்டியதுதான் என்று செங்காவிடமே ஒரு நாள் பேச்சுவாக்கில் அவர் கூறியிருந்தார். எல்லாவற்றையும் யோசித்துத்தான் சஸியைப் பூக்கள் தேடியெடுத்து வரும்படி அவர் விரட்டியிருக்க வேண்டும்.

சஸி செங்காவின் வீட்டுக்குத்தான் வந்தாள். இன்றைக்குக் காலையிலிருந்து செங்காவின் வீட்டுக் கேற்றை அடிக்கொரு தரம் சிறுவர்கள் வந்து பூக்களுக்காகத் தட்டிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். இந்தப்பகுதியில் பூக்கள் நிறைய இருக்கும் வீடுகளில் செங்காவினுடையதும் ஒன்று.

செங்காவும் சஸியைத் தொடர்ந்து உள்ளே போய்ப் பார்த்த போது துணுக்குற்றான். முன்னால் குத்துவேன் என்று நோசாமரம் விசனத்துடன் நின்றது. மருந்துக்கும் செடியில் ஒரு பூ இல்லாமல் இருந்தது. சின்ன சந்தோஷம் ஒன்றும் வந்தது. “பூவெல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுதே” என்று அம்மாவிடம் வந்து விசாரித்தான் செங்கா.

“இல்லல்ல... ..நான் கொஞ்சப் பூவை ஆய்ஞ்சு உள்ளுக்குள்ள எடுத்து வெச்சிருக்கிறன்... .. நம்மட மாலைக்கு

உள்மன யாத்திரை

அவ்வளவும் காணும்.....' என்று அம்மா ரகசியமாகச் சொன்னதும் அங்கே மேலும் நிற்பது சின்னத் தகராறொன்றுக்கு வழி வகுக்கும் என எண்ணி செங்கா மறுபடியும் தெருவை நோக்கிப் போனான்.

முதுகுக்குப் பின்னாலேயே முணுமுணுக்கும் அம்மா இன்று காலையில் முகத்துக்கு நேராகவே சற்றுக் காரமாகக் கேட்டு விட்டாள். 'அவள் சொன்னது சரிதானா? தான் பொறுப்பில்லாதவன்தானா?'

இன்றைய இந்த வரவேற்பு விழாவுக்கான செயற்குழு பணம் அறவிட்டுத் திரிந்தபோது செங்காவின் குடும்பத்திடம் எதுவுமே வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. (செங்காவின் குடும்பம் மிகச் சின்னது. அம்மாவும், மூன்று பிள்ளைகளும். எந்த எம்.பி.யும் மூன்று நான்கு ஓட்டுக்களால் வென்றுவிடுவ தில்லை என்பதால் விசேட கவனிப்புக்கள் இல்லாமல் போயிற்று) அது அம்மாவுக்கு மிகவும் சங்கடமாகவும் சஞ்சல மாகவும் இருந்தது. கோயில்களுக்கு நேர்த்திக் கடன்கள் வைத்து வைத்து அம்மாவுக்கு அலுத்துப் போய்விட்டது. இனி நேர்த்திக்கடன் வைப்பதற்குக் கோயில் எதுவும் பாக்கி யில்லை. மகனுக்கு வேலை வேணுமென்றால், தான் நேர்த் திக் கடன் வைக்க வேண்டிய இடம் கோயிலல்ல, வேறொன்று என்ற உண்மை அம்மாவுக்குக் கொஞ்ச நாட்களாகத்தான் புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. அம்மாவின் இந்தப் புதிய புரித லில் செங்காவுக்கு 'ஒரு பொறுப்பில்லாதவன்' என்ற பெயர் கிடைத்தது.

விழாச் செயற்குழுவைத் தேடிப் போய் 'ஏன் எங்களிடம் பணம் கேட்டு வாங்கவில்லை? என்று விசாரித்திருக்க வேண்டுமாம். அட, அதுதான் போகட்டும். இன்றைக்குப் பின்னேரம் வர வேற்பு ஊர்வலம் நிகழும் போது எம்.பி.க்கு செங்கா ஒரு மாலை சூட்டவேண்டுமாம். இப்படியெல்லாம் செய்து விடும் பட்சத்தில் செங்கா ஒரு நல்ல பையன் என அங்கீகரிக்கப் பட்டுவிடுவான்.

நேற்றிரவு இருந்து யோசித்ததில் அம்மா சொல்கிற நியாயங் களிலும் அர்த்தம் உள்ளதாகப்பட்டது செங்காவுக்கு. விழாச் செயற்குழு யார் யாரிடம் காசு வசூல் பண்ணியிருக்கக் கூடாது? வசூலித்திருக்கமாட்டார்கள்? எதிர்க்கட்சி ஆட்களிடந்

தான் காசு கேட்டுப் போயிருக்கமாட்டார்கள். எப்போதில் இருந்து செங்காவும், செங்காவின் குடும்பத்தாரும் எதிர்க்கட்சி ஆதரவாளர்களாகப் போனார்கள்? எவன் இதைப் பிரகடனப்படுத்தினது?

நினைத்துப் பார்க்கும்போது செங்காவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. பிறகு சினமாக வந்தது. தான், தான் தொழில்தேடும் போட்டியில் ஒவ்வொரு ஆளாகப் பின்னே தள்ளிவிடுவதில் எம். பி. ஐ. நெருங்கும் பந்தயத்தில் சிலருக்குப் பிரயோசனம் இருக்கிறது என்பது செங்காவுக்குப் புரிந்தது. அதிலும் செங்காவைப் போல ஆட்கள் என்றால் இன்னமும் வெகு சுலபம். இவன் திருநாவுக்கரசர் பரம்பரை, கல்லோடு கட்டிக் கடலில் போடினும் தேவாரம் பாடக் காத்திருக்கும் ஜாதி.

பக்கத்து வீட்டில் இருக்கிறானே பத்மநாதன், அவன் இவனுக்கு சுபாவத்தில் நேர் எதிர். நேற்றிரவு சின்ன யுத்தம் ஒன்று பத்மநாதன் என்ற நவீன காசியப்பனுக்கும், அவனுடைய அப்பாவுக்குமிடையில் நடந்தது. சமையலறையிலிருந்த சில சாமான்களை அப்பாவை நோக்கிப் பத்மநாதன் வீசியிருக்க வேண்டும். அப்படித்தான் சத்தங்கள் கேட்டன. அவனுடைய அப்பா இருமலுக்கிடையிலும் இப்படிப் புலம்பினார். “என்னுடைய என்ன செய்ய ஏலுண்டா மக்காள்... நான் அந்தாளிட்ட ஒரே போறன்தான். அந்த ஆள் வேலை தார நேரந்தானே நாம எடுக்கோணும்..... சாகக்குள்ளையும் என்னை நிம்மதியாச் சாக விடமாட்டயளா மக்காள்...”

பத்மநாதனுடைய வீட்டார் இன்று காலையில் ஓர் எவர்ஸில் வர் குடம் துலக்கி, தேங்காய்க்கு முடி சீவி வைத்திருந்தார்கள். இன்று பின்னேர வரவேற்பு ஊர்வலத்தின் போது அவர்கள் மாலை போடுவதோடு நிறைகுடமும் விளக்கும் வைப்பார்கள். எந்தக்கோயில் ஊர்வலங்களுக்கும் அவர்கள் நிறைகுடம், விளக்கு வைத்துச் செங்கா இதுவரை பார்த்த தில்லை, அவர்கள் சென்ற எலக்ஷனின் போது நிறைகுடம் வைத்து ஆதரித்த அபேட்சகன், தோற்றுப்போய் இப்போது மறுபடியும் கோர்ட்டுக்கும், வீட்டுக்குமாகப் படிகள் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறான்.

‘பக்கத்து வீட்டார் நிறைகுடம், விளக்குடன் மாலை போட்டும் ஆதரிக்கிறார்கள். நீ மட்டும் அப்படிச் செய்ய

உள்மன யாத்திரை

வில்லை...' என்று வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன் மொடல் வசனங்கள் வரும் அபாயம் இருக்கிறது. காரணமேயில்லாமல் இப்போது ஏற்பட்டுப்போன இடைவெளியை இன்னமும் அதிகரிக்கச் செய்கிற காரியமாகத்தான் இது போய்முடியும் என அம்மா அஞ்சுவதில் நியாயமிருக்கிறது. அதோடு அவளுக்குப் பொறுப்புணர்ச்சி இருக்கிறது. செங்கா எக்கேடு கெட்டும் போகட்டும். அவனுக்குப் பின்னால் இன்னமும் ரெண்டு தம்பிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய எதிர்கால நன்மைகளுக்காகவாவது எதையாவது செய்ய வேண்டுமென ஓர் அம்மா துடிப்பதற்கு அனுமதி இருக்கிறது. ஆனால் இதெல்லாம் செங்காவின் மனதுக்கு மிகவும் சங்கடமான காரியங்களாகத்தான் இருக்கின்றன. இன்று மாத்திரமல்ல அன்றுந்தான்.

பத்துப்பதினொரு வருஷங்களுக்கு முன் அப்பா இருக்கும் போது அது நடந்தது. அமைச்சராகப் பதவி ஏற்ற ஒரு தமிழருக்கு வரவேற்பூர்வலம் இதே வீதியில் ஏற்பாடாகி யிருந்தது. செங்காவுக்கும் புதுச்சட்டை அணிவிக்கப்பட்டு, மாலை கையில் கொடுக்கப்பட்டது. யாரோ தூக்கி, உயர்த்தி விட அப்பாவுக்குப் பயந்த கண்களுடன் அந்த அமைச்சருக்குச் செங்கா மாலை அணிவித்தான். அந்தச் சம்பவத்தைப் புகைப்பட வடிவத்தில் ரெண்டு வாரங்கள் கழித்து அப்பா கொண்டு வந்தார்.

“ஏண்டா மடையா, இப்படித் திருதிருன்னு ஆடு களவெடுத்தவன் மாதிரி முழிக்கிறே?” என்று புகைப்படத்தைக் காட்டி அப்பா கேட்டார்.

அந்த அமைச்சர், ‘முன்னாள்’ பெருமையுடன் சமீபத்தில் செத்துப்போனபோது ‘நான் மாலை போட்ட மனிதனல்லவா? என்று அந்த ஒரேயொரு விஷயத்துக்காக மனதிற்குள் ரெண்டு நிமிஷங்கள் துக்கப்பட்டான் செங்கா.

பத்துப்பதினொரு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இன்றைக்குத்தான் மாலைச் சங்கடம் மறுபடியும் வந்திருக்கிறது. முன் கூட்டியே யோசித்து எங்காவது வெளியூர் போய்விட்டுத் திரும்பியிருக்கலாம் என செங்காவுக்குத் தோன்றிற்று. அவன் வெளியூர் தான் போனான் என்பது எம். பி. க்கு எப்படித் தெரியும்? அதிலும் சங்கடம் இருந்தது.

உள்மன யாத்திரை

இந்த வீட்டைக்கடக்கும்போது தனக்கு மாலை மரியாதை நடக்கவில்லை என்று கவனித்து வைக்கக் கூடியவரா இந்த எம்.பி.? அவர் இதைப்பற்றியெல்லாம் கவனிக்காவிட்டாலும் சிவராசா என்று ஒரு பேர்வழி இருக்கிறானே, அவன் காட்டிக் கொடுப்பான். மாலை மட்டுமல்ல, வரவேற்பு விழாவுக்குப் பணம்கூட அவன் போடவில்லை என்று சொன்னாலும் சொல்வான்: யார், யார் என்று தெரியாத விதமாக இருட்டில் ஒரு நாளைக்குச் சிவராசாவைப் பிடித்து வைத்து உதைக்க வேண்டும் எனச் செங்கா நினைப்பதுண்டு. 'ஹும், எத்தனை பேருக்கு இப்படி இருட்டில் அடித்துக் கிழித்துவிட்டேன்...' என்று பிறகு நினைத்துச் சோர்வுற்றான் செங்கா. மனதிற்குள்ளாக அவன் ஒரு முகம்மதலி.

செங்காவுக்கு சௌந்தரத்தின் ஞாபகம் திடீரென இப்போது வந்தது. சௌந்தரம் இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்? பூக்கோர்த்துக் கொண்டிருப்பானோ? இல்லாவிட்டால், வாழ்த்துப்பா ஏதாவது பாட ஆயத்தம் பண்ணியவாறிருப்பானோ?

செங்காவைச் சந்திக்கும் இப்போதெல்லாம் சௌந்தரம் மிகவும் நொந்துபோய்த்தான் பேசுவான். தேர்தல் காலத்து இரவொன்றில், தான் ஒரு வீட்டுக்குப் போய்ச் சாராயம் குடித்ததுதான், இன்றைக்கும் வேலையில்லாமல் அலைவதற்கு முக்கிய காரணம் என்று சொல்வான். அதற்கு செங்கா பதில் சொல்லியிருக்கிறான். "நண்பனே, சாராயம் குடிப்பது தப்பில்லை. ஆனால் வெல்கிற அபேட்சகனாகப் பார்த்து வாங்கிக் குடிப்பதுதான் முக்கியம்."

சௌந்தரம் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்புவரை வெகுவாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குத் தான் போய்விடப் போவதாக ஒரு நாள் சொன்னான். பிறகு இன்னொரு நாள், தான் கொழும்புக்குக் கடையொன்றில் வேலை பார்க்கச் செல்ல எண்ணியிருப்பதைத் தெரிவித்தான்.

தம்பிக்குச் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு நாள் மத்தியான வெயிலில் சைக்கிளின் 'கிறீச், கிறீச்' ஓலங்களைச் சகித்தவாறு, தாழவட்டான் ஏற்றத்தால் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க உயர்ந்து கொண்டிருந்தபோது சௌந்தரம் எதிரே தோன்றி 'ஹென்றிலை'ப் பிடித்து சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

உள்மன யாத்திரை

“செங்கா, நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திற்றன் மச்சான். இந்த எம்.பி.க்குத்தான் இனிமேல் என்ர ஸப்போட்” என்றான். செங்கா தன் சிரிப்பை வெளியில் காட்டி விடாமல், “நல்லது” என்றான்.

“நாம மடையன் மாதிரி இனியும் திரியலாமா? எவ்வளவு பேர் எலக்ஷன் ரைம்ல வேற கட்சிக்கெல்லாம் நிண்டு போட்டு இப்போ ஒரேயடியா மாறிற்று வேஷம் போடுறானுகள். நாம செய்தா என்ன குறைஞ்சா போவம்? எம்.பி.க்கு ஆதரவா நானும் இஞ்ச ஒரு கிளை தொடங்கப் போறன்” என்றான் செளந்தரம்.

வெயில் தலையை மிகவும் சுட்டது. காலையில் பூசிய நல்லெண்ணெய் முழுவதும் இதுவரை ஆவியாகிப் போயிருக்கும் என்று செங்கா கவலைப்பட்டான். அந்த வெயிலில் பேச்சை முறித்துக் கொள்வதே புத்திசாலித்தனம் எனச் செங்காவுக்குத் தோன்றியுங் கூடப் பேச்சின் போக்கு அவ்வளவு லேசாக முடிந்துவிடும் போல் படவில்லை. அலுப்புடன், “இங்க ஏற்கனவே ஒரு கிளை இருக்குதே செளந்தரம்” என்று செங்கா பதில் சொன்னான்.

செளந்தரம், “அதுக்கென்ன ரெண்டாக இருந்திற்றுப் போகட்டுமே” என்று சொன்னான். அதோடு நில்லாமல் “நீயும் வந்து சேர்ந்து கொள்வாயா?” என்றும் விசாரித்தான்.

செங்காவுக்குச் சிரிப்பாய் வந்தது. செளந்தரத்தைப் பற்றி யோசிக்கும் போது பரிதாபமாயும் இருந்தது. செளந்தரம் மிகவும் பிந்திவிட்டான் என்றே தோன்றியது. இப்போது குந்திக் கொண்டிருக்கும் காகங்கள் அவனுக்கு இடம் கொடுக்கவே மாட்டா என்றுதான் செங்காவுக்குப்பட்டது.

செளந்தரத்தின் கிளை அமைக்கும் முயற்சி பிறகு என்ன வாயிற்று என்று செங்காவால் அறிய முடியவில்லை. அதற்கு உண்மையான காரணம் செங்கா அதைப்பற்றி அறிய ஆவல் எதுவும் கொள்ளவில்லை என்பதுதான்.

செளந்தரத்தின் சிந்தனைப் போக்குக் கூட முற்று முழுதும் பிழையானது என்று செங்கா கொள்ளமாட்டான். ஒரு வேலையில்லாமல் வீட்டுக்குப் பாரமாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவது

உள்மன யாத்திரை

சௌந்தரத்தை எந்தளவுக்கு உறுத்துகிறதோ அந்த அளவுக்கு செங்காவையும் உறுத்தியிருக்கிறது; உறுத்துகிறது.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் சௌந்தரத்துக்குச் சில அசாத்தியமான துணிவுகள் இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூட நாட்களில் ஓடுகின்ற பாம்பை வாலில் பிடித்து, உலுக்கி, தரையில் போட்டு அவன் அடிப்பான். 'வெலிகம கபே'யில் சின்னையா வாத்தியாரின் எதிரில் பயமில்லாமல் சிகரட் புகைத்து அவருக்கும் ஒன்று வாங்கிக் கொடுப்பான். விஜயதசமிகளில் கடலில் கும்பம் சொரிகின்ற வேளையின்போது அத்தனை பெட்டைகளுக்கும், பொடியன்களுக்கும் முன்னால் 'அண்டர் வெயருடன்' தோன்றிக், கடலில் விழுந்து நீந்தத் தொடங்கு வான் சௌந்தரம். இதையெல்லாம் செங்காவால் நினைத்தும் பார்க்க முடியாது.

ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று, ரகசியக் கணிப்பெடுப்பதும், மனசுக்குள் குறிப்புக்கள் பதிப்பதும், குறுகுறுப்பதும், புழுங்குவதுந் தான் செங்காவால் முடிந்த காரியங்கள்.

நிச்சயமாகச் சௌந்தரம் இன்றைக்குப் பின்னேரம் மாலை போடக் கூடியவன். இல்லாவிட்டாலும் வாழ்த்துப் பாவாவது பாடியே தீருவான்.

மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று படபடத்த போது, செங்காவின் மனதுப் பெருவெளியிலிருந்து சௌந்தரம் மறைந்து போனான். மோட்டார் சைக்கிள் போய் அலங்காரப் பந்தலருகே நின்றது. மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்து சிவராசா இறங்கவில்லை. சிலர் வந்து கூடிக் கொண்டார்கள். சிவராசாவின் பாவனைகள் மோட்டார் சைக்கிளைவிடத் தான்தான் மிகவும் களைத்துப் போய்விட்டவன் என்று கூறிற்று.

செங்காவுக்கு இந்தச் சமயங்களில்தான் மிகவும் கூச்சம் வருகின்றது. மற்றவர்களுடைய வெட்கங்கெட்ட தனங்களுக்காக ஏன் தான் கூசவேண்டும் என்று இத்தனை வருஷங்களாகியும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

சிவராசா மீண்டும் மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்துக் கிளம்பினான். அரிசி ஆலை ஒன்றின் இயந்திரத்தின் சத்தம் தோற்றுப் போனது. சிவராசா மிகவும் குஷியாக இருந்தான்.

உள்மன யாத்திரை

அவன் இன்றைக்குப் பின்னேரம் ஊர்வலத்தில் எப்படியும் எம். பி. க்குப் பக்கத்தில் வருவதற்குப் பார்ப்பான். அப்படியென்றால் கொஞ்சப் பேரைப் பயமுறுத்த அவனுக்கு வசதியாக இருக்கும்.

சிவராசா உள்ளூர்ப் பள்ளி யொன்றில் வாத்தியாராக இருக்கிறான். பள்ளிக்கூடத்தில் சக வாத்தி எவனுடனாவது சண்டை மூண்டால் 'எம்.பி.யிடம் சொல்லி உன்னை ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணுவேன்' என்ற அஸ்திரத்தை அவன் தயாராக வைத்திருந்தான். சமீபத்தில் அவன் வீட்டுக்குள்ளே சின்னச் சச்சரவு ஒன்று மூண்டதாம். தாயும் மகனும் தடித்த வார்த்தைகளை ஆளுக்காள் வீசினார்கள். சிவராசா, தான் சண்டை பிடிப்பது தாயுடன் என்பதை சுத்தமாய் மறந்து போய்க் கத்தினானாம். அடியேய் உன்னை எம். பி. யிடம் சொல்லி ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணாட்டி என்னை ஆரெண்டு கேள்' தப்பான இடத்தில் அஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டதைப் பிறகேதான் புரிந்து நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டானாம்.

இதோ, தியாகராஜசர்மாவும் அலங்காரப் பந்தலடியில் நிற்கிறார். அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஏனோ செங்காவுக்குப் பசுமாட்டின் ஞாபகந்தான் வருகிறது. தியாகராஜ சர்மாவின் தோற்றந்தான் பசுமாடு மாதிரி, மற்ற விஷயங்கள் அவ்வளவு திருப்திகரமானவையில்லை என்பது இவ்வட்டாரத்தில் பிரசித்தம்,

இன்றைக்கு வரவேற்கப்படப் போகிற எம். பி., தேர்தலில் போட்டியிட்ட அந்த நாளில், இவ்வூரில் நடைபெற்ற பிரசாரக்கூட்டத்திற்கு தியாகராஜசர்மா அவர்கள்தான் தலைமை தாங்கினார். அப்பா எச்சரிக்கை செய்த மாதிரி ஓர் ஓரமாக நின்று செங்கா 'கூட்டம்' பார்த்தான். தியாகராஜசர்மாவுக்கு அபேட்சகரின் பெயர் அப்போது தெரியவே தெரியாது. தலைமை வகித்துப் பேசும்போதுதான் அபேட்சகரிடமே அவரது பேரைக்கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அவர் சேவை இந்நாட்டுக்குத் தேவை எனப்பேசியது இப்போது யோசிக்கும் போதும் மிகச் சுவாரஸ்யமான விஷயம்.

இன்றைக்குத் தியாகராஜ சர்மா ஊரில் முக்கிய அரசியல் புள்ளியாக விளங்குகிறார்.

எவ்வளவுதான் தட்புடல்கள் காணப்பட்டாலும் பூரணத்துவம்

உள்மன யாத்திரை

இல்லாத மாதிரி ஒரு குறை தென்படுவதாக செங்கா இப் போது உணர்ந்தான். இந்தத் தோற்றப்பாட்டுக்குக் காரணம்; இரா. சங்கரன் இங்கே இல்லாமல் போனதுதான் எனச் செங்கா எண்ணிக்கொண்டான்.

இரா. சங்கரன் தன் பெயரைப் போலவே ஓரிடத்தில் நிலையாக இருக்கமாட்டான். இரா. சங்கரனை இப்போது சி. ஐ. டி. பொலீசார் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். மூன்று, நான்கு இளைஞர்களுக்கு, CTBயில் வேலை எடுத்துத் தருகிறேன், என்று சொல்லி மந்திரியைத் தொந்தரவு பண்ணாமல் அவருடைய கையெழுத்தைத் தானே வைத்துக் கொடுத்தானாம். அந்த இளைஞர்கள் விசாரணையில் மாட்டிக்கொள்ள, இரா. சங்கரன் எங்கோ ஓடி ஒளிந்திருந்தான். ஆறேழு மாதங்களாக அவனுடைய விலாசமோ, தகவல்களோ இல்லை.

எம். பி. யின் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டங்களில் இரா. சங்கரன் ஒரு முக்கிய பேச்சாளனாக இருந்தான். அவன் அப்படி ஒரு தடவை பேசிக் கொண்டிருந்த போது கடதாசித் துண்டு ஒன்று யாரோ ஒரு சிறுவன் மூலம் கொடுக்கப்பட்டது. பிரித்து இரா. சங்கரன் மனசுக்குள்ளாக வாசித்தான். 'சைக்கிள் கள வெடுத்து ஆறு மாத காலம் மறியலிலிருந்த நீ எப்படி அரசியல் பேசலாம்?' என்று பெயர் குறிப்பிடாமல் ஒருவன் கேள்வி கேட்டிருந்தான். சைக்கிள் களவு சமாச்சாரத்தை மாத்திரம் மெதுவாக மறைத்துவிட்டு அவன் மறுபடியும் ஆக்ரோஷமாகப் பேசத்தொடங்கினான். '.....எனக்கு அரசியல் பேச என்ன தகுதி என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். நான் கோடீஸ் வரன் இல்லைதான், லட்சாதிபதி இல்லைதான்... ஆனால் இந்த நாட்டு ஏழை மக்களில் நானும் ஒருவன். ஒக்ஸ்போர்ட்டில் கற்கவில்லைதான், கேம்பிரிட்ஜில் படிக்கவில்லைதான்... ஆனால் இந்த நாட்டு உழைக்கும் சகோதரர்களின் குறைகளைக் கற்றறிந்த அனுபவசாலி. பாட்டாளிகளின் கூட்டாளி.....முந்தைய அரசின் கொடுமைகளை அனுபவித்தவன் என்ற வகையில்' இப்படி அவன் பேசிக் கொண்டே போனபோது இந்த ஊர் மக்கள் கைதட்டினார்கள்.

இரா. சங்கரன் இன்றைக்கு இங்கே இருந்திருக்க வேண்டும். அட்டகாசம் இதைவிட நிரம்பி வழியும். எதிர்த்து வாக்களித்தவர்களை எல்லாம் இப்போது பந்தலடியில் நின்றபடி சண்டைக்குக் கூப்பிட்டிருப்பான். சி. ஐ. டி. பொலீசாருக்குப் பயந்து தலைமறைவாகாத பட்சத்தில் சங்கரன்தான்

உள்மன யாத்திரை

இன்றைக்குப் பின்னேரம் எம்.பி.யை ஒலிபெருக்கியில் கட்டியம் கூறி வரவேற்றிருப்பான், மாலை சூட்டி மகிழ்ந்திருப்பான்.

செங்காவுக்கு ஒரே வெறுப்பாக இருந்தது. இந்த ஆயிரங்களில் ஒன்றாகவா தானும் மாறி, பின்னேரம் மாலை சூட்டப் போகிறான்? கட்டாயம் சூட்டித்தான் ஆகவேண்டுமா? இந்த விஷயத்துக்காகத் தான் இவ்வளவு தூரம் குழம்புவதும் கூட ஓர் அர்த்தமற்ற செயலாக அவனுக்கு இப்போது பட்டது.

சாப்பிடும்போது அம்மாவிடம் மெதுவாகச் சொன்னான் செங்கா “நான் மாலை போடல்ல அம்மா”

கரண்டியால் அம்மா பாத்திரங்களோடு கடகடத்தாள். “அப்ப என்ன செய்யப் போறாய்?”

“தம்பி ராசு போடட்டுமே” என்றான் செங்கா.

“அந்தச் சின்னப் பொடியனா?” என்று அம்மா எரிச்சலோடு கேட்டாள்.

“யார் போட்டால் என்ன? நம்மட வீட்டாலையும் ஒரு மாலை போட்டாச்சது என்றதுக்கு அடையாளந்தானே”?

“ஓம். அதெல்லாம் சொல்லுவையள்” என்ற அம்மாவின் வார்த்தைகள் மாத்திரந்தான் கேட்டன. மற்ற முணு முணுப்புகள் செங்காவுக்கு விளங்கவில்லை. விளங்காமல் போவதே நல்லது என்றும் செங்கா நினைத்துக் கொண்டான்.

செங்காவின் மனம் மறுபடியும் தெருவுக்குத் தாவியது. இந்த ஊரின் எல்லை செங்காவின் வீட்டுக்கு மிக சமீபமாக ஆரம்பிக் கிறது. அங்கிருந்துதான் எம்.பி யின் வரவேற்பு ஊர்வலம் இன்று ஆரம்பிக்கிறது. செங்காவின் வீட்டிலும் அவருக்காக ஒரு மாலை காத்திருக்கிறது.

o

கால் — ஐப்பசி 1981

உள்மன யாத்திரை

○

என்னால் என்றோ எடுக்கப்படவிருக்கும் அல்லது எடுக்கப்படாமலேயே போகும் ஒரு திரைப்படம் குறித்து; அது காதல் கதைதான். 'தன் தன தன் தன' என்னும் பின்னணிக் குரல்களோ, ஸ்லோமோஷன்களோ, கிடையா. ஒரு மைதானத்தின் பலத்த ஆரவாரத்துக்கு மத்தியில் முரட்டுக் கால்களால் அலைக்கழிக்கப்படும் உதை பந்துடன் தலைப்புகள் போகும் முதற்காட்சி ஆரம்பம்....'

○

பெரிய வெள்ளியும் புனித ஞாயிறும்

தேசிய :
மாநகர :
ஆரம்பப்பாண :

□

எல்லோரும் தன்னை வழமைக்கு மாறாக உற்றுப் பார்த்து விட்டுப் போவது போல ஸ்வாமிக்குத் தென்பட்டது. கள வெடுத்தவன் என்றா, களவு கொடுத்தவன் என்றா தன்னை இவர்கள் எல்லோரும் இப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என ஸ்வாமிக்கு விளங்கவில்லை.

காலையில் இவன் பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு விரைந்து போன போது இவனது சங்கதியை விட சற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை ஸ்டேஷனை மொய்த்திருந்தன. ஒரு பேர்வழி பக்கத்து வீட்டுக்காரனுடைய கழுத்தை வெட்டித் துண்டாக்கிவிட்டுத் தானும் நஞ்சைக் குடித்துச் செத்திருந்தான். பொலீஸும், வழக்கறிஞர்களும் இந்த வருஷத்திய நடக்கணக்கில் இதை எழுத வேண்டியிருக்கும்.

இன்ஸ்பெக்டரும், மாவட்டசபை உறுப்பினர் ஒருவரும் அறையுள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்வாமியைக் கண்டதும் உள்ளே வரும்படி சைகை செய்தார் இன்ஸ்பெக்டர். களவு போன விஷயத்தைச் சொன்னபோது ஸ்வாமியை சற்று உற்றுப்பார்த்தார் இன்ஸ்பெக்டர். தங்கப் பதக்கம் என்ற 'சிவாஜி' படம் பார்த்த பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களில் இவரும் ஒருவராக இருப்பார்.

“நீர் ரிஸைன் பண்ணப் போவதாக ஒரு கதை அடிபட்டதே, அது உண்மையா?”

“உண்மைதான்”.

“ஓஹோ...? அதெப்படிக் களவு போகும்...அதுவும் பஸாரில்? எதுக்கும் ஒரு ஸ்டேர்மன்ற் எழுதிக் குடுத்திற்றுப்போம்!..... நாங்க வந்து களவு நடந்த இடத்தைப் பார்க்கவேணும்..... கடையைப் பூட்டி வையும். மேடர் கேஸ் ஒன்றுக்கு அவசர மாய்ப் போக வேணும். அதை முடிச்சிற்று அங்க வருவம்... சரியா?” பஸாரில் களவெடுப்பதில்லை என்று எல்லாத் திருடர்களும் இந்தப் பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சத்தியப்பிரமாணம் செய்துவிட்டுப் போன அதிசயம் எதையும் ஸ்வாமி கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை. “சரி” என்று சொல்லி விட்டு வெளியே வந்தான் ஸ்வாமி. பேனாவும் தாளும் இவனுக்குத் தரப்பட்டன. எழுதத் தொடங்கினான்.

உள்மன யாத்திரை

மாணிக்கம் ஸ்வாமிநாதன். வயது; இருபத்தைந்து வருடங்கள். ஸ்ரீலங்கா தமிழன். இந்து. 29—6—82 மு. ப. 8.25. நானும் என்னைச் சந்திக்க வந்த ஸ்ரீதரன் என்பவரும் இன்று காலை வழக்கம் போல எட்டுமணியளவில் கடையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தோம். சற்று வித்தியாசமாகக் கடையின் பின் பகுதியிலிருந்து வெளிச்சம் வருவது போல் எனக்குத் தென்பட்டது. இப்பகுதியை நோக்கி விரைந்ததும் பின் பக்கக் கதவின் வார்த்தடி நீக்கப்பட்டு, திறந்திருப்பதைக் கண்டேன். பதட்டத்துடன் நான் மீண்டும் கடையின் உட்பகுதிக்கு வந்தேன். விற்பனைக்காகச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த மணிக்கூடுகள் காணாமல் போயிருந்தன. குளிர்சாதனப் பெட்டியின் மேல்வைக்கப்பட்டிருந்த ரேடியோ காணாமல் போயிருப்பதை இதே வேளை ஸ்ரீதரன் கண்டுபிடித்தார். அங்குள்ள பொருட்கள் எவற்றிலும் விரல்கள் படவிடாமல் காணாமற்போன பொருட்கள் இவையே என ஓர் உத்தேசத்தில் பட்டியல் ஒன்றைத் தயார் செய்தேன். காணாமற்போன பொருட்களும், அவற்றின் பெறுமதி பற்றிய விபரங்களும். ஸீடில் வானொலிப்பெட்டி இல. 2486 (675 ரூபா), மொடல் 8004-(550 ரூபா), மொடல் 8002. (810 ரூபா), 10 அங்குலக் கத்தரிக்கோல்-(175 ரூபா) இதன்படி மொத்தப் பெறுமதி 3210 ரூபா.....

இப்படி எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது சார்ஜென்ட் ஒருவர் குறுக்கிட்டு 'ரூபாய்கள்' எனப் பன்மையில் குறிப்பிட வேண்டுமெனவும், தமது பள்ளிப் பருவத்தில் இலக்கண ஆசிரியர் இதன் பொருட்டுக் குட்டிய இடத்தையும் தலையில் சுட்டிக் காட்டினார்.

ஒரு காலைப் பொழுது பொலீஸ் ஸ்டேஷனில் இப்படிக் கழிந்ததே என ஸ்வாமி துக்கமடைந்தான். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் இவன் தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி மூன்றையும் வாங்குவதுண்டு. ஆனால் வாரபலன் பகுதியில் இடபராசிக்குக் கீழே 'களவு, பொலீஸ் ஸ்டேஷன்' பற்றி ஒரு மூச்சுங் கூட விடவில்லை, இந்த மூன்று சோதிடர்களும்.

மலையொன்றின் விளிம்புக்குத் தான் வந்து விட்டதாயும், வீழ்ச்சியின் வாய் தன்னை விழுங்கத் தயாராகி நிற்கிற தெனவும் கொஞ்ச நாட்களாய் ஸ்வாமி தன் நண்பர்கள் எல்லோரிடமும் சொல்லி வந்திருக்கிறான்.

உள்மன யாத்திரை

“ஏணிப்படிகள் வழியாய் மளமளவென ஏறினேன் ...பாம்பு களின் விழுங்கலிலே சறுக்கிக் கீழே வருவேன்.....இது ஒரு விளையாட்டுப் போல. மறுபடியும் உயரலாம் என்ற நம்பிக்கை அப்போதெல்லாம் இருந்தது. இப்போது ஏனோ தெரியாது. ஒரு பெரிய பாம்பு கடைசிவிழுங்கல் விழுங்க என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல் உணர்கிறேன்.”

வேலையை ராஜினாமா செய்வதற்காகக் கொம்பனிக்கு ஒரு மாத அறிவித்தல் கொடுத்துவிட்டு ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு லேசான வெறியில் ஸுபைரிடம் மேற்கண்டவாறு ஸ்வாமி சொன்னான். சீஸ் பிஸ்கட் சாப்பிடுவதில் மும்முரமாக இருந்த ஸுபைர் இதைக் காதில் ஏற்றுவது சாத்தியமில்லையெனத் தான்.

ஒரு பெரிய பாம்பின் விழுங்கலா இந்தக்களவு, அல்லது இன்னும் உண்டோ பாம்புகள்?

கொஞ்சக்காலமாக நிர்ப்பந்தங்களுக்கிடையில் ஸ்வாமி சிக்கித் திணறுகிறான் என்பதைப் பலர் நம்பமாட்டார்கள். அவனது சூபாவம் அப்படி அவன் மனதின் சுவர்கள் மகா கனம் மிக்கதாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால், அவன் 17.05.82 எனத் தேதியிட்டு எழுதி அஜாக்கிரதையாக மேசையில் விட்ட கவிதையொன்று சினேகிதன் ஒருவனால் படித்துப் பார்க்க நேரிட்டது.

என் வாட்களை எல்லாம்
பறித்தவர் யார்?
ஓர் ஆயுதமும் இல்லாமல்
அணைப்பும் கிடையாமல்
அனாதை போல நான்.

கரிப்புடவை கட்டிய காட்டில்
ஓர் உயிர்ப்பாம்பின் வீண்மிச்சம்.
அண்ணாந்த என் இரவுகளில்
கீழே விழுந்தவை
எத்தனை எரி நட்சத்திரங்கள்?

நீ ஏன்
வீணாக வேலையும், வாளையும்
எனைநோக்கி வீச?

உள்மன யாத்திரை

உன் மௌனம்,
இகழ் புன்னகை.....இவை போதும்
பூமியின் இல்லாத வாயை எண்ணி
எனை ஏங்கச் செய்ய.

என் வாட்கள் எல்லாம்
பறி போனதன் பின்னர்
என் வாழ்க்கை
வெறும் மரணம் என்பேன்.

இந்தக் கவிதையைப் படித்துவிட்டு, அந்த சினேகிதன் மன வருத்தத்துடன் ஸ்வாமியிடம் கேட்டான். “‘ஸ்வாமி, உனக் கென்ன நேர்ந்தது? நான் இருக்கிறேன் உனக்கு. என்ன உதவி வேண்டுமோ கேள்!’” அதற்கு ஸ்வாமி சிரித்தபடி சொன்ன சுருக்கமான பதில்; ‘என்னை மறக்காமல் இரு!’

அந்த நண்பனும் இன்னும் சிலரும் களவு விஷயம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இன்று காலையில் வந்து விட்டுப் போனார்கள். நம்பியார், அசோகன், மனோஹர் போல ஓர் ஆசாமியின் புகைப்படத்தைக் காட்டி ‘இவன்தான் திருடன்’ என்று சொன்னால் திருப்திப்படுவார்கள் போலிருந்தது.

பஸ்ஸேற வரும் வழியில் ஒரு வேளை மனோஹரியும் இவனிடம் வரக்கூடும். காலையில் இந்த வழியால்தான் அவள் போனாள்.

ஸ்வாமி மனோஹரியை முதன் முதலில் சந்தித்தது அவளுடைய சொந்தக் கிராமத்தில் வைத்து. ஓடைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பள்ளியொன்றில் ஒரு கிறிஸ்துவ அமைப்பு ஒழுங்கு செய்த ‘மலிவு விற்பனை’ நிகழ்ச்சியொன்றில். அந்த மாலை நேரம் இனித் திரும்ப வராது. தன்னைவிட வயது குறைந்த, உயரம் கூடிய சினேகிதிகளுடன் மனோஹரி இவனிடம் ஏதோ கேட்டு விட்டுக் கடந்து போனது இன்னும் ஞாபகத்தில் உண்டு. என்ன கேட்டாள் என்பதை மறந்து போயாயிற்று. கடற்கரையில் முந்தின நாள் கைவிரலின் கீறலைக் காலையில் காற்றோ, காலடிகளோ அழித்துப் போனமாதிரி.

ஸ்வாமி இந்தக் காலத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். நூறு தாள் கொப்பி ஒன்றை நாலு பகுதிகளாகப் பிரித்து பொருளியல், தர்க்கவியல், குடியியல், தமிழ் ஆகிய நான்கு பாடங்

உள்மன யாத்திரை

களுக்குமாக, (பள்ளிக்கு வரும்போது இவனும் புஷ்பனும் 'நீ வைஸ் பிறின்சிப்பல், நான் பிறின்சிப்பல்' எனப் பதவி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வார்கள்.)

மூன்று பாடங்களுக்குமேன ஒரு வாத்தியாரே வந்து 'அறுத்துக்' கொண்டிருந்தார். மூன்று பாட நேரத்துக்கும் அவர் முகத்தைச் சகிப்பது முதலாவது கஷ்டமெனில், இரண்டாவது கஷ்டம் அவரே ஜோக்அடித்து ஆட்டுக் கனைப் பாட்டம் அவரே சிரிப்பது. சில வகுப்புகள் கொடுத்து வைத்தவை. ஏனோ இவனுடைய சக மாணவிகளில் அநேக மாணவர்கள் பாடப்புத்தகங்களுடனேயே பிறந்து விட்டவர்கள். அவர்களெல்லோருக்கும் புஷ்பனும், ஸ்வாமியும் பெயர் சூட்டியிருந்தார்கள். சாந்தமான முகம் கொண்ட ஒருத்திக்கு பண்டரிபாய். சதா உபதேசம் செய்பவள், சற்றுக் கூனல்; இவளுக்கு ஒளவையார். கரிநிறம், தமிழிலக்கியப் பாடத்தின் காதலி; காக்கை பாடினியார். மார்பில் சற்று அதிக அக்கறை எடுத்து உள்ளாடை அணிந்து வரும் ஒருத்திக்கு 'குண்டன் மால்ஸ்' என்று பெயர். (குண்டன்மால்ஸ்; பிரசித்திபெற்ற ஒரு புடவைக்கடை. நெஞ்சைநிமிர்த்திக் கொண்டு அங்கே ஒரு பொம்மை நிற்கும்.)

1977இன் பெப்ரவரி மாதத்தில் ஒரு நாள் சலூன் போன்ற அமைப்பையுடைய இவனது வகுப்பறையில் முன் வரிசையில் மனோஹரி உட்கார்ந்திருந்தான். இவள் தன்னுடன் படிக்கப் போகிறாள் என்பதில் ஒரு வகை குதூகலம் ஸ்வாமியைச் சூழ்ந்து கொண்டது. எல்லாம் இரண்டே இரண்டு நாட்கள்தான். பின்னர் அவள் இருந்த இடத்தில் இன்னொருத்தி வந்து அமர வேண்டியதாயிற்று. அவள் அந்தக் கல்லூரியைவிட்டு விலகிப்போனாள்.

அவள் ஈவிரக்கமற்ற முறையில் முயல் வேகத்தில் ஓடிப் போனவள். அவள் பின்னால் இவன் மனதின் தவளைப் பாய்ச்சல் எவ்வளவு தூரத்துக்கு?

போகட்டும். எவனால் ஓரிடத்தில் நிலையாக நின்றுவிட முடிகிறது? உதாரணத்துக்கு சொல்லலாம். ஏதோ சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்து பொலீஸ் ரோட், கல்முனையில் 'சிங்கர்' இற்கு முன்னால் நிற்கையில் ஒரு நண்பன் வந்து உலுக்குகிறான்.

உள்மன யாத்திரை

‘என்ன நிற்கிறாய்? வா! படத்துக்கு’ என்கிறான். ‘என்ன யோசித்துக் கொண்டு? வா தேநீர் குடிப்போம்!’ என்கிறான். ‘கடுமையான யோசனை எதற்கு? வா கிளப்பிற்குப் போவோம்’ என்கிறான். மறுத்தல்கள் ஸ்வாமியைப் பொறுத்தவரையில் சாத்தியமில்லை. கால்கள் போகின்றன.

எந்தப் பாதையென அவனுக்குப் புரிவதில்லை. அவன் இலக்கைத் தீர்மானம் செய்து எப்போது நடந்தான்? பாதங்களாக இலக்கொன்றை அடைந்துவிடுமென்று நம்பிக்கை. நம்பிக்கை என்ற கைத்தடியுடன் ஸ்வாமி என்ற குருடன் நடந்தது எவ்வளவு தூரம்?

அதற்குப் பின்பு, ஒரு தடவை தேவாலயத்திலிருந்து மனோஹரி வெளியேறும் சந்தர்ப்பத்தில் இவன் கண்டான்.

இன்னொரு நாள் புடவைக் கடையொன்றில் தன் குடும்பத் தாருடன் அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். கடைசியாகச் சந்தித்தது இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு. இரண்டு, மூன்று கொப்பிகளுடன் பஸ் நிலையத்தில் அவள் காணப்பட்டாள். (ஜெயித்துக் கொண்டேயிருப்பேன் என முகம்மதலி சொன்னது போல நான் படித்துக் கொண்டேயிருப்பேன், என மனோஹரி ஏதும் திடசங்கற்பம் பூண்டிருக்கிறாளோ என ஸ்வாமி எண்ணுகையில் மனோஹரிக்கு வேலை கிடைத்துவிட்ட சங்கதியை சமீபத்தில் அறிய நேர்ந்தது.)

ஆடி மாத வெயில் கண்களை நன்றாக விரித்துப் பார்க்க விட மாட்டேன் என்றது. எனினும் பெரும்பாலான பெண்கள் வெயிலோ மழையோ குடைபிடிப்பதை ஒரு பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனோஹரியும் ஒரு குடையுடன் ஆஸ்பத்திரி நோட் வழியாக வந்துகொண்டிருந்தாள்.

கண்ணன் கஃபேயில் இருந்து வெளியே வந்து மனோஹரியை நோக்கிச் செலுத்தப்பட்டவன் போல போனான் ஸ்வாமி. என்ன பேசுவது எனச் சற்றுத் தடுமாறினான் ஸ்வாமி.

‘‘ஸெமினார் ஒன்றுக்கு வந்தேன்’’ என்றாள் அவளாகவே.

‘‘விஷயம் தெரியுமா? நான் ரிஸைன் பண்ணிற்றன். இரவு

உள்மன யாத்திரை

கடையில் களவு போயிற்று..... பொலீஸ் வாறத்துக்காகக் காத்திருக்கிறேன்,'’ ஒரு மெலிந்த பொலீஸ்காரன் காலையில் இப்படித்தான் உயிரோட்டம் எதுவுமில்லாத மாதிரி வார்த்தைகளை வயர்லெஸ் வழியாக அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

இதென்ன குழறல்! திடீரெனத் தோன்றியவளிடம் அணைக்கட்டுப்பொத்தல் வழியாகப் பீறிடும் தண்ணியென எதையெதிர் பார்த்து இதை எல்லாம் சொல்கிறேன் என ஸ்வாமிக்கு விளங்கவில்லை. சற்று நிதானமாகவே இதை அவளிடம் சொல்லியிருக்கலாமோ? வேலைவிட்டு மாலையில் வீட்டுக்குத் திரும்பும் அப்பாவை வாசலில் மறித்துக் குழந்தையொன்று ‘‘அப்பா! அம்மா எனக்கு இண்டைக்கு அடிச்சிப் போட்டா’’ என முறையிட்ட மாதிரி.

மனோஹரி குடையை மடக்கிக் கொண்டு பூட்டிக் கிடந்த கடையைப் பார்த்தாள். கறுத்த, பெரிய பூட்டொன்று கதவில் தொங்கியவாறு துக்கம் தெரிவித்தது. துரதிருஷ்டம் மிகுந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இவளைச் சந்திக்க நேர்ந்ததே என ஸ்வாமி துக்கப்பட்டான்.

‘‘கடைக்குள் இப்போது போக முடியாது. பொலீஸ் பூட்டி வைக்கச் சொல்லி இருக்கிறது. அந்த எதிர்க்கடைக்குப் போவோமா?’’ என ஸ்வாமி கேட்டான். மனோஹரி மௌனமாகத் தெருவைக் கடந்து அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

இவர்கள் உள்ளே புகும் சமயத்தில் பக்கத்துக் கடைக் கௌண்டரில் இருந்த முதலாளி ‘‘பொலீஸ் இன்னும்வரல்லையா?’’ எனக்கேட்டார்.

‘வரல்லை’ என்பது அவருக்குக் கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். காலை எட்டு மணியிலிருந்து மாலை ஐந்து மணி வரையிலும் எத்தனை பேர் ஸ்வாமியின் கடைக்கு வந்து போகிறார்கள் என்பது ஸ்வாமியை விட அவருக்குத் தான் அத்துப்படி.

‘ஹைவேய்ஸ்’ ஊழியர்கள், ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தவர்கள்.,இப்படிச் சிலர் உள்ளே வந்தது, உற்றுப் பார்த்தது, இவை சற்றுச் சங்கடத்தைத் தந்தது இருவருக்கும். இருந்தும் இருவராலும் உடனே எழுந்துவிட முடியவில்லை.

உள்மன யாத்திரை

“வேலையெல்லாம் எப்படிப் போகிறது” எனக் கேட்டான் ஸ்வாமி. “ஒரு மாதிரியாகப் போகிறது.....இதை ஏன் நீங்கள் ரிஸைன் பண்ண வேணும்?” என்றாள் மனோஹரி. இதற்குச் சரியான பதிலளிக்க ஸ்வாமி விரும்பவில்லை. மகாபாரதத்தைச் சுருக்கி ஒரு சிறுகதையாக்குவது பாவம்; துரோகம். “பிடிக்க வில்லை. இந்தக் கொம்பெனியை நம்பியா நான் பிறந்தேன்? எனக்குத் துக்கம் எதுவெனில் கொம்பெனியை விட்டுப் பிரியும் போது இப்படியொரு சம்பவம் நடந்து விட்டது. அதுதான்.”

“இதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

வேறு என்ன செய்வது? களவு கொடுத்த பொருட்களின் பெறுமதியைக் கொம்பெனிக்குச் செலுத்தப் போகிறேன். வணக்கம் குதிரையே எனச் சொல்லிவிட்டு ஒண்ணரை வருஷச் சவாரியை முடித்துக்கொண்டு இறங்கப் போகிறேன்.”

“எதிர்காலம்”

“28—5—82 ஆகிய நேற்று நீங்கள் என்னை இன்று சந்திக்கப் போவது பற்றி நினைத்தீர்களா?”

மனோஹரி பள்ளி நாட்களைப் பற்றிப் பேசத்தொடங்கினாள். பள்ளி நாட்கள் என்றதும் எல்லாருடைய கண்களுக்கும் ஒரு கனவுப்படலம் வந்து கவிந்து கொள்கிறது, இல்லையா? எட்டிப்பிடிக்க இயலாமல் போன சந்திரப்பந்தை நோக்கி நீளுகின்ற கைகள் மாதிரி. ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது அவள் பேசப் பேச..... வியர்வை நீரில் முக்குளித்துப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு புதுக்காற்று தரும் சுகம்.

“நீங்கள் தொடர்ந்து படித்திருக்கலாம் ஸ்வாமி.”

“கல்வித் துறைக்கு அது ஒரு பெரிய இழப்பு என்று சொல்கிறார்களா?” ஸ்வாமி சிரித்துவிட்டுப் பின்னர் கேட்டான்.

“நான் ஒன்று கேட்க வேணும் மனோஹரி.”

“கேளுங்கள்.”

“நீங்கள் அந்த வகுப்பை விட்டு ஏன் போனீர்கள்?”

உள்மன யாத்திரை

சற்று முன்பு வரை அவளுடைய கண்களில் தென்பட்ட கனவுப் படலம் அறுந்து போன மாதிரி இருந்தது. அவனை அவள் நன்றாக உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினாள். நேருக்கு நேர் பார்க்க ஸ்வாமி தைரியமற்றவனானான்.

“தெரியாமலா இதைக் கேட்கிறீர்கள்?”

தேநீர் கிளாஸ்கள் மோதப்படும் சப்தம் கேட்டன. தெருவில் கார் ஒன்றின் ‘ஹோர்ன்’ சகிக்க முடியாத ஓசையெழுப்பிப் போனது. கடையினுள் இருந்த ஜனங்கள் எல்லாம் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் பேச்சுக்கள், சிரிப்புக்கள் யாவும் அர்த்தமற்ற புலம்பல்கள் மாதிரி அந்த நிமிஷத்தில் ஓசையெழுப்பின. மீண்டும் மனோஹரி கேட்டான்.

“உண்மையிலேயே காரணம் தெரியாதா?”

“தெரியாது”.

ஒருவித அசாதாரண நிலை தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. இரு வரும் அழுது விடுவார்கள் போலிருந்தது. கண்ணீர் எனப் படுவது மனசின் பாறைகளாக இருப்பதற்கே லாயக்கானவை எனக்கொஞ்சக்காலமாக மற்றவர்களிடம் ஸ்வாமி சொல்லி வைத்திருக்கிறான். இன்று அழுதுவிடுமளவுக்கு என்ன நேர்ந்தது என ஸ்வாமிக்குப் புரியவில்லை.

“தெரியவே தெரியாதா?”

“ஒரு மின்னல் பளிச்சீட்டில் மனதின் முழுப்பரப்பையும் தரிசித்ததாக எங்கனம் கூவ முடியும்?”

அவள் ஒரு குழந்தை போலத் தலையை ஆட்டினாள்.

“சுசீலா எங்கே?” எனக் கேட்டாள் மனோஹரி. முதன் முதலாக இவனுடைய குடும்பத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறாள்.

“தனது அம்மா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள்” என்றான் ஸ்வாமி.

உள்மன யாத்திரை

“சுசீலா என்ன மாதிரி?”

“விஸ்வாஸமானவள்”

“அது போதுந்தானே?”

“போதும்.....முதலில் நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள். பள்ளியை விட்டு விலகியது ஏன்?”

“சொல்லுகிறேன். இப்போதில்லை, செத்தபிறகு. இதுதான் காரணமென ஒரு நாள் உங்களிடம் வந்து கனவில் சொல்ல வேன். சரியா?”

பி. ப. இரண்டு மணியளவில் அவள் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் மட்டுமா? துயரத்தின் நிழலாக இருக்குமே, ஒரு மெல்லிய சந்தோஷம் அதுவுந்தான். அவள் தன்னை இந்நிலையில் விட்டுப் பிரிந்து போவதும் அரைகுறை மனசுடன்தான் என்பது போல் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றிற்று. அல்லது அது ஸ்வாமியே கற்பிதம் செய்து கொண்டதாகவும் இருக்கலாம். ஸ்வாமி சில ஓவியங்களுக்கு அளவுக்கதிகமான வர்ணங்கள் தீட்டி அழகு பார்க்க முயற்சிக்கிறான் என மதிப்புக்குரிய நண்பர் ஒருவர் கடிந்தது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

சிறிது நேரத்தில் வருகிறோம் என்று காலையில் சொன்ன பொலீஸாரால் மாலை ஐந்து மணியளவில்தான் சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்துக்கு வரமுடிந்தது. விரலடையாளங்கருதி இவன் பாதுகாத்து வைத்த இடங்களை எல்லாம் ‘இந்த இடமா இந்த இடமா?’ எனக்கேட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள்.

சுமார் அரைமணி நேர ஆராய்ச்சிக்குப் பின்னர் பின்வரும் முடிவுகளுக்கு அவர்கள் வந்தார்கள்.

1 . கள்ளன் வருவதானால் கூரையைப் பிரித்துக் கொண்டு தான் வந்திருப்பான். இப்படிப் பின் கதவு வழியாக வர மாட்டான்.

2 . வெளித்திருடன் எவனும் இங்கு வரவில்லை. உள் கள்ளன் ஒருவன் தான் இதைச் செய்திருப்பான். (இதைச்

உள்மன யாத்திரை

சொல்லி விட்டு இன்ஸ்பெக்டர் சற்று மிடுக்கோடு கேட்டார். “உன்னிடமிருந்து விலகிப் போன உன் பழைய அஸிஸ்டென்ட் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்?”)

இன்ஸ்பெக்டரின் துப்பறிவுத் திறனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்க முடியாமல் போன மனப்பாரத்துடன் ஸ்வாமி சொன்னான். “அவன் குவைத்துக்குப் போய் ஒரு மாதமாகிறது. எனக்குக் கூட இருநூறு ரியால்ஸ் அங்கிருந்து அனுப்பினான்.”

“அப்படியானால் இப்போது எங்கள் சந்தேகம் ...” ஸ்வாமியை உற்றுப் பார்த்தபடி சார்ஜன்ட் சற்று இழுத்தார்.

ஸ்வாமிக்கு இப்போது கோபம் வரத் தொடங்கியிருந்தது. “ஒரு விஷயம், நீங்கள் என்னைச் சந்தேகிக்கத் தேவையில்லை. என்னுடைய பொருட்களை நானே களவெடுத்து இவ்வளவு அமார்க்களப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இரண்டு நாட்களுக்குள் பெறுமதிப் பணத்தைச் செலுத்தி விடுவதாகக் கொம்பெனிக்கு அறிவிக்கப் போகிறேன். உங்கள் விசாரணைகளை இத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டால் கூடப் பாதகமில்லை. வந்ததற்காக நன்றி” சார்ஜன்ட் சற்று ஏமாற்றத்துடன் “ஆடு அறுக்க முதல் புடுக்கறுக்கப் பார்க்கிறீர், உம்மைச் சந்தேகிக்கிறோம் என்று நாங்கள் சொன்னதா?”

ஊருக்குப் போனால் பக்கத்துத் தெருவில் இருக்கும் நூர் ‘புச்சரை’க் கூப்பிட்டு ஆடு அறுக்க முதல் ‘அதை’ அறுத்தால் என்ன நடக்கும் என விசாரிக்க வேண்டும் என்று ஸ்வாமி தீர்மானித்தான்.

யன்னலோரத்தில் கிடந்த சிகரெட் ஃபில்டரை சுட்டிக்காட்டி “நீர் புகைப்பிடிப்பதுண்டா?” என ஒரு பொலீஸ்காரன் கேட்டான்.

கள்ளன் புகைத்து விட்டு எறிந்த சிகரெட் ஃபில்டர் அது என நிரூபிக்க அவன் ஆசைப்படுவது ஸ்வாமிக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் அவனுடைய துப்பறியும் திறமையை உற்சாகப்படுத்த முடியாதவனானான்.

உள்மன யாத்திரை

“நான் புகைப்பதுண்டு” என்றான் ஸ்வாமி. ஓர் ஓரத்தில் நின்று விசாரணைகளைக் கவனித்த இவனுடைய தாய் மாமன் இந்தப் பதிலால் முகத்தை வெட்டி வெட்டிக் கொண்டார்.

அன்றைய விசாரணையில் பொலீஸார் “இவன் சிகரெட் பிடிக்கிறவன்” என்பதைக் கண்டுபிடித்துவிட்டுச் சென்றனர்.

போகும் போது இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு யோசனை சொன்னார். மண்முனையில் ஒரு சோதிடக்காரி இருக்கிறாள். திருட்டுக் களைக் கண்டு பிடிப்பதில் திறமைசாலி. அதிகாலையில் போய் அவளைச் சந்திக்க (நம்பர் எடுக்க) வேண்டும். தேவை யானவை: ஒரு ரூபாவுக்கு வெற்றிலை. ஒரு ரூபாவுக்கு பாக்கு. தக்ஷணையாக ஐந்து ரூபா.

இவர்கள் எல்லோரும் போன பிறகுதான் ஸ்வாமிக்கு நிம்மதி வந்தது. வீட்டை நோக்கி ஸ்வாமிகிளம்பினான். ஊரிலிருந்து அம்மா வந்திருந்தாள். ‘எல்லாம் பறிகொடுத்தாயா மகனே ... உன் மூப்புக்கு நடந்தாய். அனுபவி! உனக்கு இதுவும் வேணும்.....இன்னும் வேணும்...’ என ஆரம்பித்தாள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துக்குத்தான் இது. இராப்படும் வரைக்கும் அவள் பேசிக் கொண்டிருக்க மாட்டாள். பஸ் எடுப்பதில் உள்ள சிரமம் அவளுக்குத் தெரியும்.

இனி அடுத்த கட்டம் புத்தி சொல்லல் என ஸ்வாமிக்குத் தெரியும். அம்மா ஒளவையார் முகமுடி அணிந்து கொண்டாள். ‘சிகரெட் குடியாத!... ஒரே படம் பாக்காத!..... கூட்டாளிகளோட கூடித்திரியாத!... இந்த சாமிப் போக்கைவிடு!..... எல்லாரோடையும் கலகலப்பாய்ப் பழகு... பெரிய ஆக்களை மதி!..... எம் . பி .ஐப் போய்ச் சந்தி! வெள்ளிக் கிழமை உனக்கு விஷேஷநாள்..... காளி கோயிலுக்கு வெள்ளிக் கிழமைகளில..... ‘அம்மா முடிப்பதற்குள் அவன் எழுந்து ‘ஒன்றுக்குப்’ போய்விட்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போனான்.

அம்மா பஸ் ஏறிப் போனதும் படுக்கையில் வந்து விழுந்தான். ‘இந்த வேளையில் நஸியா ஹுசெய்னை மெல்லிய சத்தத்தில் பாட வைத்தால் நன்றாக இருக்கும். ‘பாடலில் ஆழ்ந்த வாறே அவன் தூங்கிப் போனான். எப்போது என்று

உள்மன யாத்திரை

தெரியாது. எப்படி என்றும் தெரியாது. காதோரமாக ஒரு வாசகம் கேட்ட மாதிரி உணர்வு. “செத்த பிறகு சொல் கிறேன்”

ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் கொடுத்த களவில் இன்றைய இந்தக் களவு அப்படியே அமுங்கிப் போனது. அர்த்தமற்ற தாகிப் போனது.

○

கீற்று—ஆனி 1982

உள்மன யாத்திரை

○

கேள்வி: அலையிலும் கீற்றிலும், ஒரே சிறுகதை சமகாலத்தில் இடம் பெற்றது பற்றி? சிறு இலக்கியப் பத்திரிகைகளிலுமா இந்தக் குளறுபடி?

பதில்: ஒவ்வொரு பக்கத்துக்கும் இந்தச் சிறு பத்திரிகை வெளியிடுபவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிற சூமை அளப்பரியது. இந்நிலையில் இப்படி நேர்வது சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளனின் பொறுப்பற்ற தன்மையையே காட்டுகிறது. அது ஒரு புறமிருக்க அந்தக் கதையே வயிற்றைக் குமட்டுகிற சங்கதிகளைக் கொண்டது. ஓயில் போடுவது, பார்சோப் பாவனை, கதை எழுதியவருக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமான முயற்சி என்று பல. வீட்டிலே கொண்டு போய்ப் படிக்க முடியாதவை தமிழக வியாபாரப் பத்திரிகைகள் மட்டுமல்ல, உள்ளடக்கத்திலே நாங்களும் தான் என்று இவர்களும் முந்துகிறார்கள்.

●

(முகங்கள் பற்றி ஆனி 1983 மாசுதம் இதழில்)

○

முகங்கள்

□

மாதம் முடிய இன்னும் எட்டு நாட்கள் இருக்கின்றன.

ஒரு தாளை எடுத்து, தான் இன்று போக வேண்டிய பகுதிகளை அதில் அவன் குறித்தான். சைக்கிளோட்டத்துக்கு வசதியான விதத்தில் ஒரு படமும் வரைந்துகொண்டான். அவன் இன்று போக வேண்டிய பதினாறு வீடுகளும் ஒவ்வொரு திக்கில் இருந்தன. அத்தனை வீடுகளுக்கும் பதினைந்து பதினாறு மைல்கள் வரை அவன் இன்று ஓடவேண்டியிருக்கும்.

ஒவ்வொரு நாளும் போல இன்றைக்கும் கடையிலேயே உட்கார்ந்து Gold leaf சிகரெட்டுகளை அடிக்கொரு தரம் புகைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். எதிர் தேனீர்க்கடையில் சுசீலாவின் சோகப்பாட்டுக்கள் போடுவார்கள்; கேட்கலாம். ஒண்ணரை மணிக்கு மஹாவித்தியாலயம் கலைவதில் பதினைஞ்சு நிமிஷங்கள் போகும். ஆனால் இரண்டாயிரம் ரூபாய்கள் வரையில் இந்த மாதமும் இவன் இழக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். இவன் வேலை பார்க்கும் கொம்பெனி அவனுக்கோ அல்லது அந்தப் பதினான்கு வீடுகளுக்கோ தயவு தாட்சண்யம் காட்டமாட்டாது. இந்தப் பகுதி வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து மாதாந்தப் பணத்தை இவன் நூறு வீதம் அறவிடவேண்டும். அல்லது அந்தத் தொகையை மாத முடிவில் இவன் கொம்பெனிக்குக் கட்டத் தயாராக வேண்டும்.

4'' x 8'' சைஸ் அட்டைகள் பதினான்கைத் தெரிந்தெடுத்து நகுலன், வரிசைப்படி அடுக்கிக் கொண்டான். இந்த அட்டைகளில் வாடிக்கையாளர் பெயர், விலாசம், கொம்பெனியில் பெற்றுக் கொண்ட பொருள், பொருள்களின் இலக்கம், செலுத்திய தொகைகள், உள்ள பாக்கி..... இப்படிப் பல முக்கிய விபரங்கள் இருக்கும். எதிர்த் தேனீர்க்கடையில் இருந்துவரும் தேனீர்க்கிளாஸ்கள் மேசைமீது வைக்கப்படுவதைத் தவிர்க்கவும் நகுலன் இந்த அட்டைகளை சில வேளைகளில் பாவிப்பதுண்டு.

யன்னலை முதலில் நகுலன் மூடினான். பிறகு கடைக்கதவுக் கான பலகைகளை இழுத்துச் சாத்தத் தொடங்கினான். இப்படிப் பூட்டுவதைக் கொம்பெனி அனுமதிக்காது. ஒரு

உள்ளன யாத்திரை

வேளை இரண்டு நாட்களின் பின்னர் மாவட்ட முகாமை யாளரிடமிருந்து இப்படி ஓர் அறிவித்தலுடன் கடிதம் ஒன்று வரலாம்!..... 'Under no circumstances, your point be closed. I am very perturbed over your attitude and the excuse given cannot be accepted. If your assistant had gone on leave, you should have made other arrangements

முன்பொருதரம் மாவட்ட முகாமையாளரிடமிருந்து இப்படி ஒரு கடிதம் வந்தது. அந்தக்கடிதத்தை இவனுடைய உதவியாளன் மனோகரனும் பார்த்திருக்கிறான். எனினும் அவன் ஒவ்வொரு வாரமும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் ஊருக்குக் கிளம்பி செவ்வாயிலோ அல்லது புதனிலோ வருவதில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

இங்கே இவன் கதைவைச்சாத்தி சைக்கிளைத் தள்ளத்தொடங்கிய நேரத்தில் மனோகரன் மட்டக்களப்பு சிங்களவாடிச் சந்தியில் தன் சினேகிதர்களுடன் கூடி நின்று 'கமலஹாசனுக்கு அஸிட் வீச முயற்சி எடுத்தது ரஜினியின் ஆட்களா? அமிதாப் பின் ஆட்களா?' என்ற சுவையான விவாதத்தில் இறங்கியிருக்கக் கூடும்.

இப்போதுள்ள வெயிலே அவனுக்குப் பயத்தைத் தருமளவுக்கு இருந்தது. நேரம் ஆக ஆக இன்னமும் கடுமையாக இருக்கும் என உணர்த்திற்று.

றலி சைக்கிள் ஓடத் தொடங்கிற்று. நகுலனுக்கு சந்தோஷம் தரும் நேர் பாதை இந்த வளைவைக் கடந்ததும் வரும். அவன் வாடகைக்கு இருக்கும் வீடு. இந்த ஊரின் நீர்ப்பாசன அலுவலகம், பொலீஸ் நிலையம், ரோஹினியின் வீடு. வயலொன்றை நடுவில் வைத்துக் கொண்டு தெருவிலிருந்து கொஞ்சம் தள்ளியிருந்தது ரோஹினியின் வீடு. ரோஹினியை இனி நகுலனால் காணமுடியாது. ரோஹினியின் பிரின்ஸிப்பல் நகுலனைக் கூட்பிட்டுச் சொன்னார். 'தம்பி! சிலப்பதிகாரக் காலத்திலிருந்து நடந்து வரும் கொடுமை இது. பிரின்ஸிப்பல் பேசிய தோரணையில் அவருக்கும் இந்தக் 'கொடுமை' நேர்ந்திருக்க வேணும் என நகுலனுக்குப் பட்டது. அந்தக் கோடை விடுமுறைக்கு முதல் நாளுடன் அவனையும், பள்ளிப் படிப்பையும் ரோஹினி பிரிந்தாயிற்று.

உள்மன யாத்திரை

கொஞ்சம் தள்ளி நகுலனின் வீடு வந்தது. நகுலன் தன் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. போக வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. சனி காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பாள். காலையில் குடிக்க மறந்துவிட்டு வந்த பாலைத் திரும்ப ஊற்றித் தர்ப்பார்ப்பாள். நேரந் தவறிவிட்டால், பாலைக் குடிப்பதும் கஷ்டம், வயிற்றுக்கும் கஷ்டம்.

பால் குடிப்பது செளக்கியத்துக்காக என்ற நிலைமை மாறி ஒரு நிர்ப்பந்தத்துக்காக என்கிற மாதிரி ஆகிக் கொண்டு வருகிறது. வாழ்க்கையில் பால் குடிப்பது மாத்திரமல்ல, ஒவ்வொரு செயலையும் நிர்ப்பந்தத்தின் பேரிலேயே தான் செய்து வருவதாக நகுலனுக்குத் தோன்றிற்று.

பொலீஸ் ஸ்டேஷன் பக்கம் சைக்கிளைத் திருப்பி, அலரி மரம் ஒன்றில், சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு முதலாவதாய் இருந்த 'க்குவாட்டர்ஸ்ஸை' நோக்கி நகுலன் போனான்.

வழக்கம் போல மிஸிஸ். ஜயசேகரா வீட்டில் இருந்தாள். இனித்தான் பொலீஸ் நிலையத்தில் இருக்கும் சார்ஜன்ட் ஜயசேகராவுக்குத் தகவல் போய் இங்கு வரவேண்டும்.

மலர்ந்த முகத்துடன் 'வாடிவெண்ட' என்றாள் மிஸிஸ். ஜயசேகரா. இவன் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து ஜயசேகராவுக்குரிய அட்டையை எடுத்து, பாக்கியாக அவர் செலுத்த வேண்டிய தொகை எவ்வளவு எனப்பார்த்தான். ரூபா இரு நூற்றி எழுபத்தைந்து.

மிஸிஸ். ஜயசேகர சிரிப்பை அடிக்கடி நுழைத்து சிங்களத்தில் ஏதோ கூறிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் என்ன சொல்ல முயல்கிறாள் என்பது நகுலனுக்குப் புரியாமல் இல்லை. 'தையல் மெஷினில் ஏதோ பிழையிருக்கிறது. மெஷின் மேசை பளிச் சென்று இல்லை, தாய்லாந்தின் பளபளப்பான மேசை ஒன்றை இதற்குப் பதிலாக மாற்றித்தர முடியுமா?' இவற்றைத் தவிர அவள் எதைக் கேட்டுவிடப் போகிறாள்? ஜயசேகராவிடம் இந்தச் சங்கடம் இல்லை. உச்சரிக்கும் விதத்தைத் தவிர ஜயசேகரவுக்கு நகுலனை விடத் தமிழில் நாலு வார்த்தைகள் கூடத் தெரிலாம்.

நகுலன் புன்னகை மன்னனானான். புன்னகை பூத்த

உள்மன யாத்திரை

முகத்துடன் எல்லாவற்றையும் செவியிலேற்றிக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய இயலாமல் இருந்தது நகுலனுக்கு. மிஸிஸ். ஜயசேகரவுக்கு சற்று எரிச்சலாக இருந்திருக்க வேண்டும். சுவரோடு கதைப்பதற்காகவோ என்னவோ சமயலறைப்பக்கம் போனாள்.

சார்ஜன்ட் ஜயசேகர வேகமாக அப்போது உள்ளே நுழைந்து, அதே வேகத்துடன் 'குட்மோனிங்' என்று சொல்லிவிட்டு நகுலனின் எதிரில் உட்கார்ந்தார். 'குட்மோனிங்' என்றான் நகுலன். பிறகு சற்று சந்தேகப்பட்டு தான் சொன்னது ஜயசேகரவுக்குக் கேட்டிருக்குமோ என்ற எண்ணத்துடன் மறுபடியும் 'குட்மோனிங்' சொன்னான். அடிக்கடி சலியும் இவனுக்கு ஏசுவதுண்டு. "வாய்க்குள் என்ன கதை? நன்றாய்ச் சத்தம் போட்டுக் கதையுங்கள்" என்று.

ஜயசேகரவிடம் கறாராக காசு கேட்க முடியாது. இத்தகைய தொழிலைச் செய்யும் நகுலனைப் போன்றவர்களுக்கு அவரின் உதவி அடிக்கடி தேவைப்படலாம். தவணை முறையில் சைக்கிளுக்குப் பணம் கட்ட ஒத்துக்கொண்டு எடுத்துப் போய், ஐந்து மாதங்களுக்குத் தலையைக்காட்டாமல் ஒருவன் ஒளித்துத் திரிந்தபோது குறிப்பிடத்தக்க உதவிகள் செய்தவர் ஜயசேகர.

'தினமின்'வில் இன்று வெளியாகியுள்ள முக்கிய செய்திகள் பற்றி ஜயசேகர நகுலனுக்குச் சொன்னார். டாக்டர் நெவில் பெர்னான்டோவைப் பாராளுமன்றத்திலிருந்து வெளியேற்றுவது சரியான முடிவு என்று கூறி, நகுலனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார் ஜயசேகர. நகுலனுக்கு இம்மாத முடிவுக்குள் இரண்டாயிரம் ரூபா தேவையாய் இருக்கும்.

"சரிதான்" என்றான் நகுலன்.

புலிகள் இயக்கத்தைப் பற்றி அவனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார் ஜயசேகர. அதற்கும் சிரிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமற் போயிற்று நகுலனுக்கு. ஜயசேகர ஒரு பொலீஸ் காரர்தான் எனினும் சில விசேட குணாம்சங்கள் இருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

நகுலனைச் சந்திக்கவோ அல்லது மாதாந்தப் பணம் கட்டுவதற்கோ கடைக்கு வரும் போதெல்லாம் நகுலன் தேனீர் வாங்கித்தர முயற்சித்தால். ஜயசேகர தடுத்து விடுவதுண்டு.

உள்மன யாத்திரை

தேனீர் வாங்கித்தருவதைக்கூட ஒரு வகையான லஞ்சம் என அவர் எண்ணி இருக்கலாம். எனினும் அவர் நெடு நாட்களாக நகுலனிடம் கேட்டுக் கோண்டே வரும் ஒரு விஷயம் தனது தையல் மெஷின் மேசையை மாற்றித்தர வேண்டும் என்பது. 'செய்யலாம்' என நகுலனும் சொல்லி இருக்கிறான். எப்படிச் செய்வது எனத்தான் இவனுக்கு விளங்கவில்லை.

மிஸிஸ் ஜயசேகர தந்த கோப்பியைக் குடித்துக்கொண்டே பாக்கித்தொகை பற்றி நகுலன் சொன்னான்.

“ஓம்... ..ஓம்” என்றார் திரு.ஜயசேகர. முகத்தில் சற்று பிரகாசம் குறைந்திருந்தது. “இருப்பத்தைஞ்சாந் தேதி நாங் கட்றேன். ப்ரொப்ளம் இல்லியே?” “இல்லை” என்பதுதான் சொல்லப்படவேண்டிய பதில் என நகுலனுக்குத் தெரியும். “மிகவும் நன்றி! போயிற்று வாறன்”

சைக்கிளை எடுக்க அலரிமரப்பக்கம் போன நகுலன் தன்னைக் கடந்து அவசரம் அவசரமாக பொலீஸ்டேசனை நோக்கிப் போகும் ஒருவனைப் பார்த்தான். முன் தலையில் இருந்து ரத்தம் வடிந்து, சட்டை நிறையப் பட்டிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே நின்றால் தலையொன்றை வெட்டிக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு யாராவது ஒருவன் வந்தாலும் வரக்கூடும் என நகுலனுக்குத் தோன்றிற்று.

இனி ஒந்தாச்சிமடம் போக வேண்டும். அங்கே இவன் சந்திக்க வேண்டிய வீட்டுக்காரன் அநேகமாக இருக்க மாட்டான். ஒவ்வொரு முறையும் சைக்கிள் பெல் அடித்து இவன் சலித்துக் கொள்ளும்போது அவனது மனைவியின் தலைதான் கதவிடுக்கு வழியாய் வெளியே எட்டிப் பார்க்கும். கொஞ்சம் ஒளியுடன் துடிக்கும் மின் விளக்காய் ஒளி நிலைக்குமா, மாயுமா என்ற மனத்தவிப்பை ஏற்படுத்துகிற மாதிரி ரெண்டுங்கெட்டான் நிலையில் கதவிடுக்கு வழியாய் ஒவ்வொரு முறையும் அவளது முகம். பிறகு தலையை இழுத்துக்கொண்டு அவள் உள்ளே போனால் அவ்வளவுதான். இனி அடுத்த வீட்டுக்காரரைப்பிடித்து அவள் சேதி சொல்லி அனுப்ப 'அவர்' இவனைத்தேடி வந்து பதில் சொல்வார். 'வீட்டில் ஆம்பிளைகள்' இல்லையாம்'.

கொஞ்சம் வேகமாக ஃபெடல் பண்ணியதில் சீக்கிரமாய்

உள்மன யாத்திரை

ஓந்தாச்சி மடத்துக்கு வந்துவிட்டான். ஓர் ஐயத்துடன்தான் அந்த வீட்டருகே நின்று பெல் அடிக்க வேண்டியிருந்தது.

உள்ளே Two in one இல் சிவாஜியும், மஞ்சளாவும் காதல் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். 'அந்த ஆபத்தான நெலமையில் என்ன செய்யறதுன்னே எனக்குப் புரியல்ல ராதா..... அதான் அப்பிடி நடந்துக்கிட்டன்..... என்னை மன்னிப்பியா ராதா?'

அப்படி என்ன நடந்திருக்கும் என்றும், மஞ்சளா அதற்கு என்ன பதில் சொல்லக் கூடும் என்றும் வெயிலில் நின்ற நகுலனுக்கு விளங்கிற்று. 'கேற்' தகரத்தில் நகுலன் தொடர்ந்து ஓங்கித் தட்ட உள்ளே சிவாஜியினதும், மஞ்சளாவினதும் தொண்டைகளை யாரோ அழுக்கியிருக்கக் கூடும். வீட்டுக் கதவைத் திறந்தவன் இவன் தேடி வந்த ஜெயராமன்தான். 'கதவைத் திறக்காமல் விட்டிருக்கலாம் என ஜெயராமன் இப்போது எண்ணுவான், "ஹலோ, மனேஜர் என்ன இந்தப் பக்கம்?''

பதினைந்தாம் தேதி கட்ட வேண்டிய காசு ஏழு நாட்களாகின்றன என்ன இந்தப்பக்கம் எனக் கேட்கிறான்.

'ஒன்றுமில்லை.....வெற்றிலை போட்டுத்துப் போகலாம் என்று வந்தன்'' என்றான் கிண்டலாக நகுலன்.

'உள்ளுக்குள்ள வாங்க...ஏன் வெயிலில் நிக்கிறீங்க?'' சைக்கிளை வேலியில் சாத்திவிட்டு உள்ளே போனான் நகுலன்.

'ஜெயராமன், கொம்பனி வேன் பின்னால வருது... மெஷினை எடுத்து ரெடியாய் வையுங்கள். இல்லையெண்டால் வீணாகப் பொலீஸீக்கு எல்லாம் போகவேண்டிவரும்.....'' என்றான் நகுலன். அவன் இப்படிச் சொன்னது ஜெயராமனுக்கு அதிர்ச்சியளிக்கவில்லை. இப்படி எத்தனைதரம் கொம்பனி வேன் பின்னால் வந்துவிட்டதென்று ஜெயராமனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

'பொறுத்ததோடு பொறுங்க மனேஜர்.....அடுத்த மாசம் முழுக்காசையும் எப்படியும் கட்டிப் போடுவன். ஒரு சிக்கல்ல போனமாசம் மாட்டிற்றன்.''' இப்போது நகுலனுக்குக் கோபம் கூடிற்று. ''நீர் என்ன கதைக்கிறீர். காசு கட்டு

உள்மன யாத்திரை

86653

வதைத் தீர்மானிப்பது நீரா, நானா? சாமானை வந்து எடுக்கிற நேரம் மிகவும் பயபக்தியோடு வாறீங்கள் இப்ப நாங்கள் உங்கட வீடு தேடி அலையவேணும். என்ன நினைச்சுக் கொண்டீர்? நாங்கள் உங்கட வீட்டு நாய்களா?''

ஜெயராமன் சற்று பயப்பட ஆரம்பித்திருந்தான். 'சத்தம் அண்ணன்.....காசு இருந்தால் கட்டாமல் இருக்கமாட்டன்.'

'இதெல்லாம் தேவையில்லாத கதை' என்று குறுக்கிட்ட நகுலன் பிறகு குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு 'இஞ்சு பாரும், எங்களுக்குள்ள சிக்கல்கள் பற்றி உங்களுக்கெல்லாம் விளங்குற தில்லை. நீங்கள் காசு கட்டினாலும் சரி, கட்டாட்டியும் சரி மாசக் கடைசியில் அந்தக் காசை நாங்கள் கட்டி ஆகவேணும். உம்மைப் போல இன்னும் பத்துப் பேர் செய்தால் மாதக் கடைசியில் எவ்வளவு காசு என்ற கையால போடவேண்டி வரும் என்று யோசிச்சுப்பாரும்.....அந்தக் காசுக்கு நான் எங்க போறது? என்ற வீட்டில காசுமரம் ஏதாவது இருக்குது என்று நினைச்சிங்களா?''

'இன்னும் ஒரு ரெண்டுநாள் தவணை குடுங்க நான்கடைக்கு வந்தே கட்டிவிடுறன்.'

கொஞ்ச நேரம் மெளனமாக இருந்தான் நகுலன்.

'நம்பலாமா?''

இந்த நிமிஷ இக்கட்டிலிருந்து தப்புவதற்காக அவன் தட்டில் கற்பூரம் கூடக் கொண்டு வருவான் போலிருந்தது. நகுலன் எழுந்து கொண்டான்.

'இதுதான் என்ற கடைசி எச்சரிக்கை. இனி நான் வரப் போறதில்லை. சாமானைக் கொம்பனி கொண்டு போச்சுது என்பதால் பிறகு கட்டின காசும் கிடைக்காது. சொல்லிப் போட்டன்.'

சைக்கிள் ஓடத் தொடங்கியது. எதிர்த்திசையில் போகும் செம்மண் தெரு வழியாய் நேரே சென்றால் ஒரு பள்ளிக்கூடத் தருகே கொண்டுபோய்விடும். கட்டிடம் கட்டி முடிந்து விட்டதோ அல்லது ஓலைக் கொட்டிலில்தான் பள்ளிக்கூடம் இன்னமும் இயங்குகிறதோ தெரியாது.

உள்மன யாத்திரை

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் கட்டிட நிர்மாண நிறுவனம் ஒன்றில் கண்காணிப்பாளராக நியமனம் கிடைத்து, இன்னும் பத்துச் சகாக்களோடு கட்டிடங்கள் எழுப்பும் பொருட்டு இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு இவன் போயிருக்கிறான். அந்த நிறுவனத்தில் எட்டு மணித்தியாலங்கள் மாத்திரம் நீடித்த 'பெருமை' நகுலனுக்கு உண்டு. அன்று பின்னேரம் வேலைத்தலத்திற்கு வந்த அதிகாரியை நகுலனால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் கதிரையில் ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு நின்ற தோரணையும், நான் வெள்ளைக்காரனிட்ட அடிபட்டு வேலை படிச்சவன்; நீங்களும் அடி வாங்கிறத்துக்குத் தயாராய் இருக்க வேணும்' என்று சொன்னதும், அவனது சக உத்தியோகத்தர்கள் அவனது ஓட்டை மோட்டார் பைக்களை போட்டி போட்டு ஸ்டார்ட் பண்ணிக் கொடுத்ததும் நகுலனால் சகிக்க முடியாமல் போயிற்று. 'போங்கடா மடையன்களே' என்றுவிட்டு அன்று ஐந்து மணிக்கு பஸ் ஏறியவன்தான்.

எவன் மடையன் என்பதைக் காலம் சொல்கிறது. இன்ஸ்பெக்டர் இப்போது யமஹா-100 மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று வாங்கியிருக்கின்றான். புதுவீடு ஒன்றுக்கும் அத்திவாரம் போட்டிருக்கிறான். இவனுடனிருந்த சக உத்தியோகத்தர்களின் நிலைமையும் அவ்வளவு மோசமானதாக இல்லை.

தெரு இறக்கத்தில் ஒரு கோயில் இருந்தது. தெரு இறக்கத்தில் சைக்கிளுக்கு வெகு உற்சாகம். பாதை முழுவதும் இப்படியே இறக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தால் மதியத்துக்குள் அத்தனை Accounts ஐயும் பார்த்து முடித்து விடலாம்.

கோயிலின் வலப்புறமாக ஆற்றோரமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் பாதையில் இவன் இனிப்போகவேண்டும். ஒரே ஒரு சுகம். நிழலுக்கும், இந்தப் பாதைக்கும் நெடுங்காலக் காதல். ஆண்டாண்டு காலமாக சூரியன் இந்தப் பாதையில் தோற்றுப் போவதற்கு சாட்சி சொல்லி எத்தனையோ மரங்கள் வழி நெடுக நிற்கின்றன.

பாதையோர மரங்களுக்கும் ஆற்றுக்கும் இடையில் ஆள்

உள்மன யாத்திரை

உயரப்புற்கள், பிரம்புப்பற்றைகள் இருந்தன. புற்களின் அசைவில் அவ்வப்போது ஆற்றில் தோணிகள் தெரிந்தன. ஒரு பின்னேரம் யஸீக்கா எலக்ரோ-35 கெமராவை எடுத்துக் கொண்டு, இந்த இடத்துக்கு வந்து புற்களுக்கு இடையால் தோணியை வண்ணப்படம் எடுத்திருக்கிறான். படம் கழுவப்பட்டு வந்த போது தோணியைக் காணவில்லை.

‘சுஜாதாவின் கதைக்கு, கரையெல்லாம் செண்பகப்பூ’ என்று தலைப்பாம். பாரதி வாசுவின் புதுப்படத்துக்கு ‘வீத யெல்லாம் பூப்பந்தல்’ என்று பேராம். அதே ஸ்டைலில் இதோ இன்னொரு பேர் என நகுலன் சொல்லிக் கொண்டான். ‘வழி யெல்லாம் நிழல் மரங்கள்.’

ஒரு மைல் ஓடியபிறகு பாதையில் மரங்கள் குறையத் தொடங்கின. ஒரு மரத்திலிருந்து இன்னொரு மரத்திற்கான நெருக்கம் இடைவெளிகளால் போகப் போகக் கூடின. பிறகு மரங்கள் பாதையில் சட்டென இல்லாமலேயே போயிற்று. ஒரு சந்தோஷம் திடீரென அறுபட்ட மாதிரி. இனி ஒரு கொலனியின் ஆரம்பம்.

எத்தனை முறை வந்தாலும் தங்கேஸ்வரியின் வீட்டை சட்டென அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. இந்தப் பக்கத்தில் எல்லாம் ஒரே மாதிரிக் குடிசைகள். ஏதாவதொன்றில் தையல் மெஷின் சத்தம் கேட்டால் அது தான் தங்கேஸ்வரியின் வீடு.

தென்னங்குற்றி ஒன்றில் சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு உள்ளே போனான் நகுலன். கூனிக்கருவாட்டு மணம் மூக்குக்கு வந்தது. தங்கேஸ்வரி மீன் வெட்டிக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள். இவனைக் கண்டதும் சற்று வெட்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பதட்டப்பட்டாள்.

‘‘உள்ளுக்குள் இருங்கள்! இந்தா வாறன்’’ என்று விரைவாகக் கிணற்றடிக்குப் போனாள் அவள். நகுலன் உள்ளே போகாமல் தென்னை மரமொன்றில் சாய்ந்தபடி நின்றான்.

இவனது கடைக்குப் பக்கத்திலுள்ள நகைக்கடையொன்றின் கணக்குப்பிள்ளை இரவில் இங்கு வந்துவிட்டுப் போனதாக

உள்மன யாத்திரை

நகுலன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். கணக்குப்பிள்ளை இரவில் பணம் கொண்டு வராவிட்டாலும் கட்டாயம் 'பார்சோப்' கொண்டுவரவேண்டும்.

இவள் கடைக்கு வரும்போதெல்லாம் இவனுடைய அஸிஸ் டென்ட் மனோகரனும், இவளும் நகுலனை ஒரு பைத்தியக் காரன் மாதிரி நடுவில் வைத்துக் கொண்டு கதைப்பதுண்டு.

“மெஷின் வேலை செய்யுதில்லை. ஒரு தரம் வந்து பார்க்க வேணும்.”

“கீழேயா? மேலேயா? கீழ் எண்டால் ஒயில் போட வேணும்.....” (இந்தரகமாய்)

தங்கேஸ்வரி காசெடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். நூற்று இருபத்தைந்து ரூபாவுக்கு றசீது எழுதிக் கொடுத்து, காசைப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டாள் நகுலன்.

“எங்கட காசைப்பத்திக் கவலைப்பட வேணாம்... நம்பிக்கையான காசு. நாங்களே தேடிவந்து கட்டுவம்...”

நகுலன் போகத் தயாரானபோது திடீரென ஞாபகம் வந்தவள் போல தங்கேஸ்வரி சொன்னாள் ‘இந்த மெஷினைக் கொஞ்சம் பார்க்க வேணும். ஒரே சிக்கி அடிக்குது.’

நகுலனுக்குப் பகீர் என்றது. சங்கடமான கட்டம். “யோசிச்சுப் பாருங்க! இன்னும் இருபத்தைஞ்சு எக்கெளண்ட்ஸ் இண்டைக்குப் பார்க்கவேணும். இங்கு சுணங்கினால் இண்டைக்கு ஒன்றும் நடக்காது. நாளைக்கு நான் வாறன்... இல்லாட்டி அஸிஸ்டென்ட் பொடியனை அனுப்பிவைக்கிறன்...”

நகுலன் வாசலுக்கு வந்துவிட்டான். மெஷினில் சரியாக நூல்கோர்க்கக்கூடத் தெரியாமல் ஒன்பது மாதங்களை இந்தக் கொம்பனியில் கடத்தியவன், இவன் ஒருவனாகத்தான் இருப்பான். சட்டப்பிரச்சினைகள் எழாமல் இருந்தால் ஒரு டிஸ்பென்சரியைத் திறந்து, வெறும் டிஸ்பிரினுடனும், விக்ஸ் தைலத்துடனும் நகுலன் காலத்தை ஓட்டியிருப்பான்.

ஈவிரக்கமில்லாமல் தாக்கும் வெயிலில் சைக்கிளும் தன்னோடு

உள்மன யாத்திரை

சேர்ந்து அவஸ்தைப்படுவது போல் தோன்றிற்று நகுலனுக்கு. இருள், வெயில், நிலவு, மழை.....சில வேளைகளில் சைக்கிளுக்குக்கூட உயிர் வந்துவிடுகிற மாதிரி.

இனிப்போக வேண்டிய இடத்துக்குக் கொஞ்சத் தூரம் ஓட வேண்டியிருக்கும். சென்றடைய பகல் பன்னிரெண்டரை அளவில் ஆகிவிடலாம் என நகுலன் நினைத்தான்.

எனினும் அவன் கிருஷ்ணஸ்வாமியின் வீட்டை சற்று முந்தியே அடைந்துவிட்டான். கிருஷ்ணஸ்வாமி வயலுக்குப் போய் அப்போதுதான் திரும்பி வந்திருந்தான். தான் வீட்டில் இல்லாத நேரங்களில் நகுலன் வருகையை கிருஷ்ணஸ்வாமி அவ்வளவாக விரும்புவதில்லை. கிருஷ்ணஸ்வாமி மோட்டார் சைக்கிளில் ஒவ்வொரு முறையும் கடையைக் கடந்து போகும் போது நிறுத்தி 'அண்ணன்! நீங்கள் அலையத் தேவையில்லை. நான் இங்கே வந்து காசைக்கட்டுவேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போவான். நகுலனுக்கும், கிருஷ்ணஸ்வாமிக்கும் சுகமளிக்கக்கூடிய அந்தக் காரியம் இன்றுவரை நடக்கவில்லை.

கிருஷ்ணஸ்வாமி தேதியும், ஐநூறு ரூபாய்த் தொகையும் போட்டு ஒரு காசோலையைக் கிழித்துக் கொடுத்தான்.

“போனமுறையும் உங்கட செக் திரும்பிப் போச்சுது. இந்த முறை கொம்பனி பாரமெடுக்குதோ தெரியல்ல’ என்றான் நகுலன்.

“இல்லை இல்லை இந்தமுறை பேங்கில காசு இருக்குது. (சற்று யோசித்து), போனமுறையும் காசு இருந்ததுதான். கையொப்பம் வெச்சதில் பிழை எண்டு ஸெக்கண்ட் ஒஃபிசர் சொன்னவர் அண்ணன்.”

றசீதைக் கொடுத்துவிட்டு நகுலன் வெளியே வந்தான். இரண்டு வீடுகள் கழித்து அடுத்த வாடிக்கையாளர் இருந்தார். குணரெத்தினத்தை வீட்டில் சந்திப்பதென்றால் பொங்கல் நேரம், சித்திரை வருஷம், தீபாவளி, இந்த ஊர் பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் திருவிழாக்காலம்... இப்படி சில விஷேஷமான நேரங்களில் போக வேண்டும். குணரெத்தினத்தைமட்டுமல்ல இந்த ஊரின் நிறைய வீடுகளில் ஆண்

உள்மன யாத்திரை

களைச் சந்திப்பது சாத்தியக்குறைவான விஷயம். யாழ்ப்பாணம் கன்னாதிட்டிப் பகுதியிலும், கொழும்பு செட்டித்தெரு பகுதியிலும் அவர்களை வருஷத்தின் பெரும்பாலான நாட்களில் காணலாம்.

குணரெத்தினத்தின் வீட்டுக்குப் போய் ஒவ்வொரு முறையும் திரும்பும்போது நகுலன் எண்ணிக்கொள்வான். 'இவர்களுக்கு மெஷின் தேவையில்லை' என. தையல் வேலை அங்கே நடப்பதற்கான எவ்வித சாத்தியக்கூறுகளும் நகுலனுக்குத் தென்பட்டதில்லை. இவனே இரண்டுதரம் மெஷினில் ஒட்டடை தட்டிக் கொடுத்திருக்கிறான்.

குணரெத்தினத்தின் மனைவி மூக்கால் கதைத்தாள்.

“அண்ணன், அவர் இன்னும் மணி ஓடர் அனுப்பல்ல..... அனுப்பினவுடனே கொண்டு வருவன்.....” கொஞ்ச நேரம் நகுலன் பேசாமல் நின்றான்.

“மறக்காமல் அனுப்புவீர்களா?”

“அவ்வளவுக்கு நம்பிக்கையில்லையா அண்ணன்?”

“சரி... சரி...” என்று அலுப்புடன் சொல்லிவிட்டு சைக்கிளைத் திருப்பினான்.

இனி அடுத்த 'எக்கெளண்டை' பார்க்க ஐந்து மைல்கள் போக வேண்டியிருக்கும். கொஞ்சம் களைப்பாய் இருந்தது நகுலனுக்கு.

எந்தத் தொழிலிலுமே சுதந்திரம் இல்லையா என சைக்கிள் ஓடும்போது நகுலன் எண்ணிக்கொண்டான். இஷ்டமான தொழில் எவனுக்கும் கிடைத்துவிடுவதில்லை போலிருக்கிறது. ஓர் இன்ஸ்பெக்டரை சகிக்கமுடியாமல் வேலையை உதறி விட்டு வந்தவன் இப்போது இன்னொரு கூண்டுக்குள். உலகம் முழுவதும் இப்படிக்கூண்டுகள் தானா? நியூயோர்க்கில் இருந்து இலங்கை வரை உள்ள முகங்கள் தெரியாத எஜமானர்களுக்காக வெல்லாவெளியை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருப்பது நகுலனுக்கு வெட்கத்தை அளித்தது.

இந்த வேலையையும் உதறிவிடலாம். உதறிவிட்டு என்ன

உள்மன யாத்திரை

செய்வது என்பதுதான் நகுலனுக்குக் கவலையைத் தந்தது. விழுங்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் இருள் வாய்கள். பழையபடி சீனியின் ஹாட்வெயார் ஸ்டோர்ஸிற்குப் போய் 'பில்' எழுதிக் கொடுத்து நேரத்தைப்போக்குவதா? அல்லது சாந்தி ஒலிப்பதிவு நிலையத்துக்குப் போய்த் தலையில் 'ஹெட்போனை' மாட்டிக் கொண்டு பாட்டுக்குள் பதிவு செய்வதா பழையபடி?

என்ன செய்யலாம்?

என்ன செய்வது?

சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம் என்பது கூட நகுலனுக்கு மறந்து போயிற்று. இனி நெல் வயல்கள் இரண்டு பக்கமும் பாதையில் தொடர்ந்து வரும்.

மாதம் முடிய இன்னும் எட்டு நாட்கள் இருக்கின்றன. ஐந்து மைல்கள் ஒரு தூரமாய்த் தெரியக்கூடாது என நகுலன் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டான்.

○

கீற்று, அலை — தை 1983

உள்மன யாத்திரை

○

‘ஆஸ்துமா உள்ளவருக்கு வலிப்பு அல்லது சுவாசிப்பதில் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ‘ஸ் ஸ்’ என்ற சத்தம் அல்லது இளைப்பு குறிப்பாக வெளிச்சுவாசத்தின் போது ஏற்படுகிறது. ஒருவர் போதுமான அளவு காற்றைச் சுவாசிக்க முடியாவிட்டால் அவருடைய நகங்களும் உதடுகளும் நீலநிறமாக மாறி கழுத்துப் பாகத்திலுள்ள நாளங்கள் புடைக்கலாம். சிறிதளவு வெள்ளை நிறக் கோழையோடு கூடிய இருமல் இருக்கலாம். பெரும்பாலும் ஆஸ்துமா குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து ஆயுள் முழுவதும் தொடர்ந்து தரலாம்... ..—ஆஸ்துமாவின் அவஸ்தை பற்றி ஒரு மருத்துவ நூலில்.

‘ஆத்மாவின் அவஸ்தை பற்றி நீ அறிவாயோ?’ (அவளுடையகேள்வி.)

○

வசோகவனங்கள்

□

நீதானே அது?
அது நீயாய் இருக்கும் என
ஏன், எனக்கித்தனை சந்தோஷம்?

கிழக்கெனவும்
மேற்கெனவும்
கிளம்பிச் சென்ற நாம்
உலகம் உருண்டை என்பதாலோ
மறுபடியும் சந்தித்தோம்?

கிழக்கு நோக்கிக்
கிளம்பிச் சென்றும்
மேற்கு வானில்
எத்தனை வட்டங்கள்
என் மன ஆலாவே!

தெரு வளைவைக்
கடக்கும் போது,
தூரத்தே
பாலகர்க்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்
ஒரு பாலகியாய்
ஐன்னலின் பின்னால்
உதித்த முகம்
நீதானே அது?

அது நீயாய் இருந்தால்
எனக்கெத்தனை சந்தோஷம்
எனதன்பே, அசோகவனங்கள் எங்கே அழிந்தன?

இந்தக் கவிதையை எழுதிய மஹாகவிஞன் வழக்கம் போல் 7.50க்கு பஸ்ஸில் இந்த இடத்தைக் கடந்து போய்விட்டான். பஸ் ஒன்றின் இரைச்சல் கேட்டதும் ஆரம்பித்த படபடப்பு பஸ்ஸில் அவன் கடந்து போனதும் அடங்கிப் போயிற்று. அவனைப் பலவந்தமாக அந்த பஸ் என்னிடமிருந்து பிடுங்கிச் செல்வது போன்ற அசட்டுக் கோபம்; சோகம்.

அவன் ஒட்டகச்சிவிங்கியைப்போல்தலையை வெளியே நீட்டிய படிதான் இன்றும் போனான். தினமும் பதினாறு மைல்கள் பயணம் செய்வது இந்தப் பத்து வினாடி சந்திப்புச் சுகத்துக் காகத்தான் என்று ஒருதடவை அவன் என்னிடம்சொன்னான்.

உள்ளன யாத்திரை

என்னைப்போல அவனும் கனவுகளுடன் வாழ்ந்து, மல்லுக் கட்டி, கனவுகளாய்க் கழிப்பான் என நான் நம்பத் தயாரில்லை. அவனுடைய காலடியில் முகம் புதைத்து காலமெல்லாம் கண்ணீர் அபிஷேகம் செய்யும் தொனிபட சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரு தடவை நான் எழுதிய கடித மொன்றுக்குப் பதில் எழுதுகையில் அவன் எவ்வாறு தொடங்கி இருந்தான் தெரியுமா? 'அன்புள்ள ஆண்டாளுக்கு அல்லது மீராபாய்க்கு.....'

கடந்த திங்கட்கிழமைகூட அவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன் வேகமாக. அது விடுதியில் இருக்கும் ஒரு சிறுபிள்ளை தன் சாப்பாடு, குளிப்பு, படுக்கை, படிப்பு..... இவை பற்றியெல்லாம் கோள் சொல்லி தன்னுடைய பெற்றோருக்கு எழுதுவது போல் இருந்தது. வாசித்துப் பார்த்ததில் எனக்கே பெரிய வெட்கமாகிவிட்டது. அவனுக்கு இந்தக் கடிதம் எப்படி இருந்திருக்கும்? எனவே கிழித்துவிட்டேன்.

ஃபைல்கள் நிறைந்த மேசையொன்றை நடுவில் வைத்து எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்தபடி ஒரு சாயங்காலத்தில் நானும் அவனும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவனுடைய கைகளைப்பற்றி 'நம் துன்பங்களுக்கு எப்போது விடிவு கிடைக்கப்போகிறது?' என்றேன். சற்று நேரம் சும்மா இருந்துவிட்டுப் பின்னர் என்னைப் பார்த்தபடி சொன்னான்: "நேற்று இரவு ரூபவாஹினியில் போன ஒரு தமிழ்ப்படத்தில் இதே வசனம் வந்ததாக ஞாபகம். படுக்கையிலிருந்த என் காதில் அது விழுந்தது."

அவன் கனவுகளுக்கும், தமிழ்ப்பட வசனங்களுக்கும் எதிரி என்றால் பதினாறு மைல்கள் பயணம் செய்து பத்து வினாடி 'தரிசனமும்' திருப்தியும் பெறுகின்ற சமாச்சாரம் எதில் சேர்த்தி? மூளைக்கும், மனதுக்கும் நடைபெறும் கயிறிழுப்புப் போட்டியில் இவன் கழுத்து சிக்கிக் கொண்டதோ? அவன் கட்டவிழ்த்து விட்ட நாய் எம்பிக் குதித்து அவன் குரல்வளையைக் குறி வைக்கிறது.

நான் செய்த பெரிய பாவம் அவனைக் கேட்காமலேயே விரும்பத் தொடங்கியதும், ஆசைகளை வளர்க்க ஆரம்பித்ததுந்தான். இருள் நிறைந்த நடுக்காட்டில் தனித்து இருப்பது போல் உணர்கிறேன். அவனில்லை. அவனது சத்தத்தை மட்டுந்தான் என்னால் கேட்க முடிகிறது. ".....கண்மணி, பயப்படாதே.....நான் இருக்கிறேன்" என்கிறான். ஆனால்

உள்மன யாத்திரை

அவன் எங்கே இருக்கிறான். நான் இருக்குமிடத்தை அவன் கண்டு கொள்ளல் சாத்தியமா? ஒவ்வொரு நிமிஷங்களையும் முட்களாகப் பயங்கரமாகக் கழிக்கிறேன்.....அவன் குடிப்பது, தாடி வளர்ப்பது இன்னொரு பக்கம் என் குரல்வளையை இறுக்குகிறது. உலகத்து சோகங்கள் அனைத்தையும் அவனுடைய இதயத்தில் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி அழகு பார்க்க முயல்கிறேனோ?

அடுத்து வரப்போகும் 'பஸ்' ஐ எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இன்னும் கொஞ்சப்பேர் பஸ்தரிக்குமிடத்திற்குள் நின்றார்கள். அவர்கள் போனதும் சிறிது நேரத்தில் சில பையன்கள் வந்து சேர்வார்கள். ஒவ்வொரு ஊரிலும் வேலை இல்லாத, வேலைக்குப் போக விரும்பாத பையன்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த பஸ்ஸிலும் ஏறப்போவதில்லை. ஒருவரது மரண ஞாபகமாகக் கட்டப்பட்ட இந்த பஸ்நிறுத்துமிடத்திற்குள் இன்னும் சிலரை உயிருடன் புதைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள் இவர்கள்.

இவர்கள் எனக்கு எத்தனையோ காந்தர்வக் கல்யாணங்கள் செய்து வைத்தாயிற்று. ஒவ்வொரு கல்யாணத்தின் போதும் தேவர்களால் வானத்தில் நின்று மலர்கள் தூவியிருப்பார்கள். இதன் மூலம் பிறக்கப் போகும் என் ஒரு குழந்தையைப் பாலர் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச்சென்று வரும் பொறுப்பை வேலை வெட்டியற்ற இவர்களில் எவனாவது ஒருத்தனுக்குக் கொடுத்துவிட எண்ணியுள்ளேன்.

கடந்த சனிக்கிழமை வகுப்பறை ஒன்றின் கரும்பலகையில் எனக்கும் 'ஹீரோ' க்கும் கல்யாணம் செய்து வைத்து விட்டார்கள். இதை யார் எழுதினார்கள், பின்னர் கண்டு இதை யார் அழித்தார்கள்...போன்ற தேவையற்ற ஆராய்ச்சிகளை நான் செய்யப் போவதில்லை. என் துகிலுரிபடுவதில் இந்தத் துரியோதனன் சபையில் யாருக்கு ஆட்சேபணை இருக்கும். கிருஷ்ண பரமாத்மாதான் பஸ்ஸில் 7.50க்குப் போய்விட்டானே.

வகுப்பறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். 'குட் மோர்னிங் ரீச்சர்' என்றார்கள் குழந்தைகள். (அது எனக் கல்ல குழந்தைகளே) என்னோடு சேர்த்து இவர்களையும் அலைக்கழிப்பது எவ்வளவு துரோகம்.

என்னுடைய இந்த நாட்களில் நான் தூக்கமின்றி, உண

உள்மன யாத்திரை

வின்றி, தலையணையை நனைத்து, வெளிச்சமுள்ள பரந்த வெளி எதுவென்று வெள்ளை மணல் நிறைந்த மனித நட மாட்டமேயில்லாத (அவன் மட்டும் அங்கே இருக்கட்டும்) பகுதியொன்றைக் கண்டுபிடிக்க அலைகின்ற அலைச்சலில் இந்தச் சம்பவந்தான் ஏனோ கண் முன்னால் வந்துநின்றது.

சிறு பிராயத்தில் எனது வீட்டுச் சுற்றாடலில் சில சக்கிலியர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். எனது வீட்டு ஜன்னலில் ஏறி அவர்களை நான் மிகவும் பயத்துடன் கவனித்துக்கொண்டிருப்பேன். அவர்களுடைய பெரும்பாலான நேரங்கள் குடியிலும், சும்மாளத்திலும், ஏச்சிலும், பேச்சிலும், கழியும். ஒரு நாள் அவர்கள் ஒரு கிடங்கு நிறைய நெருப்பு மூட்டி அதன்மேலே ஓர் உயிர்க்கோழியைக் கம்பில் கட்டி, வாட்டியெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது மனதில் மிகவும் உறைந்து போன சம்பவம் இது. அந்தக் கோழி நான் இல்லை? நான் வாடுவது எந்த நெருப்பில், எந்த சிறையில்...?

பக்கத்து வகுப்பிலிருந்த R.K என்னை நோக்கி வந்தான்.

“மனோஹரி, இன்று பஸ்ஸில் கண்டீர்களா?”

“கண்டுவிட்டேன்” என்றேன்.

அவனை ஒரு சாட்டாக வைத்து என்னிடம் கதைத்துக் கொட்ட வரும் R. K. இன் ஆர்வம் எனக்குத் தெரியாததல்ல. R. K. என்னைப் பற்றி என்ன எண்ணுகிறான். ‘திருமணமான ஓர் ஆடவனுடன் இப்படிப் பழகும் இவள் எனக்கும் இணங்கிப் போவாள்’.

நேற்றைய கடைசிப்பாட வேளையில் R. K. என்னிடம் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது கீழ்த் தளப் படிக்கட்டில் நின்று ‘காதலிக்க நேரமில்லை’ என்று ஒருவன் பாடும் சத்தம் கேட்டது. இந்த வித்தியாலயத்தின் சிறப்பம்சம், குரங்குகள், எருமைகளுக்குக் (குரலில்) கூட இங்கே படிக்க அனுமதி கிடைத்துவிடுகிறது.

என்னிடம் வந்து அளப்பது சம்பந்தமாக என் விருப்ப மின்மையை R.K.யிடம் நேரடியாகச் சொல்லிவிடுவதில் எனக் கொன்றும் பயமில்லை. எனினும் அவனுடைய கறுத்த இறுகிய முகம் மேலும் கறுத்துப்போகும். அப்படி ஓர் அவலத்தைப் பக்கத்து வகுப்பறையில் வைத்துச் சகிக்கத்தான் வேண்டுமா?

உள்மன யாத்திரை

R.K. சற்று நேரம் வளவளத்து விட்டுப்போய் விட்டான். என் ஸ்வாரஸ்யமற்ற 'ஊம், ஓம், இல்லை, கள் அவனைப் போகச் செய்திருக்கலாம்.

இந்த நேரம் அவன் என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்? அவனுடைய அலுவலகத்திலும் நேரப்பதிவுப்புத்தகம் ஒன்று வைத்திருப்பார்களா? அதில் கையெழுத்திட்டுவிட்டு என்ன செய்வான்? என்னைப் போலவே அவனும் என்னைப் பற்றிய நினைவுகளில் மூழ்கிக் கிடப்பானா? கல்குலேற்றரில் பச்சை இலக்கங்களுடன் போராடிக்கொண்டிருப்பானா? T. V. யில் போகும்அவனுடைய நிறுவன விளம்பரத்தில் வருவன்போல விலை விபரங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பானா?

தூக்க நிலையில் மட்டுமல்ல, விழிப்பு நிலையிலும் கூட அவனையும் என்னையும் சேர்த்துத்தான் நிறையக் கலர் கனவுகள். நான் இப்படியே கனவுலகில்தான் நிரந்தரப் பிரஜையாகி விடுவேனோ என்ற அங்கலாய்ப்புத்தான் இப்போது அடிக்கடி எனக்குள்.

நேற்றுக்கூட ஒரு கனவு.....ஒரு பெரிய ஆலமரம். ஆனால் அசாதாரணமாக அதன் இலைகள் வெள்ளிகள்போல் மின்னு கின்றன. கண்களைக் கூச வைக்கும் வெளிச்சம். ஆனால் அது மேற்பகுதில் மட்டும். மரத்தின் கீழே, அடிப்பாகத்தில் நிஸப்தமும், இருட்டும். மரத்தின் கீழே அவன் இருக்கிறான், என்னைக் காத்துக்கொண்டு. நான் மெதுவாக, மிக மெதுவாக நடந்து வருகிறேன். பொறுமையிழந்த அவன் விரைவாக வரும்படி கத்துகிறான். ஆனால் நான் மெதுவாகவே வருகிறேன். அவன் பொறுமையில்லாதவனாக ஓடி வந்து என்னைக் கட்டியணைத்து.....சில நிமிஷங்களுக்குள் நான் களைத்துப் போகிறேன். அதைக் கூட அவன் தான் சொன்னான். என்னை விடவில்லை. அப்படியே அவன் பிடியில் இருக்கிறேன். நான் சொல்லுகிறேன். "மேலே போகப் போகிறேன். மேலே நல்ல வெளிச்சம்...அதுதான் எனக்கு நல்ல விருப்பம்... நீங்களும் உங்கள் இருட்டும்." அவனுக்கு ஒரே கோபம். என்னைத் தள்ளிவிடுகிறான். நான் விழு முன்பு தாங்கிக் கொள்கிறான். மீண்டும் தொடர்கிறது. வெளிச்சத் தைப்பற்றி மீண்டும் நான் சொல்ல முனைந்தபோது ஒரு மெலிந்த-ஆனால் அவனையே போன்ற அழகான பெண் குழந்தை 'அப்பா...அப்பா...' என்ற சினுங்கலுடன். நான் அவளைத் தூக்க முற்படும் போது ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

உள்மன யாத்திரை

அவனிடம் போகப் பிரியப்பட்டு அடம்பிடிக்கிறாள். அவளை அவனிடம் தூக்கித் தருகிறேன். பிள்ளையுடன் கொஞ்சி விளையாடியவாறு அவன் இருக்கிறான். என்னைக் கவனி யாமல். The end.

வகுப்பில் தலை தூக்கிய சத்தத்தில் நான் மறுபடியும் விழிப் புணர்வு பெற்றேன். இன்று என்னால் படிப்பிக்கமுடியாது. அவனுக்கு இது தெரிந்தால் நிச்சயம் கோபிப்பான். அவன் ஒரு தடவை சொன்னான் 'என்னுடைய மனதில் தங்கியுள்ள என் ஆசிரியர்கள் யார் தெரியுமா? மிக அக்கறையுடன் அன்புடன் படிப்பித்தவர்களும், அழகானவர்களுந்தான்.'

வகுப்புக்கு எழுத்து வேலை கொடுத்து விட்டு மறுபடியும் நாற் காலியில் உட்கார்ந்தேன்.

இன்று காலையில் கல்வி அதிகாரி ஒருவன் வந்திருந்தான். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பே பாடங்களுக்கான குறிப்பு காட்டியபடியால் தப்பிவிட்டேன் என்று சிவகாமி ரீச்சரும் இன்னும் இரண்டு பேரும் சொன்னார்கள். மொத்தம் ஆறு வெவ்வேறு பாடங்களுக்கு நான் குறிப்புகள் எடுத்தாக வேண்டும். இந்தப் பள்ளியில் என்னைப் போல ஆறு வெவ் வேறு பாடங்கள் எடுப்பவர்கள் யாருமில்லை. (ஒழுங்காக ஒரு பாடத்தை எடுத்து முடிப்பார்கள் என்றால் அதுவே சந்தோஷம்.) எவ்வளவு நேர்மையான நிர்வாகம்.

அதிபரும், மனைவியும் ஒரே இடத்தில் பணிபுரிவது அவர் களிருவருக்கும் சந்தோஷமும் வசதியும் தரக்கூடிய ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் அது மற்றவர்களுக்கல்ல. அமெரிக் காவில் நான்ஸி ரீகன் மாதிரி இங்கே பள்ளிக்குள் Mrs. Princi pal first lady. அவளுக்கு நிறையக் கவலைகள். முக்கிய மாகக் காலையில் bus இல் போகும் அவனை நான் சந்தித்து விட்டேனா என்பதை உறுதிப்படுத்திவிட.....

அவள் எவ்வளவு குரூரமானவள்! பேச்சிடையே ஒரு நாள் சொன்னாள். 'எவ்வளவுதான் மலிவு என்றாலும் எனக்கு Second hand சாமான்கள் வாங்குவதில் துளி கூட இஷ்ட மில்லை.'

எனக்கு மனதுக்குள் சிரிப்பு வந்தது. 'அம்மணி, அதிபுதிய பொருட்களை வாங்கிவிட்டும் சிலர் காலம் தாழ்த்தித்தான் புரிந்துகொள்கிறார்கள். அந்தப் பொருளால் பயன் ஏது மில்லை என்று 'எனச் சொல்ல என் வாய் துடித்தது.

உள்மன யாத்திரை

எனினும் அதிபர் பாவம். அவரென்ன செய்தார், அவரை இங்கு இழுக்க?

மழை சடசடவென்று பெய்யத் தொடங்கிற்று. கண்களை மூடிக்கொண்டு மழை பெய்யும், மோதும் சத்தத்தை மாத்திரம் கேட்பது எனக்குப் பிடிக்கும்.

மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டால் எனக்குப் பிரியமில்லாத பஸ் பயணங்கள்தான். அப்பாவுடனான சைக்கிள் சவாரியை மாரிகாலம் ஏற்பதில்லை.

பழைய, மழை நாட்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அப்போதெல்லாம் மழை நாட்களில் நான் என் படுக்கை அறையை விட்டு வெளியே வருவதில்லை. சாப்பாடு, தேநீர் எல்லாமே தேடி என் அறைக்குள் வந்துவிடும். ஒரு விண் வெளிப்பயணியைப்போல உடுத்திக் கொண்டிருப்பேன். குளிர் பொறுக்கமுடியாவிட்டால் socksம் கால்களில் ஏறிவிடும். வீட்டில் மற்ற எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துப் பொறாமைப் படுவார்கள். 'கிழட்டுச் செல்லம்' என்று. உண்மையில் நான் தான் எங்கள் வீட்டில் செல்லப்பிள்ளை. அப்பாவின் pet. அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார். பெலஹீனமான பிள்ளை களுடன்தானாம் பெற்றோருக்குக் கூட ஒட்டுதல். இதை நான் வீம்புக்காய் முழுசாக ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் உண்மை அதுதான். ஆஸ்த்துமா வந்து நான் அவதிப்படும் போதெல்லாம் அப்பாதான் அருகிலிருந்து என் நெற்றியையும், முதுகையும் தடவிக் கொடுப்பார். அம்மா இப்படியெல்லாம் செய்தது கிடையாது. நான் தூங்கும் வரை அப்பா விழித்திருப்பார். அந்த நேரங்களில் நான் சொல்வதுதான் நடக்கும். படுக்கமுடியாது, கதிரை வேண்டும் என்றால் கதிரை வரும். வேர்க்கிறது என்று சொன்னால் எல்லா ஜன்னல்களும் திறப்படும். நான் அழுதால் அப்பா பயந்து போவார். நிலைமையைப்பார்த்து டொக்டரைக் கூட்டி வருவார். தாங்குவது கஷ்டம் என்றாலும் 'ஊசி போடுங்கள்' என நானாகவே வலிந்துடொக்டரிடம் கேட்பேன். 'டொக்டர்' முதலில் மறுத்தாலும் நான் படும் அவஸ்தையைச் சகிக்க மாட்டாமல் ஊசி போடுவதுண்டு. நான் அப்படியே நித்திரை மயக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிடுவேன்.

சென்ற வருடம் மழை நாட்கள் ஒன்றில் நானும் அவனும் பஸ்ஸில் வந்தோம்...மழைப்பயம், என் ஆஸ்த்துமா பற்றிய யோசனை எதுவுமில்லாமல் அவனுடன் அந்த மழை நாளில் பயணம் செய்ய முடிந்தது. நான் இறங்க வேண்டிய இடம்

உள்மன யாத்திரை

நெருங்கியதும் பிரிவு பற்றிய துயரம் அழுத்தியது.

“நீங்களும் இறங்குங்கள்” என்றேன்.

“இறங்கி?”

“இறங்குங்கள்”

தார் றோட்டின் ஈரத்தில் சிவப்பிழுத்துக் கொண்டு பஸ் எங்களை விட்டுவிட்டுப் போயிற்று. ஆளுக்கொரு குடைகளை விரித்துக்கொண்டு பிரதான வீதியில் இருந்து பிரிந்து போகும் ஒரு தெருவில் என் வீட்டை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினோம். தெரு வளைவை நெருங்கும் போது நான் சொல்கிறேன். “ஒரு குடையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வது போல் இல்லை?” அவன் என் குடையின் கீழ் வந்தான். வெட்டிய ஒருமின்னலில் அவன் என்னை முத்தமிட்டதை நனைந்த பூக்கள் இலைகள், கொடிகள், ஒதுங்கி நின்ற ஒரு மாடு....., இவையெல்லாம் பார்த்திருக்கும்.

அம்மா சென்றவாரம் விஷயம் தெரிந்து தேம்பி அழுத்தொடங்கினாள். “மகளே, இந்த விஷயம் இனி வேண்டாம். ஊர் காறித் துப்பும். கல்யாணம் முடியாதவன்போல் நடித்து அவன் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டான்...” அந்த நேரத்திலும் நான் அழுதேன் என்றால் அதுகூட அவன் சார்பாகத்தான். அவனுக்குத் திருமணமாயிற்று எனத்தெரிந்தும் அவனுடன். நேர்ந்த ஒவ்வொரு சந்திப்புக்களிலும் நான் விலகிப் போக முயன்றிருக்கிறேனா?

நான் எப்போதும் வெளியில் திரிவதில் அவ்வளவாக நாட்டம் கொண்டவளல்ல. தேவாலயம், பள்ளி அல்லது அக்காவுக் காக்கக் கட்டப்படும் புதுவீடு, ரியூஷன் நாட்களில் நான் வெறுக்கும் பஸ் பயணங்கள். இவற்றுக்கிடையில் எங்கே எப்படி இந்தத் தவறு நேர்ந்தது என வீட்டார் ஆராய்கிறார்கள். இன்னொரு சிறகடியை இவள் எப்படித் தேடினாள் என்பது அவர்களுடைய வியப்பு.

நான் ஒரு நாள் அவனுக்கு கமலாதாஸின் My story யிடிருந்து வாசித்துக் காட்டினேன். ‘.....I had expected him to take me in his arms and stroke my face, my hair, my hands and whisper loving words. I had expected him to be all that I wanted my father to be, and my mother. I wanted conversation, companionship, and warmth sex; was far from my thoughts

உள்மன யாத்திரை

என் சகோதரனுடைய நாட்குறிப்பொன்றை சமீபத்தில் பார்க்க நேர்ந்ததில் தடுமாறிப்போனேன். Black sheep என்ற வார்த்தையை என்னைக் குறித்து அவன் பிரயோகித்திருந்தான். இந்த விவகாரம் குறித்து தன் நண்பனான பாலாவிடம் பேசி அழுத்தாக எழுதப்பட்ட வரியை வாசித்ததும் எனக்குள் விசனந்தான் பொங்கிற்று. 'அடேய் தம்பி, இந்த பாலா ஒரு நாள் கருக்கல் பொழுதில் வாசலில் நின்று போது என் மார்பைக் கிள்ளும் நோக்கத்துடன் வந்தவன் என்பது தெரியாமல்.....நீயும் உன் நாட்குறிப்பும். சரிதான் போடா!'

எல்லோரும் ஒத்த குரலில் பாட முனைவது இதுதான். 'அவன் கல்யாணம் ஆனவன்..... அவனுடன் பழகுவதில் என்ன பிரயோசனம்? பிரயோசனம் எதிர்பார்த்ததுதானா அன்பு? எனக்குப் புரியவில்லை. புரியாமையின் எல்லையில் மௌனமான அழகை. இந்த மௌன அழகைதான் என்னை எங்கோ கொண்டு போய்விடுகிறது.

நேற்றிரவு கேட்ட ஒரு பாடல்; Chiquitita எனத் தொடங்கிப் பரவிற்று. இதய கீதம் என்பதன் அர்த்தம் இந்த ABBA பாடலைக் கேட்டபோதுதான் மனசுக்குள் மின்னிற்று. எவ்வளவு ஆழமுண்டோ அவ்வளவு தூரமும் அந்தப் பாடகி உள் நுழைந்தாள். எழுதியவன் (ள்) வாழ்க! பாடல் ஒலித்து முடிந்ததும் எங்கோ இருட்டில் தனித்து நான் விடப்பட்டதாய் உணர்ந்தேன்.

ஒரு வேளை அவனைப் பிரிந்துவிட நேரின், என் அறிவு மனதைக்கட்டுப்படுத்தத் தூண்டலாம். ஆனால் இந்தப் பாடல்களும் அவன் கதைகளும், கவிதைகளும்..... இன்று என்னால் இங்கே நீடிக்க முடியாது. எழுந்தேன். வகுப்பறையிலிருந்தவர்கள் என்னைப் பார்த்தார்கள். அதிபரிடம் வந்து அரை நாள் விடுமுறைக்கு விண்ணப்பித்தேன்.

Staff room ஐக் கடக்க நேரிட்ட போது பேச்சு அறுபட்டது. அவர்கள் என்னைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம். 'அவர்களைக் குழப்பக் கூடாது. நடத்துங்கள்'.

தெருவுக்குப் போனதும் பஸ் கிடைத்தால் பத்து மணிக்குள் வீட்டுக்குப் போய்விடலாம். அங்கு போயும் என்ன செய்யப் போகிறேன். அது இன்னொரு அசோகவனம் அல்லவா?

O

அலை—மார்கழி 1983

உள்மன யாத்திரை

○

Please be informed that the first Area conference for 1985 will be held in Bandarawela at the circuit bungalow on the 15.01.85 at 9. a.m. Punctuality and attendance is extremely important. So please see that all of you attend this meeting and are on time. The agenda is as follows;.....

●

(பழைய ஃபைல்களைப் புரட்டுகையில் காண நேர்ந்த மேலதிகாரியின் சுற்று நி(ருபம்)

○

உயர்

□

தன்னுடைய முகம் தொலைந்து போனது இடையிடையே ஞாபகத்தில் வந்து இடறிற்று. எல்லோருடனும் சேர்ந்து, பாடியும், ஆடியும் கை தட்டிக்கொண்டிருந்த இவனுக்கு இருளில் மின்மினிப்பூச்சி போல் அந்தச் சங்கதி அவ்வப்போது வேடிக்கை காட்டியது.

குளிர் இப்போது இவனுக்கு உறைக்கவில்லை. மேசையில் சிகரட் பெட்டிகள், கண்ணாடிக் குவளைகள், கறித்தட்டுக்கள் இவற்றுக்கு மத்தியில் கரும்பச்சை நிறப் போத்தல்கள் ஆறும் வெறுமையாக இருந்தன. இன்னுமொரு போத்தல் வாங்கி வர ஆள் போயிருந்தான்.

இன்றுதான் இவன் முதல் முதலாக விஸ்கி குடித்துப் பார்த்தான். புழுதி மணமா அல்லது ஏதோவொரு மரப்பட்டையின் வாசமா அதில் வீசியது என இவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எனினும் அவன் முதல் சுற்றிலேயே நிறைய ஊற்றிக் கொண்டான்.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக மாலை வேளைகளில் எல்லோரும் கூடுவதற்கெனத் தேர்ந்தெடுத்தது இவனும், அதிசயமும் தங்கியிருந்த இந்த அறையைத்தான். இந்த அறை இன்னமும் ஆறு கட்டில்களை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியளவுக்கு விசாலமாக இருந்தது.

காலையில் இந்த அறையின் யன்னலைத் திறந்தால் முதலில் படுவன கூரையில், குளிரில் உட்கார்ந்து கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் இரு புறாக்கள். பின்னர் சூரியகாந்திப் பூக்கள். பால்காரன் ஒருவன் மழைத்தூறலிடையே மலைச்சரிவுப் பாதையில் வழக்கி வந்து பக்கத்து வீட்டுக் கதவைத் தட்டிக் கொண்டு நிற்பான். மழைக்கும் அவனுக்கும் நடக்கும் போராட்டத்தில் அவன் என்றைக்கும் தோற்றுப் போக விரும்பாதவனாய்த் தோற்றமளித்தான். சிவப்பு மழைக்கோட் அணிந்து பாடசாலைப்பெண்கள் இருவர் அந்த வீட்டிலிருந்து தான் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் பால் குடித்து விட்டுச் செல்வார்களா? அல்லது சாவகாசமாகப் பின்னேரம் வந்து குடிப்பார்களா என அவனுக்குத் தெரியவில்லை. மலைவளைவில் அவர்கள் போய் மறையும் வரை அம்மா கதவடியில் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பாள். அப்பா என்னவானார்? கம்பளிப்போர்வைக்குள்ளா அல்லது மண்ணுக்குள்ளா?

உள்மன யாத்திரை

இவை எல்லாவற்றுக்கும் பின்னர்தான், பக்கத்துக்கட்டிலில் அரைக்கண்களுடன் மலரத் தொடங்கியிருக்கும் அதிசயத்துக்குக் காலை வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுக் குளியலறை செல்வான். இவனுடைய அறைச் சகபாடியாக அதிசயம் வந்து வாய்த்தது ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சிதான். எனினும் தன் அறையில் அதிசயம் தங்க நேர்ந்தது குறித்து இவன் சந்தோஷப்பட்டான்.

சிங்களப் பையன்களுடன் அறையில் தங்குவதில் இவனுக்கு எவ்வித ஆட்சேபணையும் இல்லை, இரண்டு கேள்விகளை அவர்கள் தவிர்த்து விடுவார்கள் என உறுதியளிக்கும் பட்சத்தில்.

1. புலியைப் பார்த்திருக்கிறாயா?
2. நீ ஈழம் ஆதரவாளனா?

முதலாவது கேள்வியைப் பொறுத்தமட்டில் 'தெஹிவல மிருகக்காட்சிச் சாலையில் பார்த்ததுண்டு' என ஜோக்அடித்து சமாளித்து விடமுடியும். எனினும் அது ஒரு பத்தாம் பழைய ஜோக்.

கடந்த மாதம் சிங்களப் பையன் ஒருவனை அருகில் வைத்துக் கொண்டு இருநூற்றைந்து மைல்கள் பிரயாணம் செய்த போது தவறாமல் இதே கேள்விகளைத்தான் அந்த சிங்களப் பையன் கேட்டான். கேள்வி கேட்காத நேரங்களில் இவனுடைய தோள்பட்டை எலும்புகள் குத்துவதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் தூங்குவதென்று திடசங்கற்பம் பூண்டவனாய் இருந்தான். ராஜராஜசோழன், ராஜேந்திர சோழன் மாதிரிப் பரந்த மார்பையும், விரிந்த தோள்களையும் பெறாதது தன் துரதிருஷ்டம் என ஒவ்வொரு பஸ் ரயில் பயணங்களின்போதும் அவன் உணர்வான். ஒரு தமிழ்ப் பையனாக இருந்தால் 'கொஞ்சம் அந்தப் பக்கமாகத் தூங்குகிறீரா' என இவன் எரிந்து விழுந்திருப்பான். இப்போது இந்தத் தர்மசங்கடங்கள் எவற்றுக்கும் இடமில்லை. அதிசயம் தன் அறையில் தங்கியதால் இவனுக்கு ஒரு வகை நிம்மதி ஏற்பட்டது.

இந்த அறைக்கு மாலை வேளைகளில் வருபவர்கள் புறாக்களையோ அல்லது சூரியகாந்திப் பூக்களையோ ஏறெடுத்தும் பார்க்கக் கூடியவர்களாகத் தோன்றவில்லை. சற்று நேரம்

உள்மன யாத்திரை

பேசிவிட்டு, கண்ணாடிக் குவளைகளில் மதுவை நிறைத்து 'சியர்ஸ்' சொல்வதிலேயே குறியாக இருந்தார்கள்.

“கெட்டித்தனமான வியாபாரி யார்?”

“எஸ்கிமோவருக்குக் குளிர் சாதனப்பெட்டி விற்றவன்தான்”

“ஊருக்கு என்ன வாங்கிப் போகலாம்?”

“உருளைக்கிழங்கும், தேயிலையும் இங்கே நல்ல மலிவு”

“வாங்கிப்போவோம்”

ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் அறையைக் கூட்டிப் பெருக்க வரும் பையன் இந்த அறையெங்கும் நிறைந்திருக்கும் இந்த வகைக் கேள்வி பதில்களையும் அகற்றிவிடுவான் எனில் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்.

நாளை இந்நேரம் இந்த ஹொட்டேல் குளிரும், இருளும் படர்ந்து அமைதியாகக் கிடக்கும். ஆனால் அதுகூட நிச்சய மில்லைதான். நாளை இன்னுமொரு குழு இங்கே முகாமிடும் பொருட்டு வந்து விடலாம்.

இன்று காலை 9.30 க்கு இவர்களுடைய பயிற்சி முகாம் ஆரம்பமானது. பயிற்சி அதிகாரி இன்னமும் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். கூடியிருந்த இருபது பேரும்—இவன் உட்பட—(துக்கமான சம்பவங்கள் நடக்கும்போது தாடி வைப்பதற்குப் பதிலாக இவன் முகச் சவரம் செய்து கொள்கிறான்.) அழகாக உடுத்தி உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

சம்பிரதாய பூர்வமாகப் பயிற்சி முகாமை ஆரம்பித்து வைத்துப் பேசத் தொடங்கினார் பிராந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர். அவர் தன் பேச்சை ஆங்கிலத்தில் இவ்வாறு தொடங்கினார்.

“.....சீமான்களே”

தான் சீமானா என அவன் நினைத்துக்கொண்டான். இந்த விடுதியில் இருக்கும் இரண்டு முள்ளுக்கரண்டிகளையும், ஒரு 'நப்கின்னை'யும் எப்படியாவது வீட்டுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடத் துடிக்கும் தன் எண்ணம் தெரிந்த பிறகும் தன்னைச் சீமான் என அழைப்பாரா இவர். சீமான் என்றதும் கைத்தடியும், சுங்கானுந்தான் ஞாபகத்திற்கு வந்து

விடுகின்றன. பிராந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளரின் பேச்சில் அதற்குப் பிறகு ஆர்வம் காட்டக்கூடிய நிலையில் அவன் இல்லை. காலையிலே கிடைத்த தேநீர் போல் அல்லாமல் இனி 10. 30க்குக் கிடைக்கும் தேநீரிலாவது சீனி சற்று அதிகமாக இருக்கவேண்டுமே என அவன் கவலைப்பட்டான்.

தேநீர் வேளையின் போது இவன் தன்னுடைய அறைக்கு வந்தான். 'கோல்ட் லீஃப்' பற்ற வைத்தபடியன்னலைத் திறந்தான். போய் வந்தோ அல்லது போகாமலோ அந்த இரண்டு புறாக்கள். மலையடிவாரத்தில் மூன்று நான்கு சிறுமிகள் மண்வெட்டிகள் கொண்டு கொத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவன் உரம் வீசினான். சிகரெட்டை முடித்து விட்டுப் போனபோது பயிற்சி முகாம் மறுபடியும் ஆரம்பமாகி யிருந்தது.

பயிற்சி அதிகாரி இப்போது வந்திருந்தார். காலிமுகக் கடற்கரையில், காலையில் பரிதாபத்துக்குரிய முறையில் ஓடுகின்ற வர்களில் இவரும் ஒருவராக இருக்க வேண்டும்.

இந்த நாட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படப்போகும் அந்தப் புதிய வகைத் தையல் இயந்திரம் மண்டபத்தின் மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. 'முதலில் பொருளைப்பற்றி அறியுங்கள்! பின்னரே விற்க முயலுங்கள்' என ஆங்கிலத்தில் கரும்பலகையில் பயிற்சி அதிகாரி எழுதினார்.

அவர் உரை நிகழ்த்த எழுந்தபோது அமைதி நிலவியது. சற்று நேரம் அனைவரையும் ஒரு சுற்றுப் பார்த்தார். ஒரு பளீர்ப் புன்னகை! தோன்றியதைவிட வெகு வேகமாக அது மறைந்துவிட்டது. 'சீமாள்களே, நான் வரத் தாமதமானதன் காரணத்தை முதலில் அறியத்தரவேண்டுமல்லவா? வரும் போது வழியில் ரெத்தினபுரவுக்குச் சமீபமாக ஓர் ஏழை விவசாயி என் காரை வழி மறித்தான். தன் தையல் இயந்திரத்தில் ஏதோ பிழை இருப்பதாகக் கூறினான். அவன் ஏழையாக இருக்கலாம். சாறன் அணிபவனாக இருக்கலாம். ஆனால் விற்பனைக்குப் பிந்திய சேவை என்பது நம் உயிர் நாடி. நம் நிறுவனத்தின் சிறப்பம்சமே அதுதான். எனவே தாமதித்ததற்கு மன்னிக்க வேண்டும் கனவான்களே'

ஆஹா காருக்குள்ளிருந்தவர் இந்நிறுவனத்தின் பயிற்சி அதிகாரி என்று தெரிந்து காரை நிறுத்திய, ஞானதிருஷ்டிமிக்க அந்த ஏழை விவசாயியைச் சந்திக்கத் தானும் ஒரு

உள்மன யாத்திரை

தடவை ரெத்தினபுர பக்கம் சென்று வரவேண்டுமென அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

“நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் விற்பனைக்குப் பிந்திய சேவை செய்கிறீர்களா?” என ஒவ்வொருவராக எழுப்பிப் பயிற்சி அதிகாரி கேட்டுக்கொண்டே வந்தார்.

“நீங்கள் வீட்டுக்குப் போய்ப் பாடப் புத்தகங்களைப் புரட்டிப் பார்த்ததுண்டா? பள்ளிவிட்டவுடன் தூக்கி வீசும் புத்தகத்தை அடுத்த நாள் காலையில்தான் தேடுவீர்கள். அல்லவா?” மலைபோல் ஒரு கொண்டையுடன் மிஸிஸ். பொன்னையா என்ற சூத்தைப்பல் ரீச்சர் கையில் பிரம்புடன் நின்ற ஐந்தாம் வகுப்பு நாட்கள் மறுபடியும்.....

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் முறை வந்ததும் ‘ஆம்’ என்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு சொன்னார்கள். இல்லையென்று சொன்னால் நாற்காலியில் ஏற்றி நிறுத்தி விடுவாரோ என சாம்பமூர்த்தி பயப்பட்டமாதிரியும் தெரிந்தது.

பயிற்சி அதிகாரி கரும்பலகையில் சில புள்ளி விபரங்களை எழுதிக்காட்டினார். பயிற்சி அதிகாரியின் பெரும் மனக்குறை இதுவாகத்தான் இருந்தது. தாங்கள் சார்ந்துள்ள நிறுவனத்தின் விபரங்களைப்பற்றிய அறிவுத்திறனைப் போதிய அளவு இவர்கள் வளர்த்துக்கொள்ளவில்லை.

“இன்று இப்படிக்கூறியிருக்கிறோமே நம்முடைய நிறுவனத்தின் மையஸ்தானம் எங்குள்ளது என நீங்கள் அறிவீர்களா?” எனத் திடீரென அவர் கேட்டதும் கூடியிருந்த எல்லோருக்கும் தங்கள் ‘அறிவை’ வெளிப்படுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. ஒத்த குரலில் ‘ஐப்பானில்’ என்று கத்தினார்கள். “மிக நல்லது. எமது சர்வதேச நிறுவனத்தின் தலைவர் பெயரைச் சொல்ல முடியுமா?” என அவர் கம்பீரமான புன்னகையுடன் கேட்டபோது மறுபடியும் அமைதி வந்து விட்டது.

தன்னுடைய தம்பி எத்தனையாம் வகுப்புப் படிக்கிறான் என்பதையே சரியாக ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள முடியாத வனுக்கு சர்வதேச நிறுவனத்தின் தலைவர் பெயர் நினைவுக்கு வராததில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை என இவன் எண்ணினான். “தெரியாது? வெட்கக்கேடு! அவருடைய பெயர் மிஸ்டர் ஸுஸுக்கி”

உள்மன யாத்திரை

திருவாளர் ஸுஸுக்கிக்கு எத்தனை மனைவியர், எத்தனை குழந்தைகள் போன்ற விபரங்களைப்பற்றி பயிற்சி அதிகாரி இப்போதைக்குக் கூறவில்லை. சொல்லாமல் விட்டதற்குக் காரணம் இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் நடத்தப்போகும் அடுத்த பயிற்சி முகாமுக்கு மேற்சொன்ன விபரங்கள் பயன்படும் எனக்கருதியதால் இருக்கலாம்.

இந்தப் பயிற்சி முகாமின் முக்கிய நிகழ்ச்சி மதிய போசனத்தின் பின்புதான் நிகழ்ந்தது. புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்போகும் தையல் இயந்திரம் ஒன்றைப் பற்றிய விளக்க உரையைப் பயிற்சி அதிகாரி நிகழ்த்தினார். அவ்வப்போது பிராந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் இவர்கள் எல்லோருடைய சார்பிலும் கேள்விகள் கேட்டும், பதில்களைப் பெற்றும் தலையை ஆட்டித் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டார். சின்னப்பதேவரும், வாரியார் சுவாமிகளும் தோன்றிய சில சினிமாக் காட்சிகள் இப்படித்தான் இருந்தன.

சில உருவங்கள் பொறித்த சில்லுகளை இந்தத் தையல் இயந்திரத்தில் பொருத்தித் தைப்பதன் மூலம் அந்த உருவங்களைத் துணியிலே பதிப்பதும், காண்பதும் தையல் கலையில் எத்தனை வியத்தகு சாதனை எனப் பயிற்சி அதிகாரி பெருமிதப்பட்டுக்கொண்டார்.

எல்லோரும் தையல் இயந்திரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டார்கள். பயிற்சி அதிகாரி அதை இயக்கிக் காண்பித்தார். குதிரைச் சில்லைப் போட்டுத் தைத்ததும் துணியில் குதிரை தோன்றிற்று.

அதிசயம் இவன் காதோரம் வந்து கேட்டான்.

“இலை குழைக்கு அடிபிடிப்பதும் ஆடுகள் போல் இல்லை நாம்?”

மலர்வளையம் சாத்துவதற்குப் போவது போல் இவனும் அந்தத் தையல் இயந்திரப் பக்கம் போனான்.

பின்பு ஒரு திரைப்படம் காண்பித்தார்கள். பருவமும், பணமும் தந்த பூரிப்பில் அலைந்து திரியும் யுவதிகள், காரோட்டும் யுவதிகள். கராத்தே சண்டை போட அழைக்கும் யுவதிகள், **slow motion** இல் கடற்கரையில் பந்தை விரட்டிக் காற்றில் மிதக்கும் குமரிகள், சமையல் அறையில் மும்முரமாக இருக்கும்

உள்மன யாத்திரை

அம்மாவின் கண்களைப் பின்புறமாக வந்து பொத்தி, பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பை அவிழ்க்கும் குழந்தை. பின்னணியில் அமெரிக்க ஆங்கிலத்தில் ஒரு கட்டைக் குரல் '.....இவர்களை உற்றுப் பாருங்கள். இவர்கள் நமது நிறுவனத்தின் தையல் இயந்திரம் தந்த வரத்தினால் மேன்மையுற்றனர்....'

“எப்படிப் படம்?” என்று நூர்தீன் பின் பக்கம் திரும்பி இவனிடம் கேட்டபோது திரையில் ஒரு பருவக்குமரி நிலைக் கண்ணாடி முன் நின்று தன் சட்டையின் மார்புப்பகுதிப் பொத்தான்களை மாட்டியபடி (ஒரு பொத்தான் பூட்ட இன்ன மும் பாக்கியிருக்க) இவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்த வாறு திரும்பி, கடைசிப் பொத்தானையும் பொருத்திக் கொள்ளும் காட்சி போய்க்கொண்டிருந்தது.

இவன் நூர்தீனிடம் ரகசியமாகச் சொன்னான். “நம் நிறுவனத்தின் தையல் இயந்திரத்துக்கு எவ்வளவு பாகங்களும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். ஆனால் இந்தப் பொத்தான் கட்டும் பாகத்தை எதற்காகக் கண்டுபிடித்தார்கள்?”

படக்காட்சி முடிவுற்றதும் கலந்துரையாடல் நிகழ்ந்தது. பயிற்சி அதிகாரி சொன்னார். “நமது விற்பனையை அதிகரிக்கச் செய்வதற்கான வழிவகைகளில் விளம்பரம் ஒன்று. பத்திரிகையில் ஏற்கனவே அதைச் செய்து வருகிறோம். வேறு வழிகள் எவையேனும் புலப்பட்டால் சொல்லலாம் கனவான்களே!”

நிஹால் என்ற அந்தக் குறுந்தாடி வைத்த இளைஞன் எழுந்து “ஐயா, தொலைக்காட்சியில் நாங்கள் செய்யும் சிறிய விளம்பரங்கள் போதா. தொடர் நாடகம் ஒன்றைத் தொலைக்காட்சியில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.” எனக்கூறி, ஒவ்வொரு புதன் கிழமைகளிலும் தமிழ்-சிங்கள ரசிகப் பெருமக்களை ‘உணர்ச்சிக் கடலில்’ மூழ்கி மூச்சுத்திணற வைத்து வந்த தொலைக்காட்சி நாடகம் ஒன்றின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, அதற்குள்ள வரவேற்புப் பற்றியும், நாடகத்தை ஏற்பாடு செய்த அந்த நிறுவனத்துக்கு அதன் மூலம் கிடைத்த நற்பெயர் குறித்தும் நீண்ட உரை நிகழ்த்தினான்.

பயிற்சி அதிகாரி மிக அவதானத்துடன் செவிமடுத்துவிட்டுக் கேட்டார். “மிக நல்லது. எப்படியான நாடகமாக நாம் செய்யப்போவது இருக்க வேண்டும்?..”

உள்மன யாத்திரை

“ஐயா, நாடகம் காட்டியதாகவும் இருக்கவேண்டும். நமது நிறுவனத்துக்கும் ஒரு பெயர் கிடைத்த மாதிரி இருக்க வேண்டும். அப்படித்தானே”

“மிகச் சரி”

“ஒரு தையல் பயிற்சி நிலையத்தை மையமாக வைத்து நாடகத்தை அமைக்கலாம்”.

அப்போது சூர்யப் பெரும என்ற தங்க நரைகள் ஆங்காங்கே தலையில் தென்பட்ட மனிதர் எழுந்து பயிற்சி அதிகாரியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“அப்படி எடுத்தால் அது படு அலுப்பாக இருக்கும். தையல் ஊசிகளையும், மெஷின்களையும், நூலையும் மாறி மாறிக் காட்டினால் மக்கள் சலிப்படைந்து நம்முடைய பொருட்கள் வாங்குவதையே நிறுத்திவிடக்கூடும். ஒரு சின்ன மாற்றம் செய்யலாம். அந்தத் தையல் பயிற்சி நிலையத்தின் ஆசிரியனை அங்கு தையல் பயில வரும் இரு மாணவிகள் காதலிக் கிறார்கள். இதை வைத்து நாடகத்தை நகர்த்தினால் அருமையாக இருக்கும்.”

எல்லோரும் கை தட்டினார்கள். பயிற்சி அதிகாரி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். “மிஸ்டர் சூரியப்பெரும, நீர் ஒரு வியாபாரி மட்டுமல்ல, கெட்டிக்காரக் கலைஞனும் கூட!...”

இவன் நினைத்துக்கொண்டான். சூர்யப்பெரும இன்னும் ஓரிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் ஒரு சிங்களப்படம் எடுத்து எங்கேயோ போய் முட்டிக் கொள்ளப் போவது நிச்சயம்.

எல்லாம் முடிந்த பின் இவன் சற்று நிம்மதியுடன் அறைக்கு வந்தான். இவனுக்கு முன்பாகவே அறைக்கு வந்துவிட்ட அதிசயம் கட்டில் சட்டத்தில் தலைவைத்துப் படுத்திருந்தான்.

“என்ன பேசினார்கள்என்ன கண்டுபிடித்தார்கள்..... என்ன முடிவெடுத்தார்கள்?” என்று கேட்டான் அதிசயம்.

இரண்டு பேரும் சிகரட் பற்ற வைத்துக்கொண்டார்கள். ஒரு பைத்தியகார வாழ்க்கை போல்இல்லை இது?

“சை!” என்றான் அதிசயம்.

“நாளைக்கு நம்முடைய இடங்களுக்கு நாம் போய்விடுவோம் இல்லையா?” புன்னகையுடன் இவன் கேட்டான்.

உள்மன யாத்திரை

ஞாபகம் வந்தவனாக, யன்னலைத் திறந்து வெளியே பார்த்தான். புறாக்களைக் காணவில்லை. அவற்றுக்கென்ன?

நினைத்தால் வரும்; போகும்.

இந்த நகரின் உயர் பிரஜைகள் பக்கத்தில் இருந்த மைதானத்தில் 'கோல்ஃப்' விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய கார்கள் மைதானத்தில் அவர்களைக் காத்துக் கொண்டு நின்றன.

ஏரியில் மாலைவெயில் முகம் பார்த்தது. இந்த வேளையில் யூகலிப்ட்ஸ் மரங்களினூடாக அந்த ஏரியைப் படம் பிடித்தால் ஓர் அபூர்வமான புகைப்படம் கிடைக்கக்கூடும். ஏன், இந்த ஏரிக்கரையின் தபால் பெட்டியை எடுத்தால்கூட மிகஅழகாகத் தான் வரும். மகத்தான, அதி முக்கியமான கடிதம் ஒன்றை அது எதிர் நோக்கி நிற்பது போல் இல்லையா?

அவன் 'கெமராவை' இந்தத் தடவை கொண்டு வரவில்லை. கொண்டு வந்திருந்தால் வெறும் 'முகங்களை' எடுத்துத் தள்ளுவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்திருக்க முடியாது. காரொன்றில் கையை ஊன்றிக் கொண்டு 'என்னை ஒரு படம் எடு' என்று சொன்னால் இவன் என்ன செய்வான்?

யன்னலோரம் தொடர்ந்து இவன் இப்படியே நிற்க மூன்று விஷயங்கள் இடமளிக்கவில்லை.

1. குளிர்

2. இருள்

3. போத்தல்களுடன் உள்ளே வந்தவர்கள்.

தன்னுடைய முகம் தொலைந்து போனது இடையிடையே ஞாபகத்தில் வந்து இடறிற்று. எல்லோருடனும் சேர்ந்து பாடியும், ஆடியும் கைதட்டிக்கொண்டிருந்த இவனுக்கு, இருளில் மின் மினிப்பூச்சி போல்.....

○

களம்—1985

○

,.....அன்பானவர்களே, இந்த மணமகள், மணமகன் ஆகிய இருவருக்கும் கடவுள் சந்நிதியில் திருமணஞ் செய்து வைக்கக் கூடி இருக்கிறோம். திருமணம் கடவுளின் ஒரு நியமனம். வேதாகமும் எல்லா மனிதரும் அதைக் கனப்படுத்த வேண்டுமெனக் கட்டளையிடுகிறது. படைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து கடவுள் அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாகப் படைத்தார். ஆதலால் கணவன் தன் தாய் தந்தையைவிட்டுத் தன் மனைவியோடு இசைந்திருப்பான். இருவரும் ஒரே உடலாய் இருப்பார்கள். இனி அவர்கள் இருவரல்லர். ஒரே உடல்; ஆகவே கடவுள் இணைத்ததை மனிதன் பிரிக்காதிருக்கட்டும்.

●

(கோயில் சுவர்களுக்குள் எதிரொலித்த பாதிரியாரின் கட்டைக்குரல்)

○

விளிம்பு

□

இனி இன்னொரு வருஷம். மூன்றாவது போத்தல் 'பியரையும்' குடித்துவிட எண்ணினேன்.

காலையில் வந்த தனா எல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போனாள். ஒரு தமிழ்ப்படக் கதாநாயகனுக்கு இந்தச் சம்பவம் நேர்ந்திருக்குமானால் ஆகக் குறைந்தது ஆறு வயலின்களும், இரண்டு ஷெனாய்களும் பின்னணியில் சோகம் இசைத்திருக்கும். ஆனால் நிஜத்தில் எதுவும் நிகழ்வதில்லை. வாய்ப்பு மில்லை. பக்கத்து அச்சகத்தின் வழக்கமான கடக்—கடக். முன்கடையிலிருந்து பெரிய சத்தத்தில் 'மானே! தேனே! கட்டிப்பிடி'.

என் பின்னங்கையின் தோலைப்போலவே எனது வாழ்க்கையும் சுருங்கிப்போய்விட்டதை நான் உணர்ந்தேன். ஆரம்பஸ்தானமும், முடியும் இடமும் என்னைப் பொறுத்த வரையில் வெகு வெகு அருகாமையிலேயே இருந்தன. ஓடக் காலைத் தூக்கினால் கடற்கரையில் பரவிப் படரும் கொடியின் தடக்கு தல் போல், முடிவு என் காலில் சிக்குப் பட்டது. மூக்கு மண்ணில் முட்ட நான் விழும் ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காகக் கைதட்டக் காத்திருந்தது சூழல். ஓயாத மரங்கொத்திப் பறவையால் விழத்தயாரான பட்ட மரமொன்றின் சித்திரம் என் மனதில் இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி தோன்றிற்று.

தனா; அபியிடம் என்னைச் சந்தித்தது, என்னிடம் தெரிவித்தது, எனது முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரதிபலிப்பு, இவை பற்றி ஒன்று விடாமல் இந்நேரம் சொல்லியிருப்பாள். ஒரு வேளை சொல்லாமலும் விட்டிருப்பாள். அபியின் வீட்டுக் கல்யாணக் கலகலப்பில் என்னுடைய முனகல் அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமான விஷயமாக எனக்கே தோன்றவில்லை.

ஆனால் தனா அதைச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றதன் பின்னர் எனக்கு முக்கியமாகத் தனிமை தேவைப்பட்டது. ஈரச்சட்டையைக் காற்றில் உதறி, கொடியில் காயப்போட வேண்டுமென்பதுபோல் ஒரு வித உந்தல். அந்தத் தனிமைக்காக மாலை ஆறு மணிவரையில் நான் காத்துக்கிடக்க வேண்டியிருந்தது. வேறு ஓர் உலகத்தின் பிரஜைகள் என் எதிரே பஸ்ஸின் வாயிலிருந்து கொட்டுப்படுவதையும், என் தலைக்கு மேலிருந்த மின் விசிறி அர்த்தமின்றிச் சுழல்வதையும், என்

உள்மன யாத்திரை

முன்னே வந்தவர்கள் புரிபடாப் பாஷையில் பேசியதையும் இந்தத் தனிமையைக் கருதி நான் சகித்துக்கொண்டேன்.

ஆறு மணியானதும் கடற்கரைச் சாலையில் நான் சைக்கிளைச் செலுத்திச் செல்லத் தொடங்கினேன். என் முன்னே வரும் எவனையும் அல்லது என்னைப் பின்தொடரும் யாரையும் நான் இந்தக் கணத்தில் உள்ளூர் வெறுத்தேன். எனக்காகவே அந்தப் பாதை ரெஸ்ட்ஹவுஸ் வரை போடப்பட்டதாக, போவதாக நினைத்தேன்.

நான் இந்தச் சமயத்தில் மிகவும் நேசித்த, இருகரம் நீட்டிவாரி அணைக்கத்துடித்த தனிமையைத் தங்கள் கைகளிலிருந்த முள்ளுக் கரண்டிகளைக் கொண்டே சிதைத்துவிடப் போகிறவர்கள் போன்று 'ரெஸ்ட்ஹவுஸ்' உபசரணையாளர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்கள் நான் கேட்காமலேயே போத்தல் மூடியைத் திறந்துவிட்டார்கள். வெண்ணுரை மிதக்கும் பொன்னிறத் திரவத்தை ஊற்றிவிட்டனர். இனி என்னை அவர்கள் மல்லாக்கப்படுத்தி என் வாயுள் ஊற்ற வேண்டியதுதான் பாக்கி. ரெஸ்ட்ஹவுஸ் நிர்வாகி மிகுந்த நாணத்துடன் அடிக்கடி என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். நான் வேலைபார்க்கும் நிறுவனத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளுக்குமான விலை விபரம் அவனுக்கு இப்போது தேவைப்பட்டது. விலைப்பட்டியல் அச்சிட்ட பனியன் ஒன்றை என் கொம்பனி எனக்கு வழங்கியிருக்குமேயானால் இவ்வேளை அதையணிந்து வந்து, இவர்களுையெல்லாம் எவ்வளவு சந்தோஷமடையச் செய்திருப்பேன். ரெஸ்ட்ஹவுஸ் நிர்வாகிக்கு மூக்கு மட்டுமல்ல மத்திமம். மூளையும் அப்படித்தான்.

தனா சற்றுத் தயங்கித் தயங்கித்தான் என்னிடம் அதைச் சொன்னாள். ஆனால் அபி இதைத் தயங்கிய வண்ணம் தனாவிடம் தெரிவித்திருக்கப் போவதில்லை. என் அன்பின் பெறுமதி எவ்வளவு இலகுவாக மலினப் படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

“அபிக்குக் கல்யாணம் வரதன்” என்றாள் தனா.

“சந்தோஷம். ஏன் எனக்கு இது பற்றி எதுவும் அபி சொல்லவில்லை?”

“... ..”

“மாப்பிள்ளை யார்?”

உள்மன யாத்திரை

“அவளுக்கு முறை மச்சானாம்.....ம்..... உங்களிடம் இன்னொன்றும் சொல்லச் சொன்னா.”

“சொல்லுங்கள்”

“அவளையும் உங்களையும் சேர்த்து ஊரில் கதைகள் எழும்பியிருக்குதாம். கலியாணம் என்று ஒன்று வாறதால... ..இனி.....”

எனக்குப் புரிந்துபோனது. ஏனென்று கேளாமலேயே, எவனென்று பாராமலேயே கை கோர்த்த சினேகிதங்களின் அழகான நழுவல்கள்.

எனக்கும் அவளுக்கும் காதல் வர எந்தக் காரணங்களும் இல்லை. நீரூற்று பீறிட்டு மேலெழ நிலக்கண் ஒன்று வேண்டாமோ? சுயம்வர மண்டபம் ஒன்றில் சாண்டில்யனும், நானும் அருகருகே அமர்ந்திருந்தால் அவளுடைய மாலை வயது வித்தியாசம் கூடப் பாராமல் நிச்சயமாய் சாண்டில்யனுக்குத்தான். கடல்புறாவின் நான்காவது பாகத்தை நூலகத்தில் அவள் தேடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான் எனக்கு அறிமுகமானாள். (கடைசி வரை கடல்புறாவின் நான்காவது பாகம் அகப்படவேயில்லை. ஏனென்றால் மூன்று பாகங்களுடன் சாண்டில்யன் நிறுத்திக் கொண்டாராமே.)

தனா, அபி சொன்ன அந்தக்கடைசி வாக்கியத்தைச் சொல்லும் போது ஒரு விஸில் சத்தம், சின்னமணியடிப்பு ரயில்புறப்படத் தயாரான கவலை என் காதினுள்ளேயோ, மனசினுள்ளேயோ நான் உணர்ந்தேன்.

கண்ணாடி யன்னல் வழியே கடல் தெரிந்தது. துடிப்புக் குறைந்த கடல். இப்போதுதான் இருட்டுப்பட்ட மாதிரி இருக்கிறது. இப்போதுதான் விடியத் தொடங்கியது போலவும் தெரிகிறது. ஆயிரம் சிறகுகள் பல திசை நோக்கி என்னைச் செலுத்தப்பார்க்கின்றன. நான் இப்போது சத்தம் போட்டுச் சிரிப்பேன். தேம்பித் தேம்பி அழுவேன். ஆரம்பத்தில் இருந்த குளிர் இப்போது உறுத்தவில்லை. சட்டையின் மேலிரு பொத்தான்களையும் கழற்றிவிட்டுக் கொள்வதில் தயக்கம் இருக்கவில்லை. இப்போது என்னால் ஜேசுதாஸ் போல் பாட முடியும். முகம்மதலி போல் எதிரிகளின் முகத்தில் குத்துக்கள் விடமுடியும்.

உள்மன யாத்திரை

பெயர் பிடிபடாத (ஜிம்ரீவ்ஸ் ஆக இருக்குமோ?) ஒருவன் பாடிய ஆங்கில நாட்டுப்பாடல் ஒன்றின் வரிகள் 'கிற்றாரு'டன் சேர்ந்து தள்ளாடி என்னை வந்தடைந்தன. 'I am a lover, not a fighter...' என ஆரம்பித்துப் போகிறது பாடல். பாடகனே! வா, வந்து என் பக்கத்தில் உட்கார். பானத்தைப் பங்கிடுவோம்.' இந்தக் குரல்களுக்கு உள்ள துளைக்கும் தன்மை ஏன் ஏன் தாய்மொழிப் பாடகர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது? கதவிடுக்கில் மாட்டிக் கொண்ட சுண்டெலிகள் போல் ஏன் அவர்கள் கீச்சிடுகிறார்கள்? கொத்துரொட்டி போடுவதைப் பிரமாதமாகச் செய்யக் கூடியவர்கள் எங்ஙனம் ஏன் தாய் மொழியில் பிரபல இசையமைப்பாளராக விளங்குகிறார்கள்?

மீண்டும் அபி. அபி சொன்னதற்காக நான் ஏன் இப்படி அலட்டிக் கொள்கிறேன்? ஒரு நாயகியை மறப்பதற்காக கதாநாயகன் குடிக்கும்போது, அவனுடைய மதுக்கிண்ணத்தின் விளிம்பிலே உட்கார்ந்து பரிகாசம் பண்ணிப் பாடும் தமிழ்ச் சினிமாப்பாடல் காட்சி இப்போது ஏன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆனால் அபி பருமன். உட்கார்ந்தால் கிளாஸ் அல்லவா உடைந்து விடும்?

ஜன்னல் வழியே பார்த்தேன். இருள் போர்த்துவிட்ட கடல் இப்போது. ஆங்காங்கே ஒளிப் பொட்டுக்கள். இந்தக் கடலைத் தாண்டினால் ஒரு கரை வரும். அந்தக் கரை எந்த நாட்டுக்குரியது? அங்கு மக்கள் இருப்பார்களா? அல்லது வெறும் புல்லும், புதருமாய்க் காடுடன்கூடிய தீவா? நாடுதான் எனில் அங்கு புஷ்பன் இருப்பானா? ஹென்றி இருப்பானா? அல்லது அதற்கும் அப்பாலா?

என் தலைக்குள் இடமிருந்து வலமாக ஏதோ வேகமாகச் சுற்றுகிறது. சுவரில் இருந்த பல்லியா அல்லது நானா உயர்ந்துகொண்டே போவது எனப் பிடிபடவில்லை. தீப்பள்ள யத்தின் போது தன் பின்னால் பெட்டையொன்றை ஏற்றிக் கொண்டு கூடாரத்துள் மோட்டோர் சைக்கிள் ஓட்டிக் காட்டியவனின் ஞாபகம் சம்பந்தமில்லாமல் வருகிறது.

முந்திய நாள் அதிகாலையில் நான் கண்ட கனவைப்பற்றி இப்போது நினைக்க ஆரம்பித்தேன். அந்தக் கனவில் நான் நீண்ட தூரம், நேரம் நடந்துகொண்டேயிருக்கிறேன். பின்னர், திறந்து கிடந்த ஒரு வீடு. வீட்டுக்குள் நுழைந்து

உள்மன யாத்திரை

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

ஒவ்வோர் அறையாகத் தேடித் தேடி எவரையும் காணாமல் சோர்ந்து போய்ப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்துவிடுகிறேன்.

ஓம், யாருமில்லை. எல்லோரும் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். ஹென்றி இல்லை. புஷ்பன் இல்லை. சுந்தரலிங்கம் இல்லை. டொக்டர் (மிஸிஸ்) சமரவீர இல்லை. ப்ரேமிளா இல்லை. எல்லோருமே இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். நீலவானக் குடையின் கீழே பொன் மணல் கம்பளத்தில் நான் மட்டும் ஓட விடப்பட்டுள்ளேன். ஆக என் கால் தடங்கள் மாத்திரந்தான் என் பின்னரல். கொம்புகளில் புல் கட்டிவிடப்பட்ட மாட்டை யாராவது பார்த்திரா விட்டால் அது இதோ, நான்.

நூற்றிப்பத்து ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டு நான் எழுந்தேன். இயல்பாக நான் நடக்கிறேன் எனக் காட்டுவதற்காக படிக்கட்டுகளில் அவ்வளவு சிரத்தையுடன் இறங்கியிருக்கத் தேவையில்லை எனப்பின்னரே எனக்குத் தோன்றிற்று.

நான் இனி வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். சொந்த வீட்டுக்குப் போவது எனக்குப் பிடித்தமில்லாத காரியமாக ஒவ்வொரு நாளும் ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. அவர்களுக்கும், எனக்கும் இடையில் கண்ணுக்குத் தெரியாத இரும்புத்திரை ஒன்று இறக்கப்பட்டுவிட்டதாக உணரத் தொடங்கியிருந்தேன். மிகத் தூர இடங்களுக்குச் சென்று நாட்கணக்கில் தங்கியிருக்கவே பெரிதும் விரும்பினேன். 'ஹோம்சிக்' இற்கு சரியான எதிர்ச் சொல் எது? அது தான் எனக்கு.

என் சைக்கிள் மண் சுழிப்புகளை அவ்வளவு பொருட்படுத்தவில்லை. கடற்கரையில் கூட சைக்கிள் விடக்கூடிய நிலையில் நான் இருந்தேன்.

பூபாலரெட்ணம் ிச்சரின் வீட்டடி ஏற்றத்தைக் கடந்து, இறங்கும் போது தூரத்தில் 'அவர்கள்' தோன்றினார்கள். அவர்கள் இப்படித்தான். நேரம் காலம் என்று அவர்களுக்குக் கிடையாது. மரங்களின் மறைவிலும் தூண்களின் ஓரங்களிலும் தயார் நிலையில் நிற்பவர்கள். இப்போது கூட நான் விரும்பினால் யாட் வீதியால் திரும்பி எவ்வித சிக்கலுமில்லாமல் அவர்களைத் தவிர்த்துவிட்டுப் போய்விடமுடியும். ஆனால் நான் ஏன் போகவேண்டும்? சுடுவார்கள். சுட்டும்.

தெருவில் அவர்களைத் தவிர யாருமில்லை. வீட்டுக்கதவுகளை

உள்மன யாத்திரை

எல்லோரும் உட்புறமாகத் தாளிட்டு, செவிகளை மாத்திரம் வெளியில் வைத்துக்கொண்டு இருப்பார்கள். 'ஸில்வெஸ்டர் ஸ்டெல்லோனும், சக் நொரீஸும் திரையில் தோன்றி சுட்டுத் தள்ளினால் கூட்டம் கூடி வீடியோ பார்க்கிறார்கள். நிஜமாகத் துப்பாக்கிகள் வெடிக்கப்போகும் சந்தர்ப்பம் பார்த்து வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு ஓடி ஒளிகிறார்கள்.

ஹா.....ஹா.....'

அவர்களுக்கு மிக சமீபத்தில் வந்ததும் இறங்கி உருட்டிக் கொண்டு போவது நல்லது என எனக்குப்பட்டது. உருட்டிக் கொண்டே சென்றேன். கரும்பச்சை நிற வாகனத்தில் இருந்தவர்கள், கரும்பச்சை நிற உடுப்பில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் என்னை உற்றுப் பார்த்தனர். என் நடையைப் பார்த்ததன் பின்னர் அடையாள அட்டையைக் கேட்கும் எண்ணத்தை அவர்கள் கைவிட்டிருக்க வேண்டும். தொட்டிலில் கிடக்கும் ஒருநாள் சிசுவைப் பார்ப்பது போல எல்லோரும் பார்த்தனர்.

நான்கு வாகனங்களையும் கடந்த பின்பு பலத்த தயக்கத்தின் மத்தியில் வேறு வழியில்லாமல் மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டேன்.

டாக்டர் (திருமதி) சமரவீரவின் 'ஆசிரமத்தை'த் தாண்டிப் போக நேர்ந்தது. ஒரு காலத்தில் இந்த இடத்தில் செல்வப் பிள்ளையாக நான் இருந்தேன். எப்போது அங்கு போனாலும் அறிவுரை, நேநீர் என்பன கிடைத்தன. முன்னையது மிக அலுப்பூட்டுவதாகவும், பின்னையது சீனி குறைச்சலாகவும் எப்போதும் இருந்தன. திருமதி. சமரவீரவைப் பார்த்த போதெல்லாம் இரண்டு எண்ணங்கள் எனக்குத் தோன்றும்.

1. செளகார் ஜானகி
2. ஜானகிராமனின் மரப்பசு கதாநாயகி அம்மணி.

முன்னரெல்லாம் சமரவீரவின் வாசலில் கார்கள் நிற்காத பொழுதுகள் வெகு அபூர்வம். உள்ளே போனவர்கள் திரும்பி வரும் வரைக்கும் காட்சாரதிகள் மூக்காலும் வாயாலும் புகை விட்டபடி காத்துக்கிடப்பார்கள். தூங்கும் போதும் அந்த ஸ்டெதெஸ்கோப்பையும், புன்னகையையும் சமரவீர கைவிடுவ

உள்மன யாத்திரை

தில்லையோ என நான் பல தடவைகள் சந்தேகப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போது அந்த வீடு இருள் பூசிப்போய்கிடக்கிறது. வீட்டு முன்புறம் உர மூட்டைகள் அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். அவளின் குரல்வளையை நோக்கிக் கத்தியை இறக்கியவன் கடைசி நிமிடத்தில் கூட அந்த முகத்தை உற்று நோக்க நேரிட்டிருந்தால் தன் முடிவை ஒரு வேளை மாற்றியிருப்பான். அந்த சிரித்த முகம், குங்குமக் கலர் மருந்துக்கலவை எல்லா வற்றுக்கும் மழை பேயெனப் பெய்த, மின்சாரம் இல்லாமற் போன ஓர் ராவில் முடிவு வந்துவிட்டது.

மாடுகள் கூடி நிற்கின்றன. சந்திக்கு வந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். யாரோ ஒரு மந்திரவாதி —பாதாளபைரவி ரங்காராவ் போல வந்து—எல்லா மனிதர்களையும் மாடுகளாக மாற்றி விட்டுப் போனமாதிரி இருந்தது.

சந்தியில் இருந்த வெற்றிலைக் கடையடியில் சைக்கிளை நிறுத்தினேன். அந்த முதலாளி வெற்றிலையில் பாக்குத்தூள், புகையிலை வைத்து சுண்ணாம்பு தடவி விற்பவராக எனக்கு இப்போது தோன்றவில்லை. வெற்றிலைகளை வைத்து சோதிடம் சொல்பவராகத் தெரிந்தார்.

மழை திடீரெனப் பெய்யத் தொடங்கியது. மழையில் நனைந்து கொண்டு போவதில் எனக்கு ஆட்சேபணை எதுவும் இல்லை. என்னால் போக முடியும்.

எனக்குத் தெரிந்த பலபெட்டைகள் குடைகளுடன் தேவாலயத் திற்கு விரைந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த மழை இரைச்சலிலும் என்னை மெய்சிலிர்க்க வைத்த நிகழ்ச்சி மழையின் இரைச்சலையும், ஆர்ப்பாட்டத்தையும், ஆங்காரத்தையும் மீறி குளிர் காற்றைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு என்னுள்ளே வந்து புகுந்த தேவாலய மணி ஓசை!

நான் சைக்கிளை வெகு உற்சாகத்துடன் வேகமாகச் செலுத்தினேன். கோயில்களுக்கு நான் நம்பிக்கையுடன் போய்ப் பன்னிரண்டு வருடங்கள் ஆகின்றன. நேற்று எனது அலுவலகத்துக்கு கிறிஸ்துவ சுவிசேஷ இயக்கத்தின் உறுப்பினர் ஒருவர் வருகை தந்தார். எனக்கேதும் காயங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமேயானால் அவர் ஒத்தடம் வழங்கத் தயாராக

உள்மன யாத்திரை

இருந்தார். மிகவும் தணிந்த குரல், மென்மையான சொற்கள், எனினும் இதயத்தையே இலக்காகக் கொண்ட ஏவுகணை. 'வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சுமக்கிறவர்களே, நீங்கள் எல்லோரும் என்னிடத்தே வாருங்கள்! நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்' என்ற ஈரோடு பஸ் நிலைய மதில்களில் நான் கண்ட சுவரொட்டிகளுக்கும் இவருக்குமிடையில் என்ன வித்தியாசம்? எனக்குத் தெரிந்து இங்கு பாரம் சுமக்கிறவன் சையது ஒருவன்தான். அவனும் வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சுமக்கிறவன் மாதிரித் தெரியவில்லை. மூட்டைகளை இறக்கியதும் கிடைத்த கூலிக்குக் கஞ்சா அடித்து என்ன சந்தோஷமாக இருக்கிறான்.

நான் கோயிலுக்குப் போன அந்த நாட்களில் கறுத்த ஐயர் தான் அர்ச்சகராக இருந்தார். வெள்ளிக்கிழமைப் பூசைகளின் போது மத்தளப் பக்கமாகவே நானும், நண்பர்களும் நிற்போம். பக்திப் பரபரப்பில் எல்லோரும் 'அரோஹரா' போடும் போது நாங்கள் மத்தளத்தில் 'றொக் அன்றோல்' மெட்டுப் போட்டுக் காட்டுவோம். என் தாய் மாமனும், நானும் இது குறித்து வீட்டில் சண்டை போட வேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. பண்டரிபாய் போல சமாதானம் பிடிக்க குறுக்கே வந்த என் அம்மாவுக்காகவும், ஆத்திகக்கடல் ஒரு நல்ல முத்தை இழந்து விடக் கூடாதே என்பதற்காகவும் நான் கோயிலுக்குப் போவதை அன்றுடன் நிறுத்திக்கொண்டேன்.

நான் தாழ்வுட்டுவான் சந்தியை அடைவதற்குள் நன்றாக நனைந்து போயிருந்தேன். மூக்கு நுனியில் தங்கமுடியாமல் நீர்ச் சொட்டுக்கள் உதட்டுக்கு வந்தன. சப்பாத்துக்குள் தண்ணீர் போய்க் கசகசவென்று இருந்தது.

அபியும் இன்று தேவாலயத்துக்குப் போய் இருப்பாள். ஊர் முனையில் ஆற்றங்கரையோரமாக அவளுடைய தேவாலயம் இருந்தது. ஜனங்களே இல்லாத, பாதணிகள் வாசலில் அநாதைகளாகக் காத்துக் கிடக்காத ஒரு நாளில் அந்தத் தேவாலயத்துள் நான் புகுந்து, அவள் வழக்கமாக உட்கார்வதாகச் சொன்னாளே, அந்த இடது புறத் தூணோரம் போய்ச் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டும்.

அட, அபிக்காகவா இன்று இவ்வளவு குடித்தேன். அவளுக்கும், எனக்கும் என்ன? இது என்ன முட்டாள்தனம். அபியும் மண்ணாங்கட்டியும்.

உள்மன யாத்திரை

நான் வேகமாக சைக்கிளைச் செலுத்தினேன். சைக்கிளில் நான் காட்டியது என் உற்சாகத்தையா, ஆத்திரத்தையா? அதுவும் தெரியவில்லை. அபி கடல் புறாவைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள், நீலக் கடலில் ஒரு வெள்ளை நிறப் படகின் மேல் தளத்தில் நின்று ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடி.

அபி.....அபி.....அபி.....

எதிரில் ஒரு பள்ளம் இருந்தது என்பதும், அதன் காரணமாக என் இடதுபுற மீசையில் சுமார் அரை அங்குலம் வரை இழக்க வேண்டி வந்தது என்பதும், மேல் உதட்டில் நான்கு தையல்கள் போடப்பட்டன என்பதையும் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் இருந்து மறுநாள்தான் நான் அறியும்படி ஆயிற்று.

ஆனால் அபி, ஆஸ்பத்திரிக்கு வரவேயில்லை.

○
வீரகேசரி—மாசி 1986

○

சென்றவாரம் சிறுகதையைக் கஷ்டப்பட்டுப் படித்து முடித்தேன். தலைவலி தாங்கமுடியவில்லை. தலைவலி மாத்திரை ஒரு சோடி வாங்கிப் போட்டேன். கேசரியால் செலவு 4. 50. சார், கேசரிக்கு விலையை வேண்டுமானால் கூட்டுங்கள். சூரியனின் முன்புறம் போல கண்ணாடியை வெளியிட்டுக் கேசரியின் இடத்தையும், வாசகரின் மண்டையையும் குழப்பாதீர்கள்.....'

●

(ஒரு வாசகரின் கடிதம், வீரகேசரி 21.06.1987)

○

சூரியனின் முன்புறம்

□

ஓடும் பஸ்ஸில் நான் இருந்தேன். 'கீழே குதித்துவிடு, குதித்துவிடு' என்று மனசுப் பெருவெளியெங்கும் பேய்க்காற்று வீசியடித்தது; அறைகூவிற்று. என் முன் இருக்கையின் விளிம்பை நான் இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன்.

காற்றுக்குப் பயந்து பல பயணிகள் கண்ணாடிகளைச் சாத்தி வைத்திருக்கின்றனர். முகத்தில் வந்து மோதும் முரட்டுத்தனமான காற்றைத்தான் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கிறது. பயணந் தொடங்கியதிலிருந்து நான் கண்ணாடியைத் திறந்தே வைத்திருந்தேன். அகிலத்தின் காற்று அப்படியே என்னுள் புகுந்து விடவேண்டும் எனப் பேராசைப்பட்டேன். காற்று புகுந்து, காற்றில் கலந்து, அப்படியே நான் காற்றாகி.....
.....ஹா!

பஸ்ஸால் இறங்கி அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் பார்த்து விட்டு, பொலிஸ் நிலையப் பக்கம் போகும் வீதியில் சற்று நடந்தால் போதும் — நான் என் இடத்தை எட்டி விடுவேன். இன்று சற்றுப் பிந்தித்தான் போய்விட்டது.

ஏரியா மனேஜருடைய சிவப்பு நிறக் கார் கடை முன்னால் நின்றது. தெருவில் தென்படும் அத்தனை சிவப்பு நிறக் கார் களுக்கும் கல்லெடுத்து எறியும் படியான ஒரு மனநிலையை உருவாக்கிவிட்டது, இந்த சிவப்பு நிறக் கார்தான்.

உள்ளே போனதும் ஏரியா மனேஜரைப் பார்த்து 'குட் மோர்னிங் ஸேர்' சொல்ல வேண்டியிருக்கும். ஸேர் என்பதை ஓசையெழாமல் நான் எப்படித்தான் சொல்கின்ற போதிலும் 'குட்மோர்னிங்' ஐ விட அவர் விரும்புகிற சொல் 'ஸேர்' ஆகத்தான் இருக்கும்.

நான் உள்ளே நுழைந்தபோது ஏரியா மனேஜர்தான் முதலில் கண்ணில் பட்டார். என்னைக் கண்டதும் அவருடைய கண்கள் தன்னுடைய கைக் கடிகாரத்தை நோக்கிச் சென்றன. இது வசனங்கள் வையுமற்ற ஒரு நாடகக் காட்சி; 'இப்போது நேரம் என்னவாகிறது தெரியுமா' என்பதை எனக்கு உறைக்க வைக்கும் ஓர் உத்தி என நான் புரிந்து கொள்ளாமலில்லை. எனினும் நான் அப்போது தெரிந்து கொள்ள விரும்பியது ஏரியா மனேஜருடைய கைக் கடிகாரம் இப்போதெல்லாம் ஒழுங்காக ஓடுகிறதா என்பதைத்தான்.

உள்மன யாத்திரை

கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கேட்பது போல நான் சொன்ன 'குட் மோர்னிங்' அவருக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். 'ஸேர்' என்ற வார்த்தை என் குட்டி நாக்கின் கீழே புதைந்து போய்விட்டது. அவர் பதிலுக்கு வேண்டா வெறுப்பாக 'மோர்னிங்' என்றார்.

மிஸ். முத்துலிங்கம் மிக மும்முரமாக எழுத்து வேலையில் இருந்தாள். நிறுவனத்தின் ஆண்டறிக்கை எழுதுவதாக ஏரியா மனேஜர் நினைத்திருக்கலாம். எனக்குத் தெரியும், அவள் என்ன எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள் என.

ஏரியா மனேஜர் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலி அவருக்கு சௌகரியம் மிக்கதல்ல. கார்ப்பயணங்களின்போது உயரத்தின் நிமித்தம் அவர் ஒரு தலையணை பாவித்து வந்தார். சலூன்களில் புழக்கத்திலிருக்கும் நாற்காலிகள் தான் அவருக்கு சரிப் பட்டு வரக்கூடியவை.

ஒரு சொக்லேட் கொம்பனியின் விற்பனைப் பிரதிநிதியாக இருந்த அவர் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் இந்த நிறுவனத்தில் வந்து சேர்ந்துகொண்டார். வந்த அன்றே இராணுவ மிடுக்கு! நான் புத்தம் புதுத்தும்புக்கட்டைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டேன். இந்தப் பிராந்தியத்தின் தலை விதியையே மாற்றி விடுவது போல அவர் பேசிக்கொண்டார். தவிர்க்க முடியாத நிலையில் இந்த ஸ்தாபனத்தில் தன் நம்பிக்கைக்குரியவனாக என்னையே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய தாயிற்று அவருக்கு. அதற்குப் பல காரணங்கள். 1. என் முகத்தில் வீசிய குடிகாரக்களை. 2. நான் எத்தனை மணிக்கு வீட்டுக்குப் போனாலும் அதைப் பற்றிக் கேட்க யாரும் இருக்க வில்லை. 3. காரோட்ட எனக்குத் தெரியாது. கார் சாவியைக் கொஞ்சம் தருகிறீர்களா என ஒரு போதும் நான் அவரைக் கேட்கமாட்டேன். எனினும் கண்களுக்குப் புலப்படாத சில கோடுகளை எனக்கும், அவருக்கும் இடையில் கீறி, அவற்றைக் கவனமாகப் பேணி வந்தார் என்பதில் கொஞ்சமும் நான் சந்தேகப்படவில்லை.

அது ஒரு நாடகம் போலத்தான். மாலை வேளைகளில் அலுவலகம் கலைந்த பின்னர் நாங்கள் நண்பர்களாம். அவர் இங்குவரும்போது தங்கியிருக்கும் 'ஸ்வஸ்திகா இன்' ற்கு அவருடன் நான் போகவேண்டும். அவர் ஊற்றிய மதுவுக்கு நான்

உள்மன யாத்திரை

சோடா கலந்தோ, அல்லது நான் ஊற்றிய மதுவுக்கு அவர் சோடா கலந்தோ 'சியர்ஸ்' சொல்லுவோம்.

நான் பல வேஷங்களை ஏற்க வேண்டுமென்பது அவருடைய அவா. அலுவலக நேரங்களில் ஃபைல்களுடன் கூனிக் குறுகி நிற்கும் விசுவாசமிக்க ஒருபணியாளனாக, அவர் இளம் பெண்களுடன் காரில் சவாரி செய்யும் சந்தர்ப்பங்களில் அவர் காதல் சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாகவும், நான் ஏக்கத்துடன் நோக்கும் சிற்றரசனாகவும் (கிட்டத்தட்ட எம்.ஜி. ஆர் படத்து நாகேஷ் மாதிரி), மாலை வேளைகளில் குடி போதையின் உச்சக் கட்டத்தில் அவர் டி.எம். செளந்தரராஜன் போலவும், நான் மலைப்புடன் அவர் குரல்வளத்தில் சொக்கிப் போகும் முன்வரிசை ரசிகனாகவும், சில பெண்களின் அங்க அடையாளங்களை அவர் சொன்ன அடுத்த கணம் அவள் எந்தத் தெருப்பெண் எத்தனையாவது வீடு, அந்தத் தெருவில் கார் நுழையுமா, நாய் அங்கு உண்டா போன்ற விபரங்களைக் கண்டுபிடித்து விடப் புறப்படும் ஜேம்ஸ்பொண்ட் ஆக.....

ஆனால் எனக்கு எந்த வேஷங்களும் பொருந்திப் போகவில்லை. ஒரு நாள் காரின் பின் ஆசனத்தில் இருந்த நான் என் காலைத் தூக்கிக் காரை ஓட்டிச்சென்று கொண்டிருந்த அவர் தோள்மீது போட்டேன். உண்மையில் அப்படி ஒன்றும் எனக்கு மதி மறைந்து விடக்கூடிய வெறியில்லை.

“ஏய், என்ன இது?” என்று அவர் சொல்லிப் பார்த்தார். நான் என்னுடைய கிண்ணத்தில் மீதியாயிருந்த மதுவை அவர் தலையில் ஊற்றினேன். எனக்கு ஓர் குரூரமான சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. போதை ஒரு கவசம்.

இந்த சம்பவம் நடந்து முடிந்து பல நாட்கள் வரை போதையேறினால் நான் எவ்வளவு பலஹீனன் என்பதை ஏரியா மனேஜர் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டேயிருந்தார். நிதானத்தில் கொலை செய்தால் தண்டனை என்ன, போதையில் கொலை செய்தால் தண்டனை என்ன என்று விரைவில் ஒரு வழக்கறிஞரிடம் போய் ஆலோசனை கேட்க வேண்டும்.

இன்று பார்த்து என்னுடைய மனேஜர் லீவில் ஊருக்குப் போய்விட்டிருந்தார். மனேஜர், மனைவி, குடும்பம்...

உள்மன யாத்திரை

எல்லோருமே நல்லவர்கள். வீட்டுக்குப் போய் அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்ளும்படியும், கோழிகள், குரோட்டன்கள் ஒழுங்காக நிற்கின்றனவா என்று கவனிக்கும்படியும், போகும் போது நூறு தடவை சொல்லிவிட்டார்கள். ஊருக்கு அவர்கள் போய்ச் சேர்ந்த கையோடு தொலைபேசி அழைப்பு எனக்கு வரும். மனேஜரின் மனைவிதான் பேசுவா. தொடக்கவுரை என் சுகம், என் குடும்பத்தினர் சுகம், என் சக ஊழியர்கள் சுகம் புற்றியதாக இருக்கும். முடிவுரை கோழிகள், குரோட்டன்கள் சம்பந்தமாக இருக்கும்.

“இந்த மாதம் எத்தனை ரெஃப்ரிஜரேட்டர்கள் விற்றிருக்கிறீர்கள் என்ற விபரத்தைத் தரமுடியுமா?” என ஒரு பொலிப் பணிவுடன் ஏரியா மனேஜர் என்னை இப்போது வினவினார். நான் பதில் சொன்னேன். “ஆறு”

“இந்த மாதத்தில் நீங்கள் விற்றிருக்க வேண்டியவை எத்தனை?”

“பத்து”

“என் விற்கவில்லை? என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்”

“.....”

“சொல்லும் ஐஸை. நேற்று எம். எம். டெலிபோனில் ஒரே ஏச்சு, உங்கள் ஏரியாவில் என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று”

“திடீரெனப் பெய்யத் தொடங்கிவிட்ட மழைகூட ஒரு காரணம். அதோடு இந்தப் பகுதி மக்கள் என்ன நடக்குமோ, ஏது நடக்குமோ என்ற பீதியில் காலந்தள்ளுகிறார்கள். பெரிய தொகையை முதலீடு செய்து ஒரு பொருளை வாங்க சற்று யோசிக்கிறார்கள்”. “இதெல்லாம் ஒரு நல்ல விற்பனையாளர் பேசக்கூடிய பேச்சல்ல. நான் இது சம்பந்தமாக எழுத்து மூலமான புகாரொன்றை எம்.எம். இற்குத் தெரிவிக்கப்போகிறேன்” என்று படபடத்தார் ஏரியா மனேஜர்.

உரிய நேரம் வந்துவிட்டதென நான் உணர்ந்தேன். ஒரு நாகம் படமெடுத்தது; ஒரே கொத்தில் உடலெல்லாம் நீலம் பரவச்செய்யும் குரோதத்துடன்.

உள்மன யாத்திரை

“இந்த மாதம் பத்து ஃப்ரிஜ்கள் விற்க முடியாமல் போனதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமும் உண்டு. அதுவும் தங்களுக்குத் தெரியவேண்டும்.”

“என்ன?” என்றார் ஏரியா மனேஜர்.

“ப்ரிஜ்கள் விற்பது சொக்கலேட் விற்பது போலல்ல” என்றேன் நான். சொக்கலேட் என்ற வார்த்தைக்கு நான் கொடுத்த அழுத்தம் அவரைச் சற்று நேரத்தின் பின் ஐஸ் தண்ணீர் குடிக்க வைத்தது.

அவர் காரைக் கிளப்பிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

□

நான் அடைக்கலபுரத்தானைச் சந்திக்கச் சென்றபோது, அவருடைய வீட்டுக் கூடத்தில் T.V. முன்னால் எல்லோரும் கூடியிருந்தார்கள். திரும்பிவிடலாமா என ஒரு கணம் நான் நினைத்தேன். அதற்குள் அந்த வீட்டுப் பெண்கள் என்னைப் பார்த்துவிட்டார்கள். உடனே அடைக்கலபுரத்தான் என்னை முகமலர்ச்சியுடன் திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் மனமும் மலர்வுற்றது என்பதற்கு என்னால் உத்திரவாதம் தரமுடியாது.

“வாருங்கள். இருங்கள்” என்றார் அடைக்கலபுரத்தான். நான் உட்கார்ந்தேன்.

“இன்று TV இல் என்னைப் பேட்டி காண்கிறார்கள்” என்றார் அவர்.

அடைக்கலபுரத்தான் கதைகள், கவிதைகள் எழுதுவதுடன் கோழிகளும் வளர்த்து வந்தார். நான் என் கதை கவிதைகளைக் காட்டுவதற்கோ, அல்லது திருத்துவதற்காகவோ இங்கு வராமல் கோழி முட்டைகள் வாங்க மட்டுமே வந்து செல்கிறேன் என்பதில் அவருக்கு உள்ளூர் வருத்தமிருந்திருக்கலாம்.

சமீபத்தில் நடைபெற்ற கவிதைப் போட்டியொன்றில் தான் முதலாம் இடம் பெற்ற விபரத்தினைப் பேச்சு வாக்கில் அவர் சொன்னார். ஜீவன்டோன் விளம்பரங்களில் இடம் பெறும் அந்த மனிதன் என் கண்முன்னே தோன்றினான். சவால் விடுகின்ற அல்லது சவால்களைக் காலடியில் போட்டு மிதித் தெறிந்த பாவனை. கவிதைச் சமர் புரிந்து, ஈற்றில் வெற்றி வாசை சூடி, குதிரை மேல் ஆரோகணித்து வரும் கவியரசர்

உள்மன யாத்திரை

அவர். அப்படி நான் எண்ண வேண்டுமாம். எனக்கு இன்று முட்டைகள் வேண்டும் முதலில்.

அடைக்கலபுரத்தான் ஒரு நல்ல கவிஞரா என ஓர் அச்சகக் காரன் என்னைப் பார்த்து ஒரு நாள் கேட்டான். ‘அவர் ஒரு நல்ல கவிஞர் என்பதை விட ஒரு நல்ல கோழி முட்டை வியாபாரி என்றுதான் சொல்வேன்’ என்றேன்.

அடைக்கலபுரத்தான் அவ்வப்போது கொடுத்த மரண அஞ்சலி நோட்டிஸ்களை அச்சடித்து, அச்சடித்து அந்த அச்சகக்காரன் சலித்துப் போய் இருந்தான். மரணங்களின் போது அஞ்சலிக் கவிதை எழுதுவது என்ற நிலைமை போய், அடைக்கலபுரத்தான் அஞ்சலிக் கவிதைகள் எழுதுவதற்காக அடிக்கடி யாராவது சாகவேண்டும் என்ற நிலைமை யாருக்குத்தான் சந்தோஷத்தைத் தரும்?

அடைக்கலபுரத்தானுடைய கவிதைகளைத்தொடர்ந்து படித்து வருபவர்களுக்கு (அப்படி யாரேனும் இருந்தால்) ‘யன்னலைத் திறந்து விடு’ அல்லது ‘கதவைத் திறந்துவிடு’ போன்ற அவருடைய கவிதை வரிகளில் நிரம்பப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டிருக்கும். புதிய காற்றை வரவேற்கத் தயாரான ஒரு கவிஞனின் பிரகடனமாகவே முதலில் எனக்கு இது தோன்றியது—அவருடைய வீட்டுக்கு நான் முதல் தடவை போகும்படி. பின்னரே புரிந்தன, அவர் ஜனசந்தடி மிக்க ஒரு நெரிசலான குடியிருப்பு ஒன்றில், கோழித்தீன் நாற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்பவர். ‘ஜன்னலைத் திறந்துவிடு, கதவைத் திறந்துவிடு’ என அவர் எழுதுவதில் வியப்பென்ன?

அவருடைய சுவரில் மூன்று படங்கள் தொங்கின. ஒன்றில் அடைக்கலபுரத்தான் தங்கப் பதக்கம் பெறும்காட்சி. மற்றப் படம் அடைக்கலபுரத்தான் பேனாவை நெற்றியில் முட்டுக் கொடுத்துத் தீவிரமாக சிந்திக்கின்ற மாதிரி. இந்தப் படத்தின் கீழே இரண்டு வரிகளை எழுதி வைத்திருந்தால் வெகு பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். ‘கர்ணன் கவச குண்டலங்களுடன் பிறந்தான். அடைக்கலபுரத்தான் பேனாவும், மைப் போத்தலுமாகப் பிறந்தான்’. சுவரில் தொங்கிய மூன்றாவது படம் சற்று விநோதமானது. அடைக்கலபுரத்தான் தன்னுடைய TV மீது கை போட்டபடி அளித்த பிரத்தியேகபோஸ். (TV க் கண்டுபிடித்தவன் கூட இவ்வளவு உரிமையோடு படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டான்.) வாசலில் ஓர் உருவம் தோன்றிற்று. வந்தவரின் தோளில் ஒரு ஹார்மோனியம்

உள்மன யாத்திரை

தொங்கி இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக அவரை ஒரு பஸ் நிலையப் பாடகர் என்றுதான் எண்ணி இருப்பேன். நல்ல வேளை, அவர் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். “யார் இவர்?” என்று அவர் என்னைப்பற்றி அடைக்கலப் புரத்தானிடம் கேட்டார்.

“வளர்ந்துவரும் கவிஞன்! பெயர்.....”

‘வளர்ந்து வருகிறேனாமே? கடந்த ஐந்தாண்டு காலமாக ஐந்தடி ஏழு அங்குலத்திலேயே இருக்கிறேன். கவிஞனாமே? சொற்களை விழுங்கி, சொற்களை வாந்தியெடுக்கிறவர்கள் சொல்கிறார்கள்.’ ‘என்னப்பா, T.V.யில் இன்றைக்குப் பேட்டியாமே? வகுப்புகளை அவசரம் அவசரமாக முடித்துவிட்டு ஓடி வருகிறேன்’ என்றார் வந்தவர்.

T Vயில் தன் பேட்டி நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கும்படி என்னை அடைக்கலபுரத்தான் சொல்லவில்லை. நான் வந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு எழுந்தேன்.

தொலைக்காட்சி நிலையத்தார் அவரை ஒரு கவிஞராக அல்லாமல் ஒரு சிறந்த கோழிப் பண்ணையாளராகப் பேட்டி கண்டிருந்தால் நான் எவ்வளவு பூரிப்படைந்திருப்பேன். அவருடைய கவிதைகளை விட, கோழிகள் இடும் முட்டைகளை நான் இன்னமும் நேசிக்கின்றேன். முட்டைகள் திரட்சி சத்து மிக்கவை.

□

ஊரடங்குச் சட்டம் பற்றித் திடீரென அறிவிப்பு வந்தது. வானொலியிலும், தொலைக்காட்சியிலும் ஒரேமாதிரி சொன்னார்கள். தொலைக்காட்சியில் இந்த அறிவிப்பை வாசிக்க வந்தவன் வழமையான ஓர் அறிவிப்பாளனுமில்லை. அவன் தப்புத்தப்பாக அறிவிப்பை வாசித்தான். சந்தைக்குப் போயிருக்கக்கூடிய தன் மனைவியைப் பற்றி, பாடசாலைக்குப் போன தன் குழந்தைகளைப் பற்றி இந்த வேளையில் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்திருக்கலாம்.

சேகு பக்கத்துக் கடையிலிருந்து இந்த செய்தியை ஊர்ஜிதம் செய்துகொள்ள இங்கு வந்தான். வியாபாரம் பாதிக்கப்பட்டு விட்டதே என்று அவன் இன்று கவலைப்படப் போவதில்லை. இந்த வழியால் வங்கிக்குப் போகும் பெண்களுக்கு முத்திரை

உள்மன யாத்திரை

வாங்கிக் கொடுப்பது; அவர்களுடைய பேர், ஊர், தெரு விபரங்களைத் திரட்டுவது, மத்தியானப் பள்ளி கலைந்து வரும் அந்த மெலிந்த வாத்திச்சிக்கு முன்னால் தற்செயல் போல் தோன்றி 'குட் ஆஃப்டர் நூன்' (அவனுக்குத் தெரிந்த பத்து ஆங்கில வார்த்தைகளுள் இவையும் அடக்கம்) சொல்வது, மேசை மீது கால்களைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு தொடையிடுக்கில் பின்னேரம் வரை பிசைந்து கொண்டிருப்பதுஇவையெல்லாம் இன்று கெட்டுப் போய் விட்டதில்தான் அவனுக்கு மிகவும் துக்கமாக இருக்கும். இதோ, my fair lady யும் சந்தையை நோக்கிப் பரபரப்புடன் புறப்பட்டு விட்டாள். அவள் வைத்திருந்த கூடைக்குள் அவளையே போட்டுவிடலாம். பக்கத்திலிருந்த அரசாங்க அலுவலகமொன்றில் அவள் நல்ல பதவியில் இருந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் அவள் பத்து மணிக்கு வேலைக்கு வந்து, இரண்டு மணிக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வாள், அவளுடைய அலுவலக வாழ்வின் பெரும் பகுதி சந்தையிலும், பஸ்களிலுமே கழிந்துவிடும்போல் தோன்றிற்று.

எல்லோரும் கடைகளைச் சாத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். குதிரைக் கொள்ளைக்காரர்கள் வரும் தகவல் தெரிந்து ஊர் ஜனங்கள் சிதறுண்டு அங்குமிங்குமாக ஓடும் ஆங்கில சினிமாக்காட்சிகள் என் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. கதவைச் சாத்தி மிக நிதானமாக நான் பூட்டைப் போட்டேன். நான் ஜிம் ப்ரெளன் ஆக மாறி விட்டேன். அலட்சியமாக நடந்தேன். சாயம் போன என் குங்கும நிறத் தோள் பையினுள் நான் துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறேனாம்; எதிரிகள் சற்றும் எதிர்பாராத தருணத்தில் மின்னல் வேகத்தில் அதனை எடுத்து ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றி.....

எங்கோ குண்டு வெடித்து விட்டதென்று எவ்வளவு பரபரப்பு! அவ்வப்போது பரபரப்பற்ற வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமற்றதாகி விடுகிறது. வெடிக்காத துப்பாக்கி, மீட்டாத வீணை எல்லாமே கிட்டத்தட்ட ஒரு ரகம். சக் நொறீஸின் படங்களில் எனக்குள்ள லயிப்புக்குக் காரணமே அவனுடைய துப்பாக்கி சும்மா இருப்பதேயில்லை என்பதால்தான். இடுப்புப் பட்டியில் துப்பாக்கியைத் தொங்கப்போட்டுவிட்டு, 'பியரை' பீப்பாய்க் கணக்கில் குடித்துக் கொண்டு, மைல் கணக்கில் வசனம் பேசும் ஆங்கிலப்பட கதாநாயகன் எவ்வளவு எரிச்சலூட்டுகிறான்.

இன்று கொஞ்சப் பேர் தயாராகி இருப்பார்கள்; இலங்கைக்

உள்மன யாத்திரை

வானொலிச் செய்தி, தமிழ்நாடு மாநிலச் செய்தி, (இவர்களுக்கு நாவற்குழி முகாம் தாக்குதலும், ஸ்ரீரங்கம் ராஜகோபுர கும்பாபிஷேக வைபவமும் ஒன்றுதான். இரண்டு செய்திகளுக்குமிடையில் முற்றுப்புள்ளி தேவையில்லை எனத் தீர்மானித்தவர்கள்.) ஆகாஷ்வாணி, வெரித்தாஸ், லண்டன் பி.பி.சி.....என்று வானொலிப் பெட்டி முட்களுடன் போராட....

நான் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தேன். 'க்யூ வரிசையில் வந்தால்தான் பஸ்ஸில் ஏற அனுமதிக்கப்படுவீர்கள்' எனக் குள்ளமான ஒருவன் ஃபுட்போர்டில் ஏறி நின்று பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்தான். கடந்த தேர்தலின்போது இப்போதுள்ள ஆளுங்கட்சியின் சார்பாக பிரச்சார மேடைகளில் எம்.ஆர். ராதாவின் குரலில் பேசி, மக்களைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியதற்கு வெகுமதியாக இந்தப் பதவி அவனுக்குத்தரப் பட்டிருந்தது இப்போது கூட இவன் எம்.ஆர். ராதாவின் குரலில் பேசி, க்யூவில் வரும்படி கேட்டிருந்தால் மக்கள் கட்டுப் பட்டிருப்பார்களோ என்னவோ?

ஐன நெரிசலில் சிக்குண்டு அவதிப்பட்டுக்கொண்டு நின்ற அந்தப் பெண்ணின் கண்களை நான் இப்போதுதான் சந்தித்தேன். கழுத்தளவு தண்ணீரில் தத்தளித்தபடி நின்று, கரையில் இருக்கும் கண்ணனிடம் அபயம் கேட்கும் அபலையாம் அவள். பெண்களுக்குக் கண்கள் ஒரு வசதி.

பஸ் நிலையத்தின் இடது புறமிருந்த ஒரு கடையில் வாழைப் பழமொன்றைச் சாப்பிட்டவாறே நான் கற்பனை செய்யலானேன்.

'.....கடைசியில் அந்தப் பெண்ணுக்கு பஸ்ஸில் இடம் கிடைக்கவில்லை. பரிதவித்துப் போய் நிற்கிறாள். நான் அவள் அருகில் போய் நிற்கிறேனாம். "உங்களுக்கு இந்த ஊரில் தெரிந்தவர்கள் யாருமே கிடையாதா? அங்கு தங்கி, ஊரடங்குச் சட்டம் நீக்கப்பட்டபின்பு போவதுதான் இனிப்புத்திசாலித்தனம்" என்று தயக்கத்துடன் சொல்கிறேன். "எனக்கு எவரையுமே இந்த ஊரில் தெரியாது. ஊருக்குப் போகும் வழியில் இந்த இடத்தில் இப்படி மாட்டிக்கொண்டு விட்டேன்." "இனி இதைப்பற்றி யோசித்து ஆவதென்ன? உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்றால் என்னுடன்

உள்மன யாத்திரை

தூராளமாக வரலாம். உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை யென்றால் மட்டும்.’’

அவள் சற்று விழிக்கிறாள். பின்பு வேறு வழியில்லாமல் பிரயாணப் பையுடன் என்னைப் பின் தொடர்கிறாள். கடற்கரைச் சாலையில் ஒரு சின்ன வீடு! நாங்கள் உள்ளே போனோம். தூரத்தே ஜீப்களின் டயர்கள் தரையில் உரையும் சத்தம். துப்பாக்கி வேட்டுகள் தீர்க்கப்படும் ஓசை. ஊர் அடங்கியேதான் போய்விட்டது. வானொலியாலும், தொலைக் காட்சியாலும் முடியாததை வானத்தை நோக்கிய துப்பாக்கி வேட்டுகள் என்னமாய் சாதித்து விடுகின்றன.

“நீங்கள் இங்கே தனியாகத்தான் இருக்கிறீர்களா?”

“ஆம்” என்றேன் நான். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. உள்ளூரப் பயந்துபோய் இருக்கிறாள்.

அவள் படிப்பதற்கென்று ஒரு புத்தகத்தை மேசையில் கொண்டு வந்து போட்டேன். சுந்தரராமசாமியின் ‘ஜே. ஜே சில குறிப்புகள்’

“ஜே. ஜே. எந்த நாட்டின் தலைவர்?” என்று என்னை அவள் கேட்டாள்.

மாலை எவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்துவிட்டது. பாலில் ‘போர்ன்விட்டா’ கலந்தெடுத்துக்கொண்டு நான் வந்தேன். அவள் தான் கொண்டுவந்த கட்டெட், சமோஸாக்களை எனக்குப் பரிமாறினாள்.

“அம்மா இந்நேரம் என்னைப் பற்றி யோசித்து யோசித்தே செத்துப் போயிருப்பா” என்றாள் அவள்.

நான் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. இனித்தான் உச்சக்கட்டம். நான் அவளுக்கு ‘குட்நைற்’ சொல்லிவிட்டு எழுந்தேன். கூடத்துக்கு வந்து எனக்குப் பிரியமான பிஸ்மில்லாக்கானின் ஷெனாய் கெஸெற்றையும், வினயத்கானின் ஸித்தார் கெஸெற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு ‘ப்ளேயரை’ நோக்கிப் போனேன். ‘கதவை நீங்கள் உட்புறமாகச் சாத்திக் கொள்ளுங்கள்’ என நான் அவளுக்குச் சொல்லத் தவறவில்லை. நான் ஓர் உயர்ந்த மனிதன் என அவளுக்கு நிரூபித்துவிட விரும்பினேன்.

உள்ளொன யாத்திரை

‘என்னுடைய நீளக்காற் சட்டைகளுக்கு ஸிப் இருப்பதில்லை எனக் கருதும் பெண்கள் பலரின் எண்ணங்களைப் பொடிப் பொடியாக்க வேண்டும். ஒரு பெண்ணின் உடம்பைவிட பிஸ்மில்லாண்கானும், வினயத்கானும் தான் எனக்குப் பெரிய ஆட்கள் என்று நினைத்து விடவேண்டும். நான் எப்போதும் தோளில் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு திரியும், சாயம்போன அந்தக் குங்கும் நிறப்பைக்குள் கரும்பு வில்லும், மலர்க் கணைகளுமே இருப்பதாக மருட்சியுறும் மங்கையர் குலமே! இதோ, என் உலகத்திலிருந்து மீண்டு, ஒரு பெண் உங்கள் உலகத்துக்கு வரப்போகிறாள். அவளிடம் கேளுங்கள். எனக்குக் கொடும்பாவி கட்டி எரிப்பதா அல்லது ‘பெண் மானம் காத்த அண்ணா’ என்று பட்டம் தந்து சிலை வைப்பதா?..... தீர்மானியுங்கள்.....’

பீஸ் நிலையச் சுவரில் சாய்ந்து நின்றபடி நான் யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். இன்னமும் வேகங்கொண்டு என் கற்பனைக் குதிரை புழுதி கிளப்பியிருக்கும்.

‘ஓவர் ஆக்டிங்’ செய்யும் அந்தப் பிச்சைக்காரன் மாத்திரம் என்னைத்தட்டி ‘சாமி!..... தருமம்’ என்றிராவிட்டால்.

நான் என்னை எண்ணி வெட்கித்தேன். ஒரு பெண்ணின் பொருட்டு உத்தமன், கனவான், இசை ஞானம் மிக்கவன், நல்லிலக்கிய ரசிகன் போன்ற முகமூடிகளை அணிய என் உள் மனது சற்று முன்பு செய்த யாத்திரை எவ்வளவு கேவல மானது. ஒப்பனைகளை ஒரேயடியாய் துறந்த முகம் எனக் கெப்போது கிடைக்கும்?

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். இப்போது அந்தப் பெண்ணைக் காணவில்லை. நான் நினைக்கிறேன், அவள் தன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து இப்போது சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

மினி பஸ்ஸை நோக்கி நான் நடந்தேன். நான் போக வேண்டிய ஊரின் பெயரைச் சொல்லிக் கத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கும், அவர்களுக்கும் ஏனோ ஒத்துக்கொள்வ தில்லை வாகனத்தில் ஏற்றும் மா மூட்டைகளுக்கும்; மனிதர் களுக்கும் அவர்கள் வித்தியாசம் தெரியாதவர்களாக இருந்தார்கள். ஏறும்போதே க்ளீனர் சொன்னான். “இன்றைக்கு ஐந்து ரூபா—தெரியுந்தானே?”

உள்ளம் யாத்திரை

வழக்கமான கட்டணம் 2.50 தான் ஆகும். ஊரடங்குச் சட்டம் என்றதும் தேங்காய் விலையைக் கூட்டிவிடுகிறார்கள். அரிசி விலையும் ஏறி விடுகிறது. பஸ் கட்டணமும் உயர்ந்து விடுகிறது. வீடு எரியும்போது ஆளுக்காள் பிடுங்குகிறார்கள். ஒரு தீர்மானத்துடன் நான் உள்ளே ஏறி உட்கார்ந்தேன்.

நான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்ததும் க்ளீனருக்குத் தெரிவித்தேன். மினி பஸ் நின்றது. க்ளீனர் பணத்துக்காகக் கையை நீட்டினான்.

நான் தயாராகக் கைக்குள் வைத்திருந்த 2.50ஐக் கொடுத்தேன். க்ளீனர் சத்தம் போடத் தொடங்கினான். என் சொந்த ஊரல்லவா? முதலைப் பலம் எனக்கு வந்துவிட்டது.

“உஷ்...ஷ்ஷ்.....சத்தம் போடாதே! விருப்பமென்றால் இதை எடுத்துக் கொள்! இல்லாவிட்டல் ஆள் மாறு.” என்றேன். அவன் பணத்தை வெறுப்புடன் வாங்கிக் கொண்டான். பஸ் கிளம்பும் போது அவன் ஏசிக்கொண்டே போனது என் காதுகளில் விழுந்தது. “வடிவா லோங்ஸ் போட்டுக் கொண்டு வருவானுகள். காசு தரத் தெரியாது.”

அவன் அப்படிச் சொல்லிச் சென்றது எனக்கு சந்தோஷத்தை அளித்தது. என் டெய்லரைச் சந்தித்து, அவன் வடிவாக லோங்ஸ் தைக்கிறான் என்ற விபரத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

□

.....ஓர் இருட்குகை—அதனுள் அசைவற்று நான் கிடந்தேன். மரணத்தின் அரும்பு மயிர்களை நான் புரிந்து கொண்டேன். அசைய முடியவில்லை—இடது புறமும் சரி, வலது புறமும் சரி. ஏதோ ஒரு பாட்டை நான் அந்தப் பொழுதில் கேட்க விரும்பினேன். விட்டு விட்டுக் குரல் கொடுத்தன சிள்வண்டுகள். நான் மிகவும், வெறுக்கும் பயப்படும் பூரான்கள், பாம்புகள் மிக அருகில் நெளிந்து சென்றன. என் பாதங்களில் பன்னீர்ப் பூவாய் ஏதோ பட்டதென நான் உணர்ந்தேன். அந்த நிலையிலேயே நான் என் கண்களைத் தாழ்த்திப் பார்த்தேன். “அப்பா” என்றாள் அந்த மெலிந்த குழந்தை. என்னுடைய ஒரு கேள்விக்கும் அவள் பதில் சொல்லவில்லை. சிரிப்புத்தான் அவள் பதில், சிரிப்புத்தான்

உள்ளுண யாத்திரை

அவள் கேள்வி, சிரிப்புத்தான் அவள் சவுக்கு. என்னுள் ளிருந்த பாறைகள் தகர்ந்து கொண்டே போயின. திடீரென்று ரேகா அங்கு தோன்றினாள். ஜெமினி கணேசனும் அங்கு நின்றார். இவர்கள் எல்லோரும் எப்படி வந்தனர்?.....

நான் விழித்துக் கொண்டபோது நுளம்புத் திரியில் சிவப்புக் கண்ணைச் சந்தித்தேன்.

□

அவன் அகால வேளைகளில் நகரின் தெருக்களில் தும்புத்தடியுடன் திரிந்தானாம். கேட்டதற்கு ‘சுத்தம் செய்ய’ என்றானாம். நகரத்தையா அல்லது மக்களையா என யாரும் அவனைக் கேட்கவில்லை. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நள்ளிரவில் தேவாலய மணிக்கயிற்றைத் தன் பலம் உள்ள மட்டும் அசைத்து ஒலிக்கச் செய்தானாம். மறுநாள் அவனைப் பொலீஸ்காரர்கள் தள்ளிக்கொண்டு போனதை நான் பார்த்தேன். ஒரு நாள் இந்த நகரத்திலேயே மிகவும் உயரமான தொலைத் தொடர்புக் கோபுரத்தின் உச்சியில் அவன் இருந்தான். அவன் எப்படி மேலேறிப் போனான் என யாருக்கும் தெரியவில்லை. கீழே நின்ற மக்களுக்கு அவன் நையாண்டிகாட்டியவாறிருந்தான். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாய்ப் பேசிக்கொண்டனர்.

‘அவன் வெறியில் ஏறி விட்டான்’ என்றனர் சிலர்.

‘அவன் நகரத்தின் அழகை ரசிக்க மேலேறிப் போயிருக்கிறான்’ என்றனர் சிலர்.

‘அவன் வாழ்க்கையில் விரக்தியடைந்தவன். தற்கொலை செய்து கொள்ள ஏறினான்’ என்றனர் சிலர்.

உச்சியில் நின்றவன் கீழே நிற்பவர்களைப் பார்த்துத் தொடர்ந்து நையாண்டிகள் செய்துகொண்டிருந்தான்.

என்னருகே வந்த ஒரு மனிதர்— அவர் வெளியூர் மனிதராக இருக்க வேண்டும். மெதுவாக என்னிடம் கேட்டார்.

“யார் அந்த மனிதன்?”

நான் அமைதியாகச் சொன்னேன். “அது நான்.....
.....நான்.....நானே நான்”.

○

வீரகேசரி-வைகாசி 1987

உள்மன யாத்திரை

○

எனது வீட்டிலிருந்து பார்த்தால் சுற்றிலும் கடல்தான். இப்போது எனக்கு இவர்களது உணவு கொஞ்சம் கொஞ்சம் சமைக்க முடியும். ஆனால் காட்டிக்கொள்வது இல்லை. வேலைகள் தெரியும் என்று அதிகம் காட்டிக்கொண்டால் நன்கு வேலை வாங்கிவிடுவார்கள். நான் வீட்டுக்கு எனது வேலைகளைப் பற்றி எழுதவேயில்லை. காரணம் முக்கியமாய் எனது தந்தையால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. நான் வரும்போது நன்கு கொழுத்து வருவேன். வீட்டுக் கதவுகளைக் கொஞ்சம் பெரிசாக்கி வைக்கவும். சரியா?.....!

●

(சினேகிதியின் வெளிநாட்டுக் கடிதம் - 08—11—1987)

○

ஜெனி

□

என்னுடனோ அல்லது என்னை அனுப்புவதற்கோ ரயில் நிலையத்திற்கு எவரும் வரவில்லை. பெரும்பாலான என் பயணங்கள் இவ்வாறுதான் அமைந்துவிடுகின்றன.

ரயில் கிளம்புவதற்கு முன் உள்ள அந்தக் கடைசி நிமிடங்கள் மிகவும் நீண்டு விடுவதைப் போல எனக்கு ஒவ்வொரு முறையும் தோன்றும். ஏறியவுடன் கிளம்பிவிடும் ரயிலையோ, பஸ்ஸையோ வாழ்க்கையில் நான் சந்திக்காதவனாக இருந்தேன்.

ரயில் நிலையத்தில் நிலவிய ஒருவிதமான பரபரப்புக்கு மத்தியில் நான் அமைதியுடன் இருந்தேன். அதிகாலையிலேயே குளித்துவிட்டு வந்திருந்த என்னை இப்போது குளிர்காற்று குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு தடவையும் ரயில் கிளம்பும் தருணத்தில் எனக்கு என் அம்மாவின் சோகம் ததும்பிய முகம் ஞாபகத்துக்கு வந்து விடுகிறது. இதோ, என்னைப்போல என் அம்மாவும் ஜன்னலோரமாய்த்தான் இருந்தா. ரயில் கிளம்பத் தொடங்கிய போது ரயில் மேடையில் நின்ற நான் அம்மாவின் ஓரமாய்க் கொஞ்சத்தூரம் வரை போனேன். அம்மா தலையை வெளியே நீட்டி, கையை அசைத்தபடி விடைபெற்றுக்கொண்டே போனா. இருளில் மறைந்து போகும் என் அம்மாவின் தலையைப் பார்த்தபடி, ரயில் நிலைய வெளிச்சத்தில் நான் பின் தங்கிவிட்டேன். அதற்குப் பிறகு எந்தவொரு ரயில் நிலையத்தினதும் விசில் சத்தம், மணியடிப்பு, ரயிலின் கூவல், ரயில்ப் பெட்டிகளின் சிலிர்ப்பு, பச்சைக் கொடியின் அசைவு, ஸ்ரேஷன் மாஸ்டருடைய கையிலிருக்கும் விளக்கு..... எல்லாமே எனக்குப் பிரிவை உணர்த்தும் சங்கதிகளாகவே போய்விட்டன.

“எனக்குக் கோணர் ஸீற் கிடைக்காவிட்டால் நான் செத்துப் போயிருவன்” என்று சிணுங்கிய பெண்குரல் கேட்டு நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவள் முகத்தில் வீசிய மஞ்சள் ஒளி மங்கையர்சம்பந்தமான சஞ்சிகைகள்,வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் இடம்பெறும் அழகுக் குறிப்புக்களை மனப்பாடம் பண்ணியவளாக அவளை எனக்கு அடையாளம் காட்டிற்று. முகத்தில் முட்டை வெண்கருவைப் பூசாமல் அவள் இன்று வந்ததற்காக

உள்மன யாத்திரை

நான் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன். இந்தளவு மஞ்சளைப் பூசுவதற்காக இவள் செலவழித்த நேரத்தில் கொஞ்சத்தை யேனும் மிச்சம்பிடித்து, நேரத்துக்கு ரயில் நிலையம் வந்திருந்தால் கோணர் ஸீற் ஒரு வேளை கிடைத்திருக்கலாம். 'ரயில் பயணங்களின் போது எத்தனை கிறாம் மஞ்சளைப் பூசிக் கொள்ளலாம்' என யாராவது அழகுக் குறிப்பு எழுதினால் இவளுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்திருக்கும்.

அவளுடைய வாழ்வின் லட்சியம் எப்படி கோணர் ஸீற்றில் உட்கார்ந்து விடுவதில் இருந்ததோ, அது போல அவளுடன் வந்தவனின் மாபெரும் லட்சியம் அவளுக்குக் கோணர் ஸீற் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவதில் இருந்தது. மஞ்சள் முகத்தழகி சொன்ன மாத்திரத்தில் மாட்டின் கொம்பைப்பிடித்து அடக்கப் புறப்பட்டுவிடுபவனைப் போலவும், அக்கரையிலிருக்கும் பூவைப் பறித்து வந்து என் கொண்டையில் சூட்டிவிட முடியுமா என அவள் கேட்டுவிடும் பட்சத்தில் மறுகேள்வி கேட்காமல் போட்ட உடுப்புடன் ஆற்றில் குதிக்கத் தயாரானவனைப்போலவும் இருந்தான்.

'இங்கே யாரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்களா?' என அவன் என் தோளைத்தட்டிக் கேட்ட முறை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நேர் எதிர் ஆசனத்தில் நான் வைத்திருந்த என் பிரயாணப்பையைத் தூக்கிவிட்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு அங்கே இடம் கொடுத்து விடுவோமா என நான் ஒருகணம் நினைத்தேன். ஆனால் இதனால் மஞ்சள் முகத்தழகியின் மனதில் தடியனைப் பற்றிய பெருமித உணர்வு தோன்றிவிடக் கூடும். அதை நான் விரும்பவில்லை. மாடு அடக்க வந்த தடியன் போல் அவன். மஞ்சளைப் பூசிக்கொண்டு பக்கத்தில் ஒருத்தி. அபத்தமான பேச்சு. இந்நீண்ட பயணத்துக்கு நடுவில் எனக்குத் தலைவலி பிடித்து ஓடும் ரயிலில் இருந்து குதித்துவிட மாட்டேன் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்?

அவர்கள் அங்கிருந்து நகரத் தொடங்கினார்கள்.

நான் துரதிருஷ்டவசமாக ரயில் ஓடாத, ரயில் நிலையம் இல்லாத ஊரில் பிறந்திருந்தேன். என்னுடைய (ஏக்கத்துக் குரிய) கற்பனை ஊரில் அதன் எல்லைப்புறத்தில் தண்டவாளங்கள் போயின. ஊரின் மறு பக்கத்தில் பயங்காட்டாத அளவுத் தண்ணீருடன் ஓர் ஆறு. ஆற்றங்கரையில் ஒரு

உள்மன யாத்திரை

கோயில். அங்கு சிவனோ, விஷ்ணுவோ, முருகனோ யாராவது சரி உட்கார்ந்துகொள்ளட்டும். எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் அங்கிருந்து மாலை வேளைகளில் நாதஸ்வர 'ஓசை காற்றோடு கலந்து என் காதுகளுக்கு எட்டவேண்டும். இரவில் படுக்கையில் கிடக்கும் போது தூக்கத்தின் ஆரம்ப மயக்க நிலையில் தூரத்தே ரயில் ஒரு கூவலுடன், தன் பெட்டிகளின் தடதடப்புடன் என் காதுகளைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். அல்லது என் வீட்டுக் கூரையில் மழைத் துளிகள் பட்டுத் தெறிக்கும் ஓசையைக் கேட்ட வண்ணம் அந்த மழையை உணர்ந்தபடி நான் தூங்கிவிடவேண்டும்.

எட்டு மணித்தியாலங்கள் ஒரு ரயில் பெட்டியில் உட்கார்ந்த வாறு பகல் நேரத்தைக் கடத்துவது எவ்வளவு அலுப்பூட்டும் விஷயம். ஒரு புத்தகத்தை வாசிக்கலாமென்று புரட்டினால் இரண்டு பக்கங்களைத் தாண்ட முடிவதில்லை. வெளியே புதினம் பார்க்கலாமென்றால் இந்த ரயில் பாதையும், எட்டு மணித்தியாலப் பயணமும் எனக்குப் புதிதுமில்லை. இரு பக்கங்களிலும் பற்றைகள் கொஞ்சத்தூரத்துக்கு வரும். வருஷத்தின் கடைசி இரண்டு மூன்று மாதங்களைத்தவிர அவை பச்சையைக் கண்டிராதவை. தீப்பெட்டிக் கணக்கில் ஆங்காங்கே கொஞ்சம் வீடுகள். அன்றைக்குத்தான் ரயிலைக் கண்டது போல் பார்க்கும் சனங்கள். ஒரு நிமிஷம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் புல்லுக்குள் முகம் புதைக்கும் மாடுகள். பகல் பதினொன்றரை அளவில் வலது புறத்தில் ஒரு நீர்ப்பரப்பு தோன்றும். அதில் விதவைகள் போல் நிற்கும் பட்ட மரங்கள். வெண் பறவைகள் பட்ட மரங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்!.....பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துவிட்ட சங்கதிகள். எப்படிக் கழியப்போகிறது இந்தப் பகல் பொழுது?

அரை குறை மனதுடன் ரயில் நகரத் தொடங்கிற்று. அந்த வேளையில் ரயிலை நோக்கி அவள் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தாள். காலத்தின் கரங்களால் ஒரு முகத்தை முற்று முழுதாக சிதைத்துவிட முடிவதில்லை. நான் அவளை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். "ஜெனி" நான் சப்தமிட்டேன். "ஜெனி"! இங்கே இடமிருக்கிறது."

ஜெனி நீட்டிய பிரயாணப்பையை நான் வாங்கிக்கொண்டேன். அவள் ஏறி, மூச்சுவிட்டுக்கொண்டாள். இந்தச் சந்திப்பை என்னைப் போலவே அவளும் எதிர்பார்த்திருக்க

உள்மன யாத்திரை

முடியாது. நான் என் பயணப்பையை விலக்கி அவள் உட்கார்வதற்கு வசதி செய்து தந்தேன். அவள் உட்கார்ந்த பின் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன்.

“நான் நினைக்கவேயில்லை” என்றாள் அவள்.

நான் ஒன்றும் பேசாமல் மறுபடியும் புன்னகைத்தேன்.

“கிட்டத்தட்டப் பத்து வருஷங்கள் இருக்குமல்லவா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

ஆம் என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைத்தேன்.

“கடவுளுக்கு நன்றி. போவதற்கு முன் ஒரு தடவை சந்திக்கக் கிடைத்ததற்காக”

“எங்கே போவதற்கு முன்?” என்று நான் கேட்டேன்.

அவளுடைய ஐந்து விரல்களும் காற்றை ஊடறுத்து சமாந்தரமாகச் சில வினாடிகள் சென்று சட்டென செங்குத்தாகக் கீளம்பின.

“நாளை மறு நாள் குவைத்துக்கு விமானம்”

நான் திகைப்படைந்து போயிருந்தேன்.

நான் ஒட்டகங்களைப்பற்றியும், அராபிய உடை அணிந்த ஷேக் மார் ஜெனியின் பக்கமாகத் தங்க நாணயங்களை வீசியெறிவது போலவும் நினைக்கத் தொடங்கினேன். திடீரென அராபிய ஷேக்கின் கையில் சவுக்கு முளைத்தது.

நான் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டேன். “ச்சா! மிகவும் நல்ல பழக்கம்”

நான் அவளை நோக்கிச் சொன்னேன். “உனக்கு இந்தப் புகை அசௌகரியத்தை உண்டுபண்ணுமானால் இதை நான் வீசியெறிந்துவிடத்தயார்”

“இன்னும் என்ன கெட்டபழக்கங்கள் இருக்கிறதோ?”

“என்னுடைய கெட்ட பழக்கங்களை வரிசையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தேனானால்...ஒன்று உனக்குத் தூக்கம் வரும். அல்லது அதற்குள் நாம் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்து விடும்.”

உள்ளண யாத்திரை

அவள் சிரித்தாள். நான் புகையை ஊதித் தள்ளியபடி தொடர்ந்து சொன்னேன்.

“என்னுடைய கெட்ட பழக்கங்கள் என்னவென்று எனக்கே சில சமயங்களில் மறந்து போய்விடுகிறது. என் மாமனின் விலாசம் தருகிறேன். அவரிடம் போய் விசாரித்தாயானால் முழு விபரங்களையும் தன் வாலாமணிப் பைக்குள் இருந்து எடுத்து உனக்கு அவர் தருவார். அவர் எனக்கு வழங்கியுள்ள சில பெயர்கள் உனக்குத் தெரியவேண்டாமா? துர்க்குணன், துன்மார்க்கன், ஸ்திரிலோலன், குடிகாரன், ராட்சஸன், சாத்தான்.....”

அவள் புன்முறுவல் மாறாத என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள், “எல்லாமே வாயில் நுழையாத கரடுமுரடான சொற்களாய் இருக்கிறதே.”

“என் மாமனார் ஒரு பழைய தமிழ் வாத்தியார்”

அவர் இப்படியெல்லாம் சொல்லும் போது உங்களுக்குக் கோபம் வருவதே இல்லையா? திரும்பி நீங்கள் அவருக்கு ஏசுவதே இல்லையா?”

“ஏசி விடலாம். ஆனால் அவருக்குப் புரியும் விதத்தில் நான் ஏச வேண்டுமானால் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க அகராதியையும் அல்லவா தூக்கிக்கொண்டு சண்டைக்குப் போக வேண்டும். அது நம்மால் முடியாதப்பா.

அது மிகவும் தடித்த புத்தகம்.”

சற்று நேரத்தின் பிறகு ஜெனி கேட்டாள். “அந்தக் கூளா மரம் இன்னும் நிற்கிறதா?”

ஞாபகம் வந்தது. கூளா மரம் என்ன நிறத்தில் பூக்கும், அதன் இலைகள் என்ன வடிவம் என்பதெல்லாம் எனக்கு இப்போது ஞாபகம் இல்லை. நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன பாதையில் முன்னடியில் அந்தக் கூளாமரம் நின்றது மட்டுமே இன்றும் ஞாபகம். அதனடியில் பளிச்சென்ற முகத்துடன் சாத்திரக்காரிகளும், செருப்புத் தைப்பவர்களும் இருப்பார்கள். காலையில் கூளா மரத்தடியில் கொஞ்ச நேரம் நின்று போவது எங்கள் பள்ளிக்கூட வாழ்வின் முக்கிய அம்ச மாயிற்று. ஜெனி ஏழரைமணி பஸ்ஸில் வந்திறங்கி எங்களைக்

கடந்து செல்வாள். ஒரு புன்னகை. காலை வெயிலின் விட்டமினைவிட இது எங்களுக்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது. இரண்டு கைகளையும் ஏந்தி அந்தப் புன்னகையை நாங்கள் நிரப்பிக் கொள்வோம்.

அது ஒரு கிறிஸ்துமஸ் காலம். அதிக மழை பெய்த வருடம் அது. என்னைத் தன் வீட்டுக்கு வரும்படி ஜெனி அழைப்பு விடுத்தாள். நான் ஒரு வல்லரசு நாட்டின் ஜனாதிபதித் தோரணையில் 'பார்க்கலாம்' என்று அப்போது சொன்னேன், ஆனால் அதற்குப் பிறகுதான் பல கவலைகள் என்னைப் பீடிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. ஜெனியின் வீட்டுக்கு அணிந்து செல்வதற்குப் பொருத்தமான ஆடைகள் எவை? அவற்றுக்கு எந்தப் பாதணிகள் எடுப்பாக இருக்கும், காலுறைகள் என்ன நிறத்தில் அமைந்தால் நல்லது, தலைமயிர் வெட்டிக்கொண்டு செல்வதா அல்லது இப்படியே செல்வதா..... இப்படிப் பற்பல. அந்தச் சமயத்தில் புதிதாக ஒரு 'பனியன்' வாங்கினேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்க விஷயம்.

நீகல் தியேட்டர் வளைவில் இறங்கி 'ஃபுட்போல் ப்ளேயர்' ஜேம்ஸின் வீடு என்று சொல்லிக் கேட்டால் தங்கள் இருப் பிடத்தை எவரும் காட்டிவிடுவார்கள் என்று ஜெனி எனக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கிறாள். நீகல் வளைவில் இறங்குவது எனக்குச் சிரமமாக இருக்கவில்லை. தியேட்டர் விளம்பரத்தில் காணப்பட்ட கதாநாயகனின் கையில் இருந்தது துப்பாக்கியா அல்லது 'கிற்றாரா' என எனக்கு இப்போது ஞாபகமில்லை. நமது கதாநாயகர்கள் பொதுவாகப் பாடுவதிலும் வல்லவர்கள், சுடுவதிலும் வல்லவர்கள்.

என் ஊரைவிட்டு மேற்குப் பக்கமாக (புஸ்பனுக்கும் தெரியாமல்) இவ்வளவு தூரம் வந்தது இதுதான் முதற்தடவை. நான் ஒரு தேநீர்க் கடைக்காரனை அணுகி "ஃபுட்போல் ப்ளேயர் ஜேம்ஸின் வீடு எது?" என்று கேட்டேன். மழை ஒழுக்குக்கு வாளி வைப்பதில் அவன் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் நிமிர்ந்து என்னை உற்றுப் பார்த்தான். நான் உதைபந்தாட்டக்காரனாகவோ அல்லது அதில் ரசனை உள்ளவனாகவோ அவனுக்குத் தோற்றமளித்திருக்க முடியாது.

'ஜேம்ஸ்' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்ட அவன் பிறகு எனக்கு வழி சொல்லத் தொடங்கினான்.

‘இப்படியே போ..... வழியில் ஒரு வேதக் கோயில் வரும். அதன் இடப்பக்கமாக ஒரு ஏற்றம். அதில் போனால் இரண்டு பாறைகள் தெரியும். அதன் ஓரமாக ஓர் ஒற்றையடிப்பாதை. அது நேரே ஜேம்ஸின் வீட்டுக்குத்தான் போகிறது’’. புதையல் எடுப்பதற்கு வழி சொன்னானா அல்லது ஜேம்ஸின் வீட்டுக்குத்தானா என எனக்கு அப்போது புரியவில்லை.

எனினும் நான் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். வருஷத்தின் வால் பகுதி. ஒரே ஈரலிப்பு. எவ்வளவோ கவனமாக சப்பாத்துக்களை மினுக்கிக் கொண்டு வந்த போதிலும் சேற்றுப் பொட்டுக்கள் ஆங்காங்கே படிந்துவிடும்படி ஆயிற்று. நாடக மேடையின் பின்புறத்தில் இருப்பது போல அந்த நகரின் மேற்குப் புறத்தில் தூரத்தே கரு நீல மலைத்தொடர்கள் தெரிந்தன. மேம்போக்கான பார்வைக்கு ராட்ஸத மனிதன் மல்லாந்து படுப்பது போல் தோன்றிற்று. கரு மேகங்கள் ஆங்காங்கே வேவு பார்த்தன.

அந்த ஊர் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. முக்கியமாக அதன் அகலமான தெருக்கள். என்னுடைய ஊரைப்போல் வாகனங்களும், மாடுகளும் முட்டுவதற்கு இங்கே வரவில்லை. என் ஊரைப்போல தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிக்குத் தோதான கடைக்கட்டிடங்கள் இங்கு தென்படவேயில்லை.

அங்கே தென்பட்ட மக்கள்கூட மலர்ச்சியுடன் இருந்தார்கள். வழியில் கண்ட முன்பின் தெரியாத பெட்டையொருத்தி புன்னகைத்தவாறே நடந்தாள். ஜேம்ஸின் வீட்டுக்கான வழியை அவளிடமே கேட்டிருக்கலாம் என எனக்குத் தோன்றிற்று. கேட்டுவிடும் பட்சத்தில் அவள் ஒரு கம்பை என்னிடம் நீட்டி அதன் ஒரு முனையை என்னைப் பற்றச் செய்து, மறு முனையுடன் அவள் முன்னால் நடந்து சென்று ஜேம்ஸின் வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுவாள் போல் தோன்றிற்று.

தேநீர்க் கடைக்காரன் சொன்னது போல இரண்டு பெரிய பாறைகள் தென்பட்டன. உச்சி வகுந்துவிடத் தோன்றியது போல அந்த ஒற்றையடிப்பாதை ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் வழியாய் அண்ணாந்து பார்த்தபடி நடக்கத் தொடங்கினேன். சூரியனின் தலை கடலிலிருந்து மெல்ல மெல்ல மேலெழுவதைத் தரிசிக்க, கடற்கரையில் அதிகாலையில் வந்து

உள்மன யாத்திரை

குந்திவிட்ட ஒரு பெண்போல ஜெனி எனக்கப்போது தோற்ற மளித்தாள்.

‘‘மோணிங்’’

அவளுடைய தங்கச்சிமார் மூன்று பேரும் வாசலில் நின்றார்கள். நான் பஸ்பயணம் நெடுக மிகவும் கவனத்துடன் மனப்பாடம் செய்துகொண்டே வந்த கிறிஸ்துமஸ் வாழ்த்துக்களை ஆங்கிலத்தில் எல்லோருக்கும் தெரிவித்தேன்.

கூடத்தில் சவுக்குமரம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. தன்னுடைய அப்பாவை ஜெனி எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். பிடரி மயிர் சிலும்பி நிற்கும் சிங்கம் போல அவள் அப்பாவின் தோற்றம் இருந்தது. மேசையில் கிடந்த எலும்புத்துண்டுகள் கூட அவருடைய சிங்கத் தோற்றத்திற்கு மெருகூட்டின. அவர் காலடியில் சாராயப் போத்தல் இருந்தது. கண்ணாடிக் குவளையில் மொய்க்கப்போன ஈக்களை அவர் விரட்டினார்.

‘ஸிற!’ என்றார் அவர். நான் உட்கார்ந்தேன்.

உடனே அவர் தன்னுடைய பழைய உலகத்துக்குப் போய் விட்டார். சில பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களைப்பற்றி விசாரித்தார். அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு காலத்தில் பிரபலமான கால்ப்பந்தாட்டக்காரர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். கால்ப்பந்தாட்டம் எங்களுரில் பிரசித்தி பெற்ற விளையாட்டு. ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் எங்கள் பள்ளிக்கூட மைதானத்தில் கால்ப்பந்தாட்டக்காரர்களும், ரசிகர்களும் கூடிவிடுவார்கள். வெள்ளைத் தொடைகளையும், விசில் சத்தங்களையும், ரசிகர்களின் ஆரவாரங்களையும் பள்ளிக் கூடம் கலைந்து போகும் நான் சந்தித்திருக்கிறேன்.

நான் கால்ப்பந்தாட்டம் பார்க்க சில நண்பர்களின் வற்புறுத்தலினாலேயே சென்றிருக்கிறேன். மைதானத்துக்குப் போனதும் முதலாவதாக நான் செய்யும் காரியம் கீழே உட்கார்ந்துவிடுவது. பின்னர் செய்வது புற்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டேயிருப்பது. மைதானத்தின் தாவர வகைகளைப் பற்றி ஜெனியின் அப்பா கேட்டால் நான் பட்டென்று பதில் சொல்லிவிடலாம். ஜெனியின் அப்பா சிங்கம் போலிருந்தாலும் அவர் விசாரிப்பவர்கள் காற்றுப்போன பந்துகளைப் போல்

உள்மன யாத்திரை

சுருங்கிப் போய் இருக்கக் கூடும். ஒரு வேளை அவர்களுடைய பேரன்கள் இப்போது ஆடுகிறார்களோ தெரியாது.

ஜெனியின் அப்பா பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு என்னிடம் ‘‘கொஞ்சம் குடிக்கிறாயா?’’ என்றார் சாராயப் போத்தலைச் சுட்டிக்காட்டி. என் சங்கடத்தை ஜெனி உணர்ந்தாள். என்னை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

ஜெனி தன் சகோதரர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள். அவர்களுடைய பெயர்கள் ஜெனியுடையதைப்போன்று அவ்வளவு சுருக்கமானதாகவோ நாக்குக்கு இதமானதாகவோ இருக்கவில்லை. எனவே அந்த நிமிஷத்திலேயே அவர்களுடைய பெயர்களை நான் மறந்துவிடுவதில் சிரமம் இருக்கவில்லை.

அவர்கள் என்னை நடனமாடுவதற்கு அழைத்தார்கள். நான் வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக நடனமாடிய இடம் என்ற பெருமையை அந்த வீடுபெற்றிருக்கும் — ஜெனி மட்டும் அவர்களைத் தடுத்திராவிட்டால்.

‘‘அவரைக் கஷ்டப்படுத்தாதீர்கள்’’ என்று ஜெனி உரத்துச் சொன்னதாக ஞாபகம். பிறகு அவர்கள் எனக்குப் பாடத் தெரியுமா? என்று கேட்டார்கள். எனக்குப் புரிந்தது. போகப் போக அவர்கள் என்னிடம் ‘குதிரையேற்றம் தெரியுமா, வாட்சண்டை தெரியுமா, குஸ்தியடித்துக் காட்டுவாயா’ என்றெல்லாம் கேட்பார்கள்.

நிலைமையை இன்னும் பயங்கரமானதாக்கிக் கொண்டிருந்தது, கர்ணகரேமான சத்தத்தில் ‘கெஸற் ப்ளேயரில்’ கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிங்களப்பாடல். அறுபடப்போகும் ஆடுகளின் அலறல் சத்தத்தில்தான் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் என் நித்திரை குலைவது வழக்கம். என் அயலவர் சந்தையில் ஆடு அறுப்பவர்களாக இருந்ததால் அதை நான் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. சாகப்போகும் அந்த ஆடுகளின் அலறல் களுக்கு இந்தச் சிங்களப்பாடலின் அலறல் எவ்விதத்திலும் சளைத்ததல்ல. ஆடுகளுக்கு நேர்ந்தது போலவே இந்தப் பாடலுக்கும் நேர்ந்திருக்குமோ? இந்தப் பாடலின் இசையமைப்பாளனும் பாடலின் கழுத்தில் வெட்டரிவாளை வைத்தபடி பாடவிட்டிருப்பானோ?

நான் மெதுவாக ஓர் இடுக்குப்பார்த்து நழுவி வெளியே

உள்மன யாத்திரை

வந்தேன். அங்கு மாமரத்து நிழலில், சாய்வு நாற்காலியொன்று
 றில் ஒரு நடுத்தரவயதுப் பெண் சிகரட் புகைத்துக் கொண்டிருந்தாள். என் காலடி ஓசை கேட்டதும் தலையை லேசாகத்
 திருப்பிப் பார்த்து—

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்
 டாள். அவளுடைய கையிலிருந்த சிகரட் எனக்குப்
 பயத்தைத் தந்தது. அந்த சிகரட் ஒரு மந்திரக்கோல்
 போலவும், அவள் என்னைக் கல்லாக மாற்றிவிடும் சக்தி
 படைத்த சூனியக்காரி மாதிரியும் எனக்குத் தோன்றின.

நானும் ஆங்கிலத்தில் தட்டுத் தடுமாறி தவழ்ந்தபடி சொன்
 னேன்.

“நான் ஜெனியின் சினேகிதப் பையன்”

அவள் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொண்டேயிருந்தாள்.
 ஜெனியின் அப்பா கால்ப் பந்தாட்டத்தைப் பற்றி விளாசித்
 தள்ளியதைப்போல இவளும் தன்கூடைப்பந்தாட்ட அனுபவங்
 களைச் சொல்கிறாளோ என எண்ணினேன். எனக்கு எத்தனை
 சொற்கள் புரிந்திருக்கும் என்பது பற்றியோ அல்லது என்
 பதில் குறித்தோ அவள் அவ்வளவு கவலைப்பட்டதாகத்
 தெரியவில்லை. அவள் ஒரு வாளுடனும், நான் ஒரு வில்லுக்
 கத்தியுடனும் ஆங்கிலப் போர் புரியத் தொடங்கிய மாதிரி
 இருந்தது. உள்ளே போனால் உதைப்பந்தாட்டம், நடனம்.
 வெளியே வந்தால் சாய்வு நாற்காலியில் ஆங்கிலம். நான்
 வீரமரணம் அடையுமுன் நல்லவேளையாக ஜெனி அங்கு
 வந்தாள். “இவதான் என்னுடைய அம்மா” என்று ஜெனி
 சொன்னாள். அப்போதும் அவளுடைய அம்மா தன்
 ஆங்கிலத்தையும், சிகரட்டையும் கைவிடத் தயாராயில்லை.

அங்கு நான் நிற்பது ஜெனிக்குப் பிடிக்கவில்லையோ
 என்னவோ என்னை அவள் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டின்
 பின்புறம் போனாள். அங்கு கொய்யா மரங்கள் நின்றன.
 அவள் ஒரு கிளையை வளைத்தாள். நீர்த்துளிகள் சொட்டின.
 நான் இரண்டு கொய்யாக் காய்களைப் பறித்துக்கொண்டேன்.
 அவளும் நானும் கொய்யா சாப்பிடத் தொடங்கினோம்.

“என்ன சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வெளியில் வந்து விட்டீர்
 கள்?”

உளமன யாத்திரை

நான் ஒரு மரக்கிளையில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டேன். மூச்சுத் திணறல் இப்போது கொஞ்சம் அடங்கியமாதிரி இருந்தது.

“ஜெனி, எனக்கு இதிலெல்லாம் விருப்பமில்லை.”

“உங்களுக்கு எதில்தான் விருப்பம் என்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.”

என் விருப்பம் ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும். ஜெனி, உன்னுடைய விருப்பம் என்னவென்று முதலில் சொல்லு”

“சொன்னால் பகிடி பண்ணக்கூடாது. எனக்கு விருப்பம் இது தான். ஓடவேண்டும். ஓடவேண்டும். ஓடிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும். என்னுடைய பள்ளிக்கூடம் எத்தனை மைல் இருக்கும்? பதினாறு மைல்? பஸ்ஸில் ஏறாமல் அவ்வளவு தூரத்தையும் ஓடியே கடக்க வேண்டுமென்று எனக்கு எவ்வளவு கொள்ளை ஆசை”

மழை லேசாகத் தூறலடித்துக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு நல்ல ஞாபகம்; அந்த வீட்டு முற்றத்தில் நிறைய மஞ்சள் நிற வண்ணத்துப் பூச்சிகள் அங்குமிங்கும் பறந்தபடி இருந்தன. நான் அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டேன். பள்ளத்தில் போய் நான் மறையும் வரைக்கும் அவள் கைகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவருடைய வீட்டுக்கு அதற்குப்பிறகு நான் போகவில்லை. அவளுடைய வீட்டுக்குப் போவதற்கு முன்னர் நான் மூன்று விஷயங்களில் தேர்ச்சியடைய வேண்டுமென்று விரும்பினேன். ஒன்று நடனம், மற்றது கால்ப்பந்தாட்டம் பற்றிய ஆழமான அறிவு. அடுத்தது அவளுடைய அம்மாவுடன் பேசுவதற்கான முற்றுப்புள்ளி இடம் பெறாத ஆங்கிலம்.

கொஞ்சக்காலம் பிறந்த தினங்கள், கிறிஸ்துமஸ், புதுவருட காலங்களில் வாழ்த்து மடல்களை ஆளுக்காள் பரிமாறிக் கொள்வதில் மட்டும் எங்கள் சிநேகிதம் நிலைத்திருந்தது. ஒரு கால கட்டத்தில் அவளுடைய பிறந்ததினம் ஜூன் முப்பதிலா, ஜூலை முப்பதிலா என்ற குழப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. அதில் அந்த வருடம் அவளுக்குப் பிறந்த நாள் வாழ்த்து

உள்மன யாத்திரை

மடல் அனுப்பாமலேயே போய்விட்டது. வெறும் வாழ்த்து மடல்களுக்குள் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த எங்கள் சினேகிதம் திடீரென அறுந்தது போலாகி விட்டது.

இப்போது பத்து வருஷங்களின் பின்னர் எதிரும்புதிருமாக இருக்கிறோம். கூளாமரம் இன்னும் இருக்கிறதா என அவள் கேட்கிறாள். “எழுபத்தெட்டில் அடித்த புயல் உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா? அதில் அந்தக் கூளாமரம் சாய்ந்து விட்டது.” என்றேன் நான்.

“உன்னை வழியனுப்புவதற்குக் கூட யாரும் வர வில்லையா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“யார் இருக்கிறார்கள்? அப்பா நோயாளி. அம்மா எங்களை விட்டு ஓடும்போது என் கடைசித் தம்பிக்கு ரெண்டு வயது. தங்கச்சிகள் ஒவ்வொருவனைக் கொழுவிக்க கொண்டு கழன்று கொண்டார்கள். தம்பி ஒருவன். பொலீஸ் வேலை கிடைத்தது தான் தாமதம், கண் காணாத ஊரில்போய்க் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டான். என்னைப் பற்றி யார் கவலைப் பட்டார்கள்?”

அவள் அழத் தொடங்கினாள். நான் அவள் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்க்கச் சக்தியற்றவனானேன்.

“நான் வெளியில் போவதைத் தவிர எனக்கு வேறு மார்க்க மில்லை. அப்பா அவ்வளவு கடன்பட்டுவிட்டார்.”

நான் கண்களை மூடிக்கொண்டேன். பள்ளிக் காலத்தில் ஓடும் அந்த ஜெனியை நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். மைதானத்தின் ஆரவாரம் ஒரு காலத்தில் அவளை ஓட வைத்தது. இப்போதும் ஓடுகிறாள். வாழ்வின் துன்பங்கள் அவளைத் துரத்துகின்றன. அவளுக்கு ஏதோ வகையில் ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும்போல் எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அவளுக்காக உள்ளுக்குள் அழுது வடியும் என் மெளனத்தின் மேன்மையை வெறும் வார்த்தைகள் கொச்சைப் படுத்தி விடுமோ என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

நான் அதன் பிறகு அவள் இறங்க வேண்டிய நிலையம் வரும் வரைக்கும் எதுவும் பேசவில்லை.

உள்மன யாத்திரை

அவள் இறங்கி என்னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனாள். ரயில் மேடையில் நின்ற நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களிடையே அவள் கலந்து என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போனாள். ரயில் நகரத் தொடங்கிற்று. ஐந்து நிமிஷங்களில் நான் இறங்க வேண்டிய இடமும் வந்துவிடும்.

○

வீரகேசரி—ஐப்பசி, 1987

உள்மன யாத்திரை

○

மரணமே! உன் கூர் எங்கே?
பாதாளமே! உன் ஜெயம் எங்கே?

●

(1 கொரி15:55)

○

எலியம்

□

கொஞ்சம் பழைய வீடுதான். ஆனால் அது ஓர் அழகான வீடு. பக்கத்துக் கொன்வென்றில் இருந்து வாத்தியம்மா சொல்லிக் கொடுக்கும் வாசகங்களை அப்படியே ஒப்புவிக்கும் பாலர் களின் ஒருமித்த குரல்கள் அடிக்கடி கேட்கும். வைத்திய சாலை வெகு கிட்டத்தில் இருந்தது. சந்தைகூட அவ்வளவு தூரத்தில் இல்லை. இவன் வீட்டுக்கு நேர் எதிரே புகைப்படப் பிடிப்பு நிலையம் ஒன்று இருக்கிறது. தேவையானால் இவன் தன் வீட்டிலிருந்தே ஒப்பனைசெய்து கொண்டுபோய்ப் படம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்களுடைய பௌடரையும், ஒல்லாந்தர் காலத்து அழுக்கு நிரம்பிய சீப்பையும் பாவிக்கத் தேவையில்லை. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள கடையில் பாண் போடுவார்கள்; 'கேக்'கும் போடுவார்கள். ஆனால் இரண்டுக் கும் இடையில் அதிக வித்தியாசமிருப்பதாக இது வரை தெரியவில்லை. பாண் வேகும் முறுகலான மணம் அவ்வப் போது வீசும்.

இவையெல்லாம் அந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்த அவனை சந்தோஷமடையச் செய்தன. ஆனால் அந்த வீட்டில் எலிகள் இருக்கும் என அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

எலிகளை அவனுக்கு எப்போதுமே பிடிக்காது. இவனைப் போலவே எலிகளைப் பிடிக்காத ஒருவன்தான் உயிரியல் பயிற்சி வகுப்புக்களுக்கு எலிகளை வெட்டி ஆராயும் முறையைக் கொணர்ந்திருக்க வேண்டும். எலிகளை மாத்திர மல்ல—பல்லி, கரப்பான் பூச்சி, பூரான், நத்தை...எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக மிக அவதியுடன் கழிப்பறைக்குள் நுழையும்போது வழி மறித்துக் கொண்டு பேந்தப் பேந்த விழிக்குமே அந்தத் தேரை...இவற்றையெல்லாம் அவனுக்குக் கண்ணில் காட்டக் கூடாது.

எலி பிள்ளையாரின் வாகனம்என அம்மா அடிக்கடி சொல்வா. அதனால் எலியைத் துன்புறுத்தக்கூடாதாம். ஆனால் பள்ளி நாட்களில் எலி வேணும் என உயிரியல் வாத்தியார் சொல்லி யதைத் தெரிவித்தபோது அம்மா மௌனமே சாதித்தாள். அன்று மாமா என்னமாய்க் கஷ்டப்பட்டு எலிபிடித்துத்தந்தார். எதிர்காலத்தில் ஒரு பெரிய வைத்திய கலா நிதியாக ஆஸ்பத்திரி விறாந்தையில் இவன் உலாவருவது போலவும், இவன் பின்னால் இவனுடைய 'ஸ்டெதெஸ்கோப்'பை

உள்மன யாத்திரை

ஏந்தியபடி தான் வருவது போலவும் மாமா எலியை அழுக்கிப்
பிடித்த அந்தத் தருணத்தில் கனவு கண்டிருக்கக் கூடும்

எலிகள் என்றதும் அந்தத் திருட்டு முழிகள்தான் முதலில்
மனதில் தோன்றுகிறது. தேங்காய், மாங்காய், அரிசி,
பருப்பு.....எவற்றை இந்த எலிகள் விட்டுவைக்கின்றன?
நேற்று வாங்கிய புத்தம் புது மணச்சவர்க்காரத்தை இன்று
காணவில்லை. எலிக்கு எதற்கு மணச் சவர்க்காரம் என
அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு வேளை எலிஸாவுக்குக்
கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டதோ? (எலியின் மனைவி
அல்லது காதலியின் பெயர் எலிஸாவாக இருக்கவேண்டும்
என்பது அவனது ஊகம்.)

எலிகளுக்கும் அவனுக்குமிடையே யுத்தப்பிரகடனம் நேற்றிரவு
ஏற்பட்டுவிட்டது. லதா மங்கேஷ்காரின் மீராபஜனையை
அவன் நேற்றிரவு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். எம்.எஸ். சுப்பு
லட்சுமியின் மீரா பஜனுக்கும், இதற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள்
குறித்து அவன் தீவிரமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது
தொப்பென்று ஓர் எலி கட்டிலில் வீழ்ந்தது. அது வழி தடுமாறி
அவனுடைய கால் வழியாய்க் கடக்க, அவன் காலை உதறிக்
கட்டில்மீதேறித் துள்ளிக் குதித்தான். கட்டில் செய்யும் தச்சர்
கள் படுப்பதை உத்தேசித்து மட்டுமே செய்பவர்கள். அவன்
இவ்விதம் துள்ளிக்குதிப்பான் என முன்னரே தெரிந்திருந்தால்
இன்னமும் உறுதியான மரத்தை இவனுக்குக் கட்டில் செய்த
தச்சன் தேர்ந்தெடுத்திருக்கக்கூடும். கட்டிலின் குறுக்குப்
பலகை சடசடவென்ற ஒலியுடன் முறிய அவனுடைய
ஒற்றைக் கால் பள்ளத்தில் இறங்கிற்று. கைகளை மெல்ல
ஊன்றியவாறு வெகு பிரயாசையுடன் அவன்தன் காலை
விடுவித்தான். முழங்கால் வலித்தது. தீக்குச்சி அளவில் முழங்
காலில் ரத்தக்கீறல்.

இந்தச் சம்பவத்துடன் எலியை அவன் தன் மாபெரும் எதிரி
யாகப் பிரகடனம் செய்தான். தேரை, தவளை, பாம்பு,
பல்லி, ஓணான், பூரான், கரப்பான்.....இவற்றைப் பற்றி
இந்தளவுக்கு அவன் கவலைப்பட்டதில்லை. அவற்றால்
இந்தளவு அவஸ்தையை அவன் அனுபவித்தது கிடையாது.

அவனது வீட்டின் பின்புறம் ஒரு பாழ்வளவு இருக்கிறது.
குட்டையாகவும், நெட்டையாகவும் பற்றைகள் அங்குண்டு.
அந்த வளவுக்குள் வெறுங்காலாய் நடந்தால் உடைந்த

உள்மன யாத்திரை

போத்தல் ஓடுகளோ, கறள் ஆணிகளோ, முட்களோ காலில் சேதம் விளைவிப்பது நிச்சயம். குப்பை கொட்டும் பிரதேசமாக அயலவர்கள் அதை ஆக்கி வைத்திருந்தனர். அந்த வளவு மூலையில் ஓர் அனாதைக் கார் குப்புறக் கிடந்தது. இந்த நாடு இறக்குமதி செய்த முதல் நூறு கார்களுக்குள் இதுவும் ஒன்றாக இருந்திருக்கும். இந்தக் காரை வாங்கியவனின் பேரனோ அல்லது கொள்ளுப்பேரனோ காலப்போக்கில் இந்தக் காரின் வடிவமைப்பைப் பார்க்கச் சகிக்காமல் தீ மூட்டிக், கொளுத்தி இப்படிப் போட்டிருக்க வேண்டும்.

இவனுக்கு அச்சம், அருவருப்புத் தரும் அத்தனை ஜீவராசிகளும் அந்தப் பாழ்வளவுக்குள் இருந்துதான் படையெடுத்து வருவதாக அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பாழ்வளவுக்கும், இவன் வீட்டுக்கும் நடுவில் இருக்கும் வேலியில் இரவில் சரசரப்புக் கேட்கும் போது அது பாம்பா, எலியா, வேறெதுவோ எனப் புரியாமல் குழம்பிப்போவான்.

அவன் தீர்மானித்தான். அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். பாட்டியுடன் அவன் இருந்த காலத்தில் பாட்டி ஓர் எலிப்பொறி வைத்திருப்பாள். பாட்டியின் வீட்டு அறையுள் அடுக்கப் பட்டிருக்கும் நெல் மூட்டைகளைத்தேடி வரும் எலிகள் இவனைப் போலவே இவன் பாட்டிக்கும் அந்தக் காலத்தில் பெரும் பிரச்சினையைத் தந்தன. தேங்காய்த் துண்டை நறுக்கியெடுத்து, நெருப்பில் சுடுவாள் பாட்டி. பின்னர் பொறியில் பொருத்திவிட்டு இவனும், பாட்டியும் தூங்கப் போவார்கள். எரினும் எலிகள் ஒரு நாளும் அகப்பட்ட தில்லை. அப்படியே இருக்கும் பொறியில் தேங்காய்த் துண்டு, ஒவ்வொருநாளும் சிதறும் நெல் மணிகள் குறைந்தபாடாய் இல்லை.

இவனுக்கும் இப்போது எலிப்பொறியை நம்புவதைத் தவிர வேறு வழி இருக்கவில்லை. கடைக்காரன் நாலைந்து விதமான எலிப்பொறிகளைத் தூக்கிக் காண்பித்தான். பாட்டியின் வீட்டுப் பொறிக்கும், இந்தப் பொறிகளுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள். அது வெறும் தகட்டுத்துண்டு. இந்தப் பொறிகளின் வடிவமைப்பே அலாதியானது. இந்தப் பொறிகளைத் தயாரித்த நாட்டின் பெயரைக் கடைக்காரன் தெரிவித்த போது அவனுடைய நம்பிக்கை மேலும் அதிகரித்தது. இந்த உலகையும் கடந்து, எவ்வளவு சாதனைகள்

உள்மன யாத்திரை

புரிந்தவர்கள் அந்த நாட்டினர். அவர்களின் முன்னால் இச் சண்டெலிகள் எம்மாத்திரம்? அவன் ஒரு பொறியைத் தேர்ந் தெடுத்து வாங்கிக்கொண்டான்.

பாட்டியின் உத்தியை அவன் கையாளவில்லை. தேங்காய்த் துண்டுக்குப் பதிலாக நெத்தலிக் கருவாட்டைச் சூடு காட்டிப் பொறியில் பொருத்தி வைத்தான். எலிகளின் போக்குவரத்துப் பிரதேசம் எனக்கருதப்பட்ட இடத்தில் பொறி வைக்கப் பட்டது.

அவன் தூங்கப்போனான். தூக்கம் வரவில்லை. கருவாட்டுக் காக மூஞ்சியை நீட்டி, மரண அடி வாங்கப் போகும் எலியை நினைத்துக்கொண்டதும் குதூகலம் சூழ்ந்துகொண்டது. ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் கேட்கப்போகும் எலியின் கீச்சிடலுக் காகக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டிருந்த அவன் எப்படியோ தூங்கிப்போனான்.

காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக எலிப்பொறியைப் பார்க்க அவன் ஓடிப்போனான். எலிப்பொறியில் கருவாட்டுத் துண்டை எறும்புகள் மொய்த்திருந்தன. எலிகள் எல்லாம் எப்போது சைவம் ஆயின என அவன் எரிச்சலுற்றான்.

மறுநாளும் பொறியில் சுட்ட கருவாட்டுத்துண்டு இடப்பட்டது. பொறி வைக்கப்படும் இடம் மட்டும் மாற்றப்பட்டது. அவன் படுப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தபோது பொறி மேலெழும்பி விழுந்ததற்கு அடையாளமான ஒரு சத்தமும், எலியின் கீச்சிடலும், பொறி இழுபடுவதற்கான அறிகுறி ஓசையும் கேட்டன. அவன் பரபரப்புடன் ஓடிப் போய் விளக்கைப் போட்டான். ரத்தச்சொட்டுக்கள் நிலத்தில் கிடந்தன. கழுத்து நெரிபட்ட எலியின் பற்கள் அகோரமாய் வெளியில் தெரிந்தன. சண்டையிடும் நாய்கள் கூட இப்படித் தான் வாய் பிளந்து தோன்றும்.

‘ஹா! முதற்பலி’. குரூரமான ஒரு சந்தோஷம், வெற்றிப் பெருமிதம் எல்லாம் அவனை ஆட்கொண்டிருந்தன. வெளியில் வந்து, மண்ணைக் கிண்டி, சின்ன மடுவொன்றைப் போட்டான். எலியைப் பொறியினின்று மெதுவாக எடுத்து, வாலில் பிடித்தவாறு கொண்டுபோய் மடுவில் வீழ்த்தினான். பொறியை நன்றாகக் கழுவி, துடைத்து எண்ணெய் தடவினான். எலிகள் சாமர்த்தியம் மிக்கவை. அவற்றுடைய

உள்மன யாத்திரை

‘ரத்தத்தின்’ வாடைகூட வீசக்கூடாது. மறுபடியும் பொறிகருவாட்டுத் துண்டு வைத்து நானேற்றப்பட்டது. அவன் மிக மகிழ்ச்சியுடன் தூங்கப்போனான்.

காலையில் எழுந்தால் அடுத்த எலி! வயிற்றுப் பாகம் அரைவாசி பிளந்தபடி பொறியில் கிடந்தது இந்த எலி. பொறியின் உதவிகொண்டு உலகத்தின் அத்தனை எலிகளையும் ஒழிப்பேன் என அவன் தனக்குள் ஒரு தரம் சொல்லிக் கொண்டான். நாகாஸ்திரத்தைக் கர்ணன் தடவிக் கொண்டானோ என்னவோ இவன் இந்த எலிப்பொறியை அவ்விதம் செய்வதில் சந்தோஷமடைந்தான்.

போனவுடன், கையெழுத்துக்கூடப் போட மறந்து தன் அலுவலக நண்பர்களிடம் மிக மகிழ்ச்சியாகச் சொன்னான். “ஒரே இரவில் ரெண்டு எலிகள் க்ளோஸ்! ஹா....ஹா....” அவர்கள் அவனை உற்றுப் பார்த்தனர். ஒன்றும் விளங்காத தால் அப்படிப் பார்த்தனரா அல்லது தான் சொன்னதை நம்பாமல் அவ்விதம் பார்த்தனரா என அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“நம்பவில்லையா?..... நம்பமாட்டீர்கள்... இரண்டு எலிகள்! ஒரே ராத்திரியில் முடித்துவிட்டேன்.”

அவர்கள் அதற்குப்பிறகு ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்களுடன் மேற்கொண்டு இது சம்பந்தமாகப் பேச அவனும் விருப்பமில்லாதவனாக இருந்தான். எலிகளுக்காக அவர்கள் ‘அப்பாவி உயிர்கள்’ என்று கூறி வக்காலத்து வாங்கக்கூடும். அல்லது ஜீவகாருண்ய சங்கத் தலைவர் யாருக்காவது இவர்கள் விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தலாம். அவரும் தன் கடிதத்தாள் ஒன்றை விரயம் செய்து ‘அப்பாவி உயிர்களை ஏன் கொல்கிறாய்’ என மிரட்டல் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பக்கூடும். எனவே நாகாத்தல் நல்லதெனத் தோன்றிற்று அவனுக்கு.

அன்றிரவு மீண்டும் பொறி தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டது. அகழி நிறைய முதலைகளும், கோட்டையின் அரண்கள் தோறும் ஆயுதம் ஏந்திய சிப்பாய்களும் கிடைக்கப்பெற்ற அரசனாகத் தன்னை நினைத்து அவன் படுக்கைக்குப் போனான்.

ஆனால் அன்றிரவு எதிர்பாராத இரு சம்பவங்கள் நடந்தன.

உள்மன யாத்திரை

ஒன்று, கொஞ்சம் மழை பெய்தது. அந்த மழைச் சத்தத்தைக் கேட்டபடியே அவன் தூங்கிப்போனான். மற்றது முக்கியமானது. எலியொன்று தன்னிஷ்டத்துக்கு நேரம் எடுத்து, அவனுடைய நேசத்துக்குரிய சட்டையொன்றை சேதப்படுத்தி வட்டுப் போயிருந்தது.

காலையில் சட்டையைக் கையிலெடுத்து அவன் வெகு நேரம் வரை திகைத்துப் போயிருந்தான். அந்தச் சட்டையை இனி அணிய முடியும் என அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. கிழிசல் உள்ள சட்டைகளை அணிகின்ற ஒரு நாகரீகம் வரும் வரைக்குமாவது அவன் பொறுத்திருக்க வேண்டும்.

கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவன் எலிகளைத் திட்டினான். வைத்த இடத்தில் பொறி அப்படியே இருக்க, கருவாடு மட்டும் காணாமற்போய் இருந்தது, எறும்புகள் அபகரித்தனவா அல்லது சாமர்த்தியம் மிக்க எலிகளின் 'தோலிருக்க சுளை முழுங்கும்' சாகஸவேலையா என அவன் யோசித்தான். முதல் தடவையாகப் பொறியின் மீது அவநம்பிக்கை பிறந்தது.

எலிகளின் தொல்லை குறித்து யாரிடமாவது கூறி ஆலோசனை கேட்க வேண்டுமென இப்போது அவனுக்குத் தென்பட்டது. பக்கத்து வீட்டுக்காரரான லோரன்ஸை நாடுவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. லோரன்ஸை நாடுவதற்கு சில காரணங்கள் உண்டு.

முக்கியமாக லோரன்ஸ் கோழிகளைச் சத்தமில்லாமல் அழுக்கு வதில் திறமைசாலி. இரவில் மரக்கிளைகளில் தங்கிவிடும் கோழிகளை எவ்விதச் சத்தமுமில்லாமல் கைப்பற்றுவது. எப்படி என்பதை ஒரு தடவை அவர் காட்டித் தந்திருக்கிறார். பொந்துக்குள் உடும்பொன்று ஒரு நாள் போய்ப் புகுந்து கொண்டது. உடும்பின் வால் மாத்திரம் வெளியே. உடும்பின் வாலை லோரன்ஸ் பற்றிய விதமும், அப்படியே வெளியே யெடுத்து சுழற்றிய வேகமும் அற்புதம். நிலத்தில் வந்து, முகம் மோதி, விழுந்தது உயிரிழந்த உடும்பு! அவருடைய வேட்டை அனுபவங்களைக் கேட்பதை அவன் அநேகமாகத் தவிர்த்து வந்திருக்கிறான். முயல் வேட்டை அனுபவத்தைச் சொல்லி முடிக்க அவர் கிட்டத்தட்ட முப்பது நிமிஷங்களும், அதே வேளை வேட்டையாடப்பட்டது காட்டெருமையாக இருந்தால் ஏறத்தாழ இரண்டு மணித்தியாலங்களும்

உள்மன யாத்திரை

எடுப்பார். எனவே சிறிய ஜீவராசிகளுடன் அவர் நடத்திய போராட்டங்களையே அவன் கேட்கப் பிரியப்படுவான். அப்போதுதான் எளிதில் கழன்று கொள்ளமுடியும். மரை இறைச்சி கொண்டு வருவதாகக் கடந்த இரண்டு வருடங்களாகச் சொல்லி வரும் லோரன்ஸ் இன்று வரை அங்கனம் செய்யவில்லை. ஒரு வேளை இவன் பற்கள் உதிர்ந்து பொக்கை விழுந்த பின் மரை இறைச்சியைக் கொடுக்கலாமென எண்ணியிருக்கிறாரோ என்னவோ, பெரிய ஜீவராசிகளையே கதி கலங்கப் பண்ணி வரும் லோரன்ஸிற்கு எலி ஓர் அற்ப விடயமென அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

எலிப்பாஷாணத்தைக் கலந்து வைக்கும் முறையைத்தான் லோரன்ஸ் அவனுக்குச் சிபார்சு செய்தார். எலிப்பாஷாணம் வாங்க மருந்துக் கடைக்குச் சென்ற போது கடைக்காரன் அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான். இரண்டு வாரமாகச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன் வந்து எலிப்பாஷாணம் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை என அவனுக்குத் தோன்றிற்று. 'எலிக்குத்தானே?' என்ற ஓர் அபத்தமான கேள்வியுடன் கடைக்காரன் மருந்துப் போத்தலைத் தந்தான்.

அன்றிரவு ஒரு கோப்பை உணவுடன் அவன் மருந்தைக் கலந்த போது லோரன்ஸும் கூட இருந்தார்.

“இன்றைக்கு இரவைக்குப் பாருங்கள் முசுப்பாத்தியை” என்றார்.

உணவுப் பாத்திரத்தைச் சுற்றிவர எலிகளின் பட்டாளமொன்று செத்து வீழ்ந்து கிடக்குமென்று நம்பிச் சென்றவனுக்குக் காலையில் ஏமாற்றம்தான் மிஞ்சியது. சோற்றுப் பருக்கைகள் இறைபட்டுக்கிடந்தன.

எலிகளின் ஆரவாரம் இப்போது இல்லாத போதிலும் அவன் உற்சாகமிழந்தவனாக ஒவ்வொரு நாளையும் கழித்தான். அவன் நாடியதெல்லாம் எலிகளின் பிணங்கள்.

சரியாக மூன்றாம் நாள் அலுவலகத்திலிருந்து வந்து வீட்டுக் கதவைத் திறந்த அவனுடைய மூக்கில் அந்தத் துர்நாற்றம் வந்து மோதியது. அவன் மூக்கைப்பிடித்துக் கொண்டு அறைக்குள் போனான். அந்தத் துர்நாற்றத்தின் பிறப்பிடம்

உள்மன யாத்திரை

மர அலுமாரியின் பின்புறந்தான் எனத் தோன்றிற்று. மெதுவாக அலுமாரியை நகர்த்தியதும் 'அது' அவனுக்குத் தெரிந்தது. 'அதன்' உடலில் உண்டான புழுக்கள் நெளிந்த படி இருந்தன. ஒரு தடித்த அட்டையில் எலியின் உடலை அள்ளி, வெளியில் கொண்டு வந்து போட்டான். திடீரெனத் தோன்றிய காகம் அதைக் கவ்விற்று.

வீட்டினுள் நுழைந்தவன் மீண்டும் துர்நாற்றம் வீசுவதை உணர்ந்தான். எலிகளின் உடல்களைத் தேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தனக்கேற்பட்டுவிட்டதை அவன் புரிந்து கொண்டான். தேடுதல் வேட்டை ஆரம்பமாயிற்று. எலிப் பாஷாணம் வைப்பதைவிட, அதனால் அங்குமிங்குமாய் செத்துப்போன எலிகளை மீட்பது எவ்வளவு கடினமான வேலை என எண்ணி அவன் சலிப்புற்றான். இன்றைக்கு எதுவும் சாப்பிட முடியாது என அவனுக்குத் தோன்றியது. வயிற்றைப் புரட்டிற்று நாற்றம்.

முஞ்சி கறுத்த ஓர் எலியின் உடல் பழைய பத்திரிகைக் கட்டுக்களின் இடுக்கில் கிடந்தது. இன்னொன்று. அவனுடைய பழைய சப்பாத்துக்குள். மற்றது மோட்டு வளையுள். எல்லாவற்றையும் நல்லடக்கம் செய்தபின் அவன் தலை முழுகினான்.

கொஞ்ச நாட்களாக எந்தப் பிரச்சினையும் எழவில்லை. அவனை யாராவது வந்து இது பற்றிக் கேட்டால் தொலைக்காட்சி நிருபருக்குப் பேட்டியளிக்கும் பாவனையில் தோள்களை சற்றுக் குலுக்கிக் கொண்டு '.....ஆம்!

மிகவும் மனவருத்தந்தான். ஆனால் இது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இந்த முடிவைத் தவிர எந்த முடிவும் எடுக்கப்பட முடியாதது' எனச் சொல்வதற்கு அவன் தயாராக இருந்தான்.

மூன்று வாரங்கள் போயிருக்கும். அவனுடைய எதிரி மறுபடி தோன்றிற்று. கண்ணாடிக் குவளையைத் தட்டிவிட்டு அவன் கண்ணெதிரே சுவர் ஏறி ஓடிற்று. தான் முறிந்து விழுவதைப்போல அவன் உணர்ந்தான். அடுத்த கட்ட ஆலோசனைக்காக லோரன்ஸின் வீட்டுக்கு மறுபடியும் போக வேண்டி வரும் என அவன் நினைக்கவேயில்லை.

உள்மன யாத்திரை

அவன் போனபோது லோரன்ஸ் கோழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். அரைக்கால் பங்கு உயிருடன் கோழி மன்றாடிக் கொண்டிருந்தது.

விஷயத்தை அவன் லோரன்ஸிற்குச் சொன்னான். தான் சொல்வதை லோரன்ஸ் கவனிக்கிறாரா அல்லது கோழியின் பித்தப்பை அகற்றுவதில்தான் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கிறாரா எனத் தீர்மானிக்க இயலாத நிலையில் அவன் தடுமாறினான்.

லோரன்ஸ் சாதாரணமாகப் பதில் சொன்னார். “ஒரு சுலபமான வழி இருக்கிறது. பூனை வளர்த்தால் எலி கிட்டேயும் வராது. பூனை ஒன்றை வளருங்கள்”.

இது ஒரு புதுவிதமான அணுகுமுறை என்றே அவனுக்கும்பட்டது. பூனையை உடனே வரவழைத்தாகிவிட்டது. பூனைக்கு ஓர் ஆங்கிலப் பெயரை அவன் சூட்டினான். தமிழ்ப் பெயர்கள் செல்லப் பிராணிகளுக்கு ஏனோ பொருந்துவதில்லை. (தேவருடைய படங்களைத் தவிர)

அது எப்போதும் மியாவ் மியாவ்தான். எலிகளின் கீச்சிடலை விட பூனைகளின் மியாவ் மியாவ் மேலானது என அவன் நினைத்துக் கொண்டான். வீட்டின் சகலபகுதிகளுக்கும் சென்று பூனை உரிமை கொண்டாடிற்று. பூனை தன் கட்டிலில் சில வேளைகளில் சுருண்டு படுப்பதைக் கூட அவன் பொறுத்துக் கொண்டான். ஜேம்ஸ்பாண்ட் படத்து வில்லன் போல மடியில் தூக்கி வைத்துத் தடவவும் அவன் ஆயத்தமாய் இருந்தான்.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, அதிகாலையில் தேவாலயம் சென்று பசியுடன் திரும்பியவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. கறிச்சட்டியில் இருந்தவற்றைக் காலி பண்ணிய திருப்தியுடன், இவனை நிமிர்ந்து பார்த்து ‘மியாவ்’ என்கிறது சனியன்.

வெறி பிடித்தவன் போல் விட்டுத் துரத்தினான், அவன். மியாவ், மியாவ் என்று கத்தியபடி ஓடிற்று பூனை. சாது வேஷம். அவ்வளவும் பாசாங்கு! ‘திருட்டுப் பூனையே, ஒழிந்துபோ’ என அவன் பொல்லால் எறிந்தான். அதன் பின்னும் கொஞ்ச நாட்கள் வரை பூனை வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. பின்னர் ஒரு நாள் காணாமலே போயிற்று.

உள்மன யாத்திரை

லோரன்ஸிடம் இனிப் போனால் நாய் வளர்க்கும் ஆலோசனையைத் தந்துவிடக்கூடும் என அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவன் சுயமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பின்னால் இருக்கும் பாழ்வளவை சுத்தப்படுத்திவிட்டால் எலிகள் மட்டுமல்ல, அவன் அருவருக்கும் எந்த ஜீவராசிகளும் தலை காட்டப் போவதில்லை.

கூலிக்கு ஆட்கள் பிடித்தான் அவன். பாழ்வளவைத் துப்புரவு செய்யும் வேலை தொடங்கிற்று. வேலியில் படர்ந்திருந்த கல்யாணிப் பற்றையில் அவர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். வளவு வெளியாக்கும் போது நிறையப் பொந்தெலிகளும், பாம்புகளும் அகப்பட்டதாகக் கூலிக்காரர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அவன் பார்க்கவில்லை.

குப்பைகள் ஒரு மூலைக்குக் கூட்டியெடுக்கப்பட்டு அன்று மாலை தீயிடப்பட்டது. நத்தைகளின் ஓடுகள் வெடிக்கும் சப்தம் வெகு நேரம் வரை கேட்டது.

அதற்குப் பின்பே அவன் நிம்மதியடைந்தான். ஒரு நாள் அவன் லோரன்ஸிடம் காட்டை அழித்தது குறித்து வேடிக்கையாகச் சொன்னான். ‘‘முதலில் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை நாம் கடைசியில் செய்திருக்கிறோம்.’’

அதன் பின்னர் அவன் எலிகள் பற்றி மறந்தே போனான். வோல்ட் டிஸ்னியின் படம் பார்க்கும் போது மாத்திரம் எலியின் ஞாபகம் வந்தது. எல்லா எலிகளும் வோல்ட் டிஸ்னியின் மிக்கி மெளஸைப் போல இருந்தால் என்ன என்று அப்போது நினைத்துக்கொண்டான்.

வீட்டின் பின்புறம் ஒருநாள் தற்செயலாகப் பார்த்தவன் மறுபடியும் உற்றுப் பார்த்தான். ‘பச்சைகள்’ மறுபடியும் தலை தூக்கியிருந்தன. ‘மண்ணுக்குள் வேர்களை வைத்து விட்டால்தான் தங்களுக்கு மறுபடியும் வேலை என யோசித்திருப்பார்கள் இந்தக் கூலிக்காரர்’ என எண்ணி அவன் புன்னகைத்தான்.

அன்றிரவு பத்து மணியளவில் கட்டிலில் அவன் காலடியில் தொப்பென ஏதோ விழுந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து விளக்கைப் போட்டான். எலியொன்று ஓடி மறைந்தது.

உள்மன யாத்திரை

‘மறுபடியும் எலி’ என அவன் ஈனஸ்வரத்தில் முனகிக்கொண்டான்.

இப்போது எலிகளை அழிக்கும் எண்ணம் அவனிடம் இல்லாமல் போயிற்று. எலிகளிடமிருந்து தன்னை எவ்விதம் காப்பது என்ற பயம் மேலோங்கத் தொடங்கியிருந்தது.

○

கார்த்திகை 1987

உள்மன யாத்திரை

○

திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு!
—ஒரு பழமொழி

○

அப்பா இல்லாத ஊரில்

□

அந்தத் திருமண அழைப்பிதழை அவன் வெகுநேரம் வரை பார்த்தான். கிணற்றுக்குள் வீழ்ந்த வாளியை மீட்க முனையும் ஒரு கொக்கி போல் அது தோன்றிற்று.

அப்பா வழி உறவுகளை அவ்வப்போது ஞாபகப்படுத்தி இப்படி வருகின்றன சில அழைப்பிதழ்கள். இந்த முறையும் வெறும் வாழ்த்துத் தந்தி கொடுத்துவிட்டு, ஓட்டுக்குள் தலையை மறுபடியும் இழுத்துக் கொள்ளும் ஆமைபோல் ஆகிவிடலாம். ஆனால் கையில் கொஞ்சக் காசும், அப்பாவின் ஊருக்குப் போக வேண்டுமென மனம் நிறைய ஆசையும் சேர்ந்திருந்தன.

அப்பாவின் ஊருக்குக் கடைசியாகப் போனது, பன்னிரண்டு வருஷங்களின் முன்பு. இந்த நாட்களுள் எவ்வளவோ நிகழ்ந்து விட்டன. முக்கியமாக அவன் அப்பா இப்போது உயிருடன் இல்லை.

காற்சட்டைப் பருவத்தில் கடைசியாகப் போன தன் அப்பாவின் ஊரைப் பற்றி எண்ணும்போது வழியில் எதிர்ப்படும் புளியமரங்களும், கிழக்குப் புறத்தேயிருந்த ஊரணியும், அப்பாவின் வீட்டு மூன்றாவது தளத்தின் இருட்டில் நுழைந்து பிடிக்கையில் உண்டான புறாவின் படபடப்பும் உடனே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஞாபகத்துக்கு வந்து விடுகின்றன.

அப்பாவின் ஊருக்கு அந்தப் புளிய மரங்கள்தான் காவல்காரர்கள் மாதிரி. பாதையின் இருமருங்குப் புளியமரங்களும் ஊர் எல்லைவரை பயணத்தில் தொடர்ந்து வரும். மஞ்சள் வர்ணம் தீட்டப்பட்டு நட்பிருந்த பலகையில் உள்ள கறுப்பு நிற எழுத்துக்கள் குறிக்கும் பெயருடன் தொடங்கிய அப்பாவின் ஊர் முடியும் மட்டும் பாதையின் இருபக்கமும் மகளிர் விடுதிப் பாணி மதில்கள்! மதில்கள் நெருக்கி ஒடுங்கிப் போன அப்பாதையில் மணிக்கொருதரம் போகும் பஸ்களின் ‘‘ஹோர்ன்’’ எதிரொலிக்கும். கைநடுக்கக்காரனுடையது போன்ற கறுப்புவர்ண எழுத்துக்கள் முதல் மதிலிலேயே ஓர் அரசியல் கட்சியைத் திட்டித் தீர்த்திருக்கும். தொடர்ந்து வரும் மதில்களில் சீயக்காய்க்கும், பற்பொடிக்கும், தலைவலித் தைலத்துக்கும் விளம்பரங்கள். மையளைந்து, முகமெல்லாம் பூசிக்கொண்டு, பயத்துடன் விழிக்கும் சிறுவயதுக்குழந்தைகள் போல் அந்த மதில்கள்.

உள்மன யாத்திரை

அப்பாவுக்குச் செல்லப்பிள்ளை இவன். சிறு வயதில் அவனுக்கு எல்லாவற்றிலும் விட்டுக்கொடுத்த அவர் இரண்டு விஷயங்களில் கடைசிவரை மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்தார். இவனுடைய தலைமயிர் எப்போதும் குட்டையாக இருக்க வேண்டும். கைதேர்ந்த சிற்பியிடம் தஞ்சாவூர்ப் பெரிய கோயில் வேலைகளை ஒப்படைத்த ராஜராஜசோழன் போல அப்பா பின்புறம் கைகட்டி நின்று மேற்பார்வை செய்வார். முருகேசு இவன் தலைமுடியை வெட்டுவார், வெட்டுவார், வெயிலேறும் வரைக்கும் வெட்டிக்கொண்டேயிருப்பார். கட்டைவிரலும், சுட்டுவிரலும் சேர்ந்து தலைமயிரைப் பிடிக்க இயலாத நிலையில் அப்பாவும் முருகேசும் திருப்தி கொள்வார்கள். அப்பாவின் அடுத்த பிடிவாதம் இவனுக்குக் காற்சட்டை தைக்கும் போது இவனுடைய குச்சித் தொடைகளை மேலும் பரிதாபப் படுத்தும், பாவாடை போன்ற காற்சட்டைகள்தான் அப்பாவின் அபிமானத்துக்குரியவையாக இருந்தன.

அப்பாவுக்கும் இவனுக்குமிடையே தோன்றிய முதல் மனஸ்தாபம் இவனை நகரத்தில் கொண்டு போய்ப் படிக்க விட்டபோது நிகழ்ந்தது. இருபத்து நான்கு மைல்கள் தொலைவில் அப்போது பிரபலமாக இருந்த ஒரு கல்லூரியில் இடமெடுத்து இவனைக் கொண்டு போய் விடுதியில் சேர்த்து விட்டு அப்பா போய் விட்டார்,

அவனுக்கு அந்தப் புதிய சூழல் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. பள்ளிக்குப் போனால் சமஸ்கிருதம் கற்றுக் கொடுக்கும் கோபாலசர்மா பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். பள்ளியைக் 'கட்' பண்ணி விட்டு விடுதியில் படுத்துக் கிடக்கலாமென்றால் விடுதிமேற்பார்வையாளன் வந்து 'தொந்தரவு' பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பள்ளிக்குப் போனதன்பின் தன் முன்னால் ஒரு புது உலகை அவன் கண்டான்.

இருட்டு முழுமனதுடன் விடைபெறாத, பனித்தாவல் ஓயாத வேளையில் பற்பசையைப் பிதுக்கி 'பிரஷ்ஷில்' இட்டுக் கொண்டு கழிப்பறைக்கான வரிசையில் நிற்பது, காலைச் சாப்பாடான கால்றாத்தல் பாணுக்குத் தரப்படும் கூட்டில் அவ்வப்போது சந்திக்கும் பீடித்துண்டுகள், ஒருமித்த குரலில் கூட்டமாய்ப் பாடும் தேவாரம் அரஹர மஹா தேவா என்று கோஷமெழுப்பும் இறுதிக்கட்டத்தில் மாத்திரம் இவன் குரல்

உள்மன யாத்திரை

உச்சஸ்தாயியில் ஒலிக்கும்). அறைக்குள் சுகமாகப் படுத்தவனை அப்பா திடீரெனத் தூக்கிவந்து திண்ணைக்கட்டு வெறுந்தரையில் படுக்கப் போட்டதுபோல் அவனுக்கு இருந்தது. அவனுடைய அப்போதைய பள்ளிக்கூட மைதானம் இவனது சொந்தக் கிராமத்துக்குப் போகும் பிரதானபாதையின் ஓரமாக இருந்தது, இன்னும் சோகத்தைத் தந்தது. பின்னேரங்களில் மைதானத்திலிருந்த மஞ்சவனா மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து தன் ஊர்ப்பக்கம் செல்லும் ஒவ்வொரு வாகனங்களையும் எண்ணிக்கையிட்டவாறிருப் பான்.

நான்கு நாட்கள்தான் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் அவன் நீடித்தான். ஐந்தாவது நாள் யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் பஸ்ஸேறி வீட்டுக்கு வந்து விட்டான்.

அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது அப்பா அடகுக் கடைக் 'கவுண்டரில்' இருந்து குமுதம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் ஆர்வத்துடன் வாசித்து வந்த சித்திரக் கதையில் இந்தக் கிழமை முகமுடிமனிதன் எரிமலைக்குழம்பிடையே சிக்கிய அந்தப் பெண்ணை மீட்டு விட்டானோ என அறிய உள்ளாருக்குள் ஆவலாய் இருந்தது.

அப்பா நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“என்னப்பா? திடீர்னு வந்து நிக்கிறே? ஓடம்புக்கு ஏதாவது சொகமில்லையா?” “அப்பா எனக்கு அந்தப்பள்ளியில் படிக்க ஏலாது” என்றான் அவன். அப்பா கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

பிறகு, “அப்பசரி..... இந்தா குமுதம் படி!” என்றார். இவன் நெளிந்தபடி நின்றான்.” பைத்தியக்காரப் பயலே!..... எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு எடுத்த ஸீற்றைத் உதறிப்புட்டு வந்து நிக்கிறியே. எரும மாடு நாலு வாங்கித் தாறன். மேய்ச்சத் திரிடா”

அப்பாவுடைய வசவுகளை மாலை மறைவதற்குள் இவன் மறந்து போய் விட்டான். அம்மா சொன்னது போல் அப்பாவுடைய திட்டுக்கள் 'எருமை மாட்டில் பெய்த மழைதான்'. சமையற்காரர் சின்னையா அண்ணன் மா ஆட்டுவதற்கு ஆட்டுக்கல்லின் முன்னால் போய்க் குந்தியதும் இவனும் பக்கத்தில்போய் உட்கார்ந்தான். அவர் மாவாட்டிக்

உள்மன யாத்திரை

கொண்டே கதைகள் சொல்வார். ஒரு பெரிய தமிழ்நடிகரைத் தன் சொந்த அண்ணனென்று அவர் எப்போதும் சொன்னார். இதை நம்பி அப்பாவிடம் ஒரு தடவை இவன் மறு பிரஸ்தாபம் செய்த போது அப்பா “நீங்க ரெண்டு பேரும் வேலையத்த பயலுகளுப்பா.....” எனச் சொல்லி விட்டார். நல்ல சாது போல் உட்கார்ந்து சின்னையா அண்ணனின் கதைகளை எல்லாம் செவிமடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இவன் திடீரென அவர் முகத்தில் மாவை அள்ளிப் பூசி விட்டுப் பிடிப்பான் ஓட்டம். இதுதான் அவன் விரும்பிய உலகம்.

விடுதியிலேயே கைவிட்டு வந்த உடுப்புப் பெட்டியையும், வாளியையும் தூக்கிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடக் கணக்குப் பிள்ளை ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்ததும் அப்பாவின் கொதி நிலை மறுபடி உயர்ந்து விட்டது. கணக்குப் பிள்ளை வந்த அதே தினத்தில் இவனை மாடு ஒன்று குத்த வந்ததால் இவன் தப்பிக் கொண்டான். இவனது கிரஹ நிலையில்தான் ஏதோ கோளாறு எனப் பாட்டி சொல்லி அனைவரையும் சமாதானப் படுத்தினாள். அப்பாவின் பார்வையிலிருந்து தப்புவதற்காக இவனும் பாட்டியின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டான். வெங்காயம் உரிப்பதிலும், தேங்காய் துருவுவதிலும், பாட்டியின் கதை கேட்பதிலும் இவனுக்கு இருந்த மோகம் படிப்பதில் இருக்கவில்லை. காலமெல்லாம் இப்படியே பாட்டியின் பக்கத்திலேயே கழியாதா என்ற ஏக்கமும் இருந்தது. ஆனால் இவனுடைய தந்தை ‘தன் முயற்சியில் சற்றும் மனந்தளராத விக்கிரமதித்தன் போல்’ கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார் நடாத்தும் உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூட மொன்றில் இடமெடுத்து விட்டார்.

நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் அரை மனதுடன் அந்தப்பள்ளிக்கூடத் திற்கு இவன் போய்வரத் தொடங்கினான். ஆங்கிலப் பாடமெடுக்கும் அருள்தாஸ் மாஸ்ரரை மிகவும் பிடித்துப் போயிருந்தது. வகுப்பினரின் வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்ட மறுகணம் மனப்பாடமாகிப் போன ‘.....சிலோன் இஸ் அன் ஐலண்ட்’ இற் இஸ் இன் தி இண்ட்யன் ஓஷன்!.....’ என்ற பாட வரிகளுடன் வகுப்பைத் தொடங்கி விடுவார். அவர் அந்தப் பள்ளியை விட்டு மாறிப் போகும் வரை இந்தப் பாட வரிகளைக் கைவிடாதவராகவே விளங்கினார். அருள்தாஸ் மாஸ்ரரை சினிமாத் தியேட்டர்களிலோ, சந்தையிலோ, தெருவிலோ காணும் போதெல்லாம் ‘சிலோன் இஸ் அன்

உள்மன யாத்திரை

ஐலண்ட்' என்ற வரிகள் இவன் மனதில் மின்னி மறைவது வழக்கம்.

அப்பா எல்லாவற்றையும் மறந்திருப்பார் என எண்ணி ஒரு நாள் அவரிடம் போய் 'அலிபாவும் நாற்பது திருடர்களும்' சித்திரக்கதைப் புத்தகம் வாங்கித் தரும்படி கேட்டது தப்பாகப் போயிற்று. 'இப்ப அலிபாவா தேவைப்படுதோ? போடா, வேலையத்த பயலே! முதல்ல ஒழுங்காப் படி.....' என்று சத்தம் போட்டார் அப்பா.

பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் பஸ்நிலையம் போகும் போது, வழியிலுள்ள புத்தகசாலையின் கண்ணாடி அலுமாரிக்குள் காணப்பட்ட அந்தப் புத்தகத்தை எப்படியும் வாங்கி விடுவ தென்ற தீர்மானம் ஒவ்வொரு நாளும் வலுப்பெற்றுக் கொண்டே வந்தது.

அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கித் தரும்படி கேட்டதும் அப்பா எரிந்து விழுந்தது இவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. இந்த வீட்டில் சாப்பிடுவதை முதலில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டு மெனத் தீர்மானித்து முதற் கட்டமாக ராத்திரி சாப்பிடாமல் தூங்கப் போனான். காலையிலும் மூஞ்சியை நீட்டியபடி சாப்பிடாமல் பள்ளிக்கூடம் சென்றான். மத்தியானம் பள்ளி விட்டு வந்ததும் வெறுந்தரையில் படுத்துக் கொண்டான்.

'டேய், நீ இன்னும் சாப்பிடல்லியா?' என்று கேட்ட குரலுக்கு அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். மடித்துக் கட்டிய வேஷடியுடன் அப்பா நின்றார்.

'இல்லை. எனக்குச் சாப்பாடு வேணாம்'

'டேய், எந்திரிடா மொதல்ல.....' என்றார் மிரட்டும் தொனியில் அப்பா. இவன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு படுத்து விட்டான். முதுகில் ஓர் அடி விழுந்தது. இவனும் எழுந்து கொண்டான். அடுத்த அடி அப்பா அடிப்பதற்குள் இவன் அவருடைய கையைப் பற்றி, மறுகையால் அவரைத் தள்ளி விட்டான். அந்தக் கணத்தில் அவரது முகம் அடைந்த வெளுப்பு இப்போதும் ஞாபகம். அன்று பின்னேரமே ஆளனுப்பி 'அலிபாவும் நாற்பது திருடர்களும்' புத்தகத்தை வாங்கித் தந்தார். அவர் அப்படி வாங்கித் தந்ததும் அதைப் படிக்கும் சுவாரஸ்யமே இவனுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது.

உள்மன யாத்திரை

ஆனால் அதற்குப் பிறகு அப்பா இவனிடம் சரியாகப் பேசவில்லை—தன் சொந்த ஊருக்குப் புறப்படும் வரை.

அப்பாவுக்கு மட்டும் இரண்டு மரணங்கள் என இவனுக்கு இப்போதெல்லாம் தோன்றுகிறது. அப்பா இந்த ஊரையும் இவர்களையும் விட்டுப்போன அன்றைய தினம். அன்று வீடு வளவெங்கும் சனம். அம்மாவும் சித்திமாரும் அழுது கொண்டேயிருந்தார்கள். மூத்த மாமாவைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. சினிமா பார்க்கும்போது கடைசிக் காட்சிகளில் யாராவது மரணப்படுக்கையிலிருந்தால் அவர்கள் செத்து விடுவதைத் தாங்க முடியாமல் கொட்டகையைவிட்டு வெளியேறி விடுவார். ஒரே அழகை மயம்.

அப்பா அவருடைய சொந்த ஊருக்குப் போய் விடுவதுதான் நல்லது என இவனுக்குத் தோன்றியிருந்தது. கிட்டத்தட்ட இவனுடைய கனவுலகம் அப்பாவின் ஊர்தான் என ஆகியிருந்தது. சினிமா ஜோடிகள் பாடல் காட்சிகளில் ஓடி வரும் போது, வான் நோக்கிப் பீறிட்டெழும் நீரூற்றுக்களைக் கொண்ட நந்தவனங்கள் எல்லாம் அப்பாவின் ஊரிலோ அல்லது அப்பாவின் ஊருக்குப் பக்கத்திலோ இருக்க வேண்டும் என்றுதான், அப்போதெல்லாம் நம்பினான். தவிரவும் புதுப்புதுப் படங்கள் பார்ப்பது, பிடித்த நடிகர் ஒருவரைச் சந்தித்துப் புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்வது..... இவையெல்லாம் ரகசிய ஆசைகளாகவும் இருந்தன. இதற்காகவேனும் அப்பா முதலில் இங்கிருந்து போயாக வேண்டும்.

அப்பா விமானமேறப் போன அன்று இவனைக் கட்டித் தழுவினார். நெற்றியில் முத்தமிட்டார். அவர் கண் கலங்கியதை அன்றுதான் இவன் முதல் தடவையாகப் பார்த்தான்.

“கலாட்டா பண்ணாம ஒழுங்கா இருக்கணும்பா’ அம்மாவுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது.”

அப்பா விடை பெற்றுக் கொண்டு கஸ்டம்ஸ் கூண்டுக்குள் போய் மறைந்து விட்டார்.

அப்பா போன பிறகு பலமாற்றங்கள் இங்கு நிகழ்ந்து விட்டன. முக்கியமாக அல்விஸ் மாஸ்ரர் அதற்குப் பிறகு வீட்டுப் பக்கம் வரவே இல்லை. அப்பாவின் நண்பர்களுள் இவனுக்கு

உள்மன யாத்திரை

மிகவும் பிடித்தவர் அல்விஸ் மாஸ்ரர்தான். அவர் சைக்கிளைச் சாத்தி விட்டு உள்ளே வந்து அப்பா முன் உட்கார்ந்ததும் இவனுடைய கண்கள் அவருடைய வாலாமணிப் பையையே துழாவும்தான். அல்விஸ் மாஸ்ரர் தினமும் இவனுக்காக வாங்கி வரும் சொக்கலேட்டோ, மிட்டாயோ அந்தப் பைக்குள்தான் இருக்கும். ஜவஹர்லால் நேரு இறந்துபோன நிகழ்ச்சி அப்பாவையும், அல்விஸ் மாஸ்ரரையும் வெகுவாகப் பாதித்து விட்டது. அந்தக் கவலையில் ஆழ்ந்து போன அல்விஸ் மாஸ்ரர் அன்று தான்கொண்டு வந்த பொட்டலத்தை இவனுக்குத் தர மறந்து போயிருந்தார். இவன் தாங்க முடியாமல் அவர் எதிரே போய் நின்று 'எனக்கொன்றும் வாங்கி வரவில்லையா? என்று கேட்டு விட்டான். அல்விஸ் மாஸ்ரர் போன பிறகு அப்பா செவியைத் திருகினார்.

மிட்டாய்த் தொழிற்சாலை ஒன்றை ஆரம்பித்து விட்டுப் பிறகு போகலாம் என அல்விஸ் மாஸ்ரர் தீர்மானித்தாரோ என்னவோ, அதற்குப் பின்னர் அவர் வரவேயில்லை. அவர் மட்டுமல்ல, பக்கத்திலிருந்த பள்ளிக்கூடம் கலைந்ததும் இவனுடைய வீட்டு அலரிமரங்களுக்குக் கீழே ஒதுங்கி, பஸ் பிடிக்க நிற்கும் ஆசிரியைகளும் இவன் வீட்டை அதற்குப் பிறகு எட்டிப்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் அம்மாவின் பள்ளிக் கூடத்துச் சினேகிதிகளாம். அவர்களுடையெல்லாம் வீட்டுக்குள் அழைத்து சோடா கொடுத்து உபசரிப்பார் அப்பா. சமீபத்தில் அவர்களில் ஒரு பெண்மணியின் வீட்டுக்குப் போன போது அப்பா சம்பந்தமான பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நினைவு கூரப்பட்டன. ஆப்பிள் பழங்களைப் போட்டு அப்பா தனக்குக் கொடுத்த காக்கி நிறத் துணிப்பையை அவ கொண்டு வந்து காட்டினா. கல்யாணப்பரிசு தங்கவேல் பாணியில் அவன் சிந்தித்தான் அப்போது. 'அம்மாவோடு படித்தவர்களுக்கு ஆப்பிள் பழம்! அதுவே அப்பாவோடு படித்ததாக இருந்தால் ஆட்டுக்காலா?'

காலை ஏழுமணிக்கெல்லாம் வாட்சண்டைக்காரன் போல் கத்திகளை உரசியபடி பெட்டி கட்டிய சைக்கிளுடன் தினமும் வந்து விடும் ஆட்டிறைச்சி வியாபாரி, ஆயுதங்கள் நிரம்பிய பெட்டியுடன் ஒரு நாள் விட்டு மறுநாள் வரும் நாவிதன், அப்பாவுடன் நெருக்கமாக இருந்த அரசியல்வாதிகள், தின—வார—மாதப் பத்திரிகைகளை வீட்டுக்கு வந்து விநியோகித்து விட்டுப் போகும் பையன்கள் எல்லோரும் விட்டாலாச்சாரி யாவின் மாயா ஜாலப் படங்களில் வருபவர்கள் போல் வெகு

உள்மன யாத்திரை

சீக்கிரத்திலேயே மறைந்து போய் விட்டார்கள். தெருப் புதினங்களைப் பார்த்தபடி அப்பா வழக்கமாக உட்கார்ந்து பத்திரிகை படிக்கும் திண்ணைச் சுவரடி அவர் போன பிறகும் கதவு அகலத்து முதுகுத் தடத்தைக் கொண்டிருந்தது. சுவருக்குப் புது வர்ணம் பூசிய ஒரு நாளில் அதுவும் மறைந்து போய் விட்டது.

இரண்டு தடவைகள் இவன் தன் கனவுலகமாகிய அப்பாவின் ஊருக்குப் போய்விட்டு வந்தான். கனவுலகத்தில் மாட்டுச் சாணமும், குதிரை வண்டிகளும், தெருக்கள் தோறும் பன்றிகளும் சிறுநீர்ச் சந்துகளும் தென்படும் என இவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

நாளடைவில் அப்பா சம்பந்தமான கனவுகளின் ஆக்கிரமிப்பு. கனவுகளில் வரும் அப்பா இவனுடைய அசட்டுத்தனமான கேள்விகளுக்கெல்லாம் மாறாத புன்னகையுடன் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய இடுப்புயரத்து இவன் அந்தக் கையைப் பற்றிக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு பரிசளிப்பு வைபவம். பள்ளிக்கூடத்து அதிபராக இருந்த கிறிஸ்துவப் பாதிரியாரை அப்பாவுக்கு இவன் அறிமுகம் செய்தான். கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் வழக்கம் போல் இடது தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டார். திடீரெனக் கனவுகள் கலைந்து விடும். வேருடன் தான் பிடுங்கி வீசப்பட்டதாய் உணர்வான்.

அப்பா ஒரு நாள் இறந்து போய் விட்டார். அவரின் உடலைப் பார்க்க இவனால் இயலவில்லை. அப்பாவின் உடலை அடக்கம் பண்ணிவிட்டு அவரின் உறவினர்கள் தந்தி கொடுத்திருந்தார்கள். அப்பாவழி நூலிழை உறவினை அறுந்து போகாமல் காப்பாற்றுவதில் தபால்—தந்தி இலாகா உண்மையில் பெரும் பங்கு ஆற்றியது. இப்போது இன்னொரு அழைப்பிதழ்.

□

பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் அப்பாவின் ஊர்!

பஸ் போய்க் கொண்டிருந்தது. புளியமரங்களைத் தாண்டி யாயிற்று. பனிமூட்டம் விலகிப் பளிச்சென எல்லாம் தெரியத் தொடங்கியது போல் இருந்தது. ஏற்கனவே பரிச்சயங்

உள்மன யாத்திரை

கொண்ட ஒரு புத்தகத்தின் பக்கங்களை மறுபடியும் படிக்கத் தொடங்கியது போல் உணர்ந்தான்; பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழியே. கொண்டு வந்த பொதிகளின் பாரம் போல் மனசில் இல்லை. அந்தக் காலத்து மார்கழி மாதத்துக் கிணறுகளின் தண்ணீர் போல் சந்தோஷம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் இறங்கும் வரை தாமதித்த பஸ் கண்டக்டர் விசிலடித்தான். பஸ் கிளம்பிப் போய்விட்டது. தேகப்பயிற்சி செய்யும் ஒரு பயில்வானைப் போல் இரு பக்கப் பொதிகளுடனும் தனக்குத்தானே அவன் தோன்றினான். வீதியைக் கடந்து, கிழக்குப் புறமாகப் போன தெருவில் நடக்கத்தொடங்கினான். தெருவையும் உள்ளடக்கியதாய் ஒரு பந்தல். குலைகள் தள்ளிய இரண்டு வாழை மரங்கள் வாசலில். அப்பாவின் வீட்டு மதிலைப் பின்தடுப்பாகக் கொண்டு தோன்றியிருந்த மளிகைக் கடையில் இருந்தவன் இவனை ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு மறுபடியும் கணக்குப் போடலானான்.

இவன் அந்த வீட்டுப் படிகளில் ஏறிக் கொஞ்ச நேரம் தாமதித்தான். கூடத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் இவனை நிமிர்ந்து பார்த்தனர். சித்தப்பா எழுந்து இவனை நோக்கிக் கை கூப்பியபடி விரைந்து வந்தார்.

“தம்பி.....வரதராஜ்!.....வாப்பா.....வா”

கை கூப்பி இவன் பதில் வணக்கம் தெரிவிக்க விரும்பிய போதிலும் கையிலிருந்த பொதிகள் இடம் தரவில்லை. இவனிடமிருந்து தலையசைப்புடன் ஒரு புன்னகை.

“வேலுச்சாமி, இந்தப் பையையெல்லாம் கொண்டு போயி மேலூர்மல வச்சிடு” என்றார் சித்தப்பா. இவனுடைய தோளில் கைபோட்டுக் கொண்டு கூடம் வரைக்கும் அவர் வந்தார்.

“மணப்பாறை வண்டியிலேயாப்பா வந்தே?”

இவன் “ஓம்” என்றான்.

இவனுக்கு மாடியில் இடம் தரப்பட்டது. மொட்டை மாடிக்கு வந்ததும் வெண்திட்டுக்கள் நிரம்பிய நீலவானம், புதுக் காற்று. தான் இப்போது எந்தத் திசையில், கடல் இங்கிருந்து எந்தப் பக்கம் என ஒன்றும் இவனுக்குத் தெரியவில்லை. பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு வந்தபோது பாழடைந்து

உள்மன யாத்திரை

போய்க் கிடந்த இதே மாடியில் முளைத்திருந்த சிறு ஆலஞ் செடிக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கும் என யோசித்தான்.

முகம் மறந்து போனவர்கள், முகந் தெரியாதவர்கள் எனப் பலரும் இவனது அறைக்கு வந்தனர். பேசிவிட்டுச் சென்றனர். இவனுடைய பருத்துப் போன உடலும், மயிர் பின் வாங்கிப் போன நெற்றிப் பரப்பும் அவர்களுக்கு அதிசயமாக இருக்கின்றனவாம். பிறக்கும் போது இவனிருந்த பத்துறாத்தலுடன் ஏன் இப்போதுமில்லை எனக் கேட்காமல் விட்டதற்காக இவன் மனதுள் கோடி நன்றிகள் தெரிவித்தான்.

கோயிலுக்குப் போயிருந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட அண்ணனும், அண்ணியும் இவனது அறைக்குள் வேகமாக வந்தார்கள். “வரதராஜு! சௌக்கியமாப்பா.....அம்மாவை, சம்சாரத் தையெல்லாம் கூட்டி வரப்படாதோ?”

இவன் தன் அண்ணனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். தலை முழுதும் வெள்ளை மயிர்க் காடு. கொத்துவதற்குக் காத்து நிற்கும் கழுகு மூக்கு. தான் கிழவனானால் இப்படித்தான் இருப்பான் என யூகித்த இவன் அதற்கு முன்னரே தற் கொலை செய்து கொண்டு விட வேண்டுமென எண்ணினான்.

“ஏம்பா வரதராஜு? பலகாரம் எல்லாம் சாப்பிட்டியா?”

அண்ணன் தனது பிரதான விசாரிப்புக்கு வந்து விட்டார். அண்ணனையும், சமையல் இலாகாவையும் பிரிக்க முடியாது.

தோசை என்றால் மிக மெல்லிசாக இருக்க வேண்டும் என்பது அண்ணனின் சமையற் கோட்பாடுகளுள் ஒன்று. தோசை சற்றுக் கடினமாக இருந்தால் அண்ணி திட்டுவாங்க நேரிடும். தான் வார்க்கும் தோசைகளை விட அண்ணி மிகவும் மெல்லிசாக இருப்பாள். சூடான கோப்பியைக் குளிரப் பண்ணுவதுதான் உலகிலேயே சிரத்தை எடுக்க வேண்டிய விஷயம் எனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டவன் போல் அண்ணன் தோன்றுவார். அண்ணன் ஒரு டம்ளரிலிருந்து மறு டம்ளருக்குக் கோப்பியை ஊற்றி, ஆற்றும் விதத்தை இவன் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். கண் கட்டு வித்தைக்காரன் ஒருவன் இரு டம்ளருக்குமிடையில் கோப்பியை ஒரு சீலைத்துண்டு போல் ஆக்கி விட்டதைப் போல் இருக்கும் அவருடைய துரிதமான கைகளின் இயக்கம்.

“அம்மா சௌக்கியமாப்பா?” என்று அண்ணன் கேட்டார்.

“ஓம். சுகம்” என்றான். நாற்பது வயது அம்மாவைப் பற்றி ஐம்பத்தைந்து வயது அண்ணன் விசாரிக்கிறார். எத்தகைய அபஸ்வரம், ஸ்ருதி பேதம்?

ஊர்த்திருவிழா காலத்தில் வந்து கடை விரிக்கும் வியாபாரி போல இவன் மாறினான். பையிலிருந்த பொருட்கள் தரையில் பரப்பப் பட்டன. அவரவர் கேட்டபடி பொருட்கள்.

பட்டுவாடா முடிந்ததும், பொருட்கள் பற்றிய விமர்சனங்களைக் கேட்பதற்கு அவன் காத்திருக்கவில்லை. படிகளில் இறங்கிக் கீழே வந்தான்.

கூடத்துச் சுவரில் அப்பா தொங்கவிட்ட மணிக்கூடு இன்னமும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பா விட்டு விட்டுப் போன வானொலிப் பெட்டியும் பாடுகிறது. இல்லாமல் போனவர் அப்பாதான்.

“எங்கேப்பா கிளம்பிட்டே?” என்றான் வெளியே வற்றல் காய வைத்துக் கொண்டிருந்த சித்தி.

“சும்மா ஒரு சுற்றுச் சுற்றி விட்டு வருகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டு அவன் நடந்தான்.

தெருவின் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் வெள்ளைப் புடவைப் பெண்கள் குந்தியிருந்தார்கள். செவிகளில் தொங்கிய தொங்கட்டான்கள் தோள்களைத் தொட்டு விடும் தூரத்தில் அவர்களுக்கெல்லாம் இருந்தன. இவன் அவர்களைக் கடந்ததும் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார்கள்.

“ஊனா மாவன்னாவோட பையன். சிலோன்லேருந்து முகூர்த்தத்துக்கு வந்திருக்கான்.”

“ஊனா மாவன்னாவோட சிலோன் சம்சாரமும் வந்திருக்காகளோ?”

“ஊஹும். பையன் மட்டுந்தான் தனியா வந்திருக்கான்”

இவன் தெரு முனையை அடைந்தான். அந்தப் பெரிய ஆலமரம் இன்னமும் நின்றது. அன்று போலவே அதனடியில் இன்றும் குறவர்களும், பன்றிகளும்! புரியாத பாஷையில் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். குறச்சிறுவர்கள் தகரடப்பாக்களை தட்டிக் கொண்டு மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடினார்கள்.

உள்மன யாத்திரை

ஊரணி எதிரே தெரிந்தது. இவன் அதன் பக்கமாக நடந்தான். குடி தண்ணீர் எடுத்துப் போக இந்த ஊரார் குடங்களுடனும், தகரக் கலன்களுடனும் இங்குதான் வருவார்கள். இப்போது நான்கு திசைகளிலும் வெறும் படிக்கட்டுகளுடன் வறண்டு போன ஊரணி அது. தசையற்றுப் போன வெறும் எலும்புக்கூடு போல் அது தோன்றியது. சென்ற தடவை வந்தபோது, நான்கு வரிசைப் படிக்கட்டைத் தாண்டியதுமே பாதங்களைத் தண்ணீர் நனைத்தது.

ஊரணிக்கு அப்பால் தெரியும் மேட்டைக் கடந்துதான் இந்த ஊரார் எல்லாம் 'ஒதுங்கிக்' கொள்வதற்குப் போவார்கள். குந்தியதும் மறு கணம் பிருஷ்டத்தை முகரத்துடிக்கும் பன்றிகள், அழுக்கு நீர்க் குட்டைகள், கருவேல முட்கள், கள்ளிப் பற்றைகள் அங்கு தாராளம்.

வர்ணப்பூச்சைப் பல வருடங்களாகக் காணாத கோபுரங்களுடன் ஊரணியின் மேற்குப் புறத்தில் சிவன் கோயில். இன்னமும் இடம் மாறாத தபால் அலுவலகம் அதற்குப் பக்கத்தில். முத்திரைகள் வாங்க இவன் அங்கு போன போது போஸ்டர் மாஸ்ரரின் அந்தக் கேள்வி அவருடைய மூக்குக் கண்ணாடியையும் மீறி வந்து விட்டது.

“தம்பி ஊருக்குப் புதுசோ?”

“சிலோன் ஊனா மாவன்னா ஸன்” என்றான்.

“ஓஹோ ஹோ.....ஊனா மாவன்னா ஸன்னா? அப்போதே சொல்லப்படாதோ?

“சித்தப்பா பையன் கல்யாணத்துக்கு வந்திருக்காப்போல...”

இவனிடமிருந்து ஆமென்பதற்கு அடையாளமான தலையசைப்பு.

“சரி. சரி...ரொம்பச்சரி.....உறவெல்லாம் விட்டுப் போயிரப் படாது பாருங்க.....”

சொத்தெல்லாம் பிரிக்கிறப்போ கூட ஒங்களையெல்லாம் எதிர் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாங்க. தப்பு ஒங்க பேர்லதான். நீங்கவரல. இப்பக்கூட ஒண்ணும் கொறஞ்சு போயிடல. அண்ணனோட பேசிப்பார்க்கலாம். நீரடிச்ச நீர் எங்காவது விலகுமோ? ஆத்தாதான் வேற வேறன்னாலும் அப்பச்சி ஒருவரில்லையோ?”

உள்மன யாத்திரை

ஒரு சின்ன இடைவெளி கிடைத்தால் கூடத் தன் தலையைப் புகுத்தி சம்பாஷணையில் கலந்து கொண்டு விடலாம் என அவன் பார்த்தான். ஆனால் போஸ்ற் மாஸ்ரரோ தன்னத் தனியாகப் பந்து வீசி, துடுப்பெடுத்தாடி, ஸிக்சர்கள் குவித்துத் தன் ஆட்டத்திறன் குறித்துக் கை தட்டியும் கொண்டிருந்தார்.

இருட்டுப் படுகையில் அவன் வீடு திரும்பிய போது புகைப் படமெடுப்பதில் எல்லோரும் மும்முரமாயிருந்தார்கள். பலவந்தமாக இவனை இழுத்துக் கொண்டு சென்றார் சித்தப்பா. இவன் வழக்கம்போல் ஃப்ளோஷ் மின்னும் தருணத்தில் கண்ணை மூடியும், எல்லாம் முடிந்த பிறகு புன்னகைத்தும் ஒப்பேற்றினான்.

கல்யாணம் முடிந்து மறு நாள் அதிகாலை முதல் பஸ்ஸிற்கு அவன் காத்திருந்தான். “அடிக்கடி வந்து போகணும்பா” என்றார்கள் சித்தப்பாவும், அண்ணனும். ஆம் என்று இவன் சொல்லிக் கொண்டாலும் அதற்குப் பிறகுதான் இந்தப் பக்கம் திரும்பி வரப் போவதில்லை என்ற எண்ணம் உள்ளார்க்குள் பதிந்து போயிருந்தது.

பஸ்ஸின் வெளிச்சப் பொட்டு தூரத்தே தெரிந்தது.

அப்பாவைக் காணாமலேயே, அவரைச் சிறை மீட்க முடியாமலேயே இவன் ஊர் திரும்பினான்.

○

வீரகேசரி—8, வைகாசி 88

உள்மன யாத்திரை

—ஒரு கடிதம்,
உள்மன யாத்திரை

அன்புள்ள புஷ்பன்,

வணக்கம். நேற்றுத் தொலைபேசியில் பேசிய போது நீ ஏன் அவ்வளவு பரபரப்புடன் இருந்தாய் என எனக்குப் புரியவில்லை. எனக்குரிய தொலைபேசி எண்களைத் திருட்டுத்தனமாகச் சுழற்றிவிட்டு, பாதையில் எந்நிமிஷமும் தோன்றிவிடப் போகும் உன் அராபிய ஷேக்கை அச்சத்துடன் எதிர்பார்த்தபடி நீ பேசும் ஒரு காட்சியைத்தான் இங்கிருந்து என்னால் கற்பனை செய்ய முடிகிறது. என்னை உரத்துப் பேசும்படி கத்திக் கொண்டேயிருந்தாய். இதற்கு மேலும் சத்தம் போட்டு நான் கத்தியிருந்தால் தொலைபேசியின் உதவியில்லாமலேயே என்குரல் நீ இருக்கும் டோஹாவுக்கு கேட்டிருக்கும். வடிவேல் அண்ணனின் recording Bar இற்கு வந்திருக்கும் எம். ஜி. ஆர். அஞ்சலிப்பாட்டுகளின் சத்தத்துடன் போட்டியிட்டு வெல்வதும் அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல. நாகூர் ஹனிபா, ஷேக்முகம்மது, பங்களுர் ரமணியம்மாள் ஆகியோர்க்கு வடிவேல் அண்ணன் தற்சமயம் ஓய்வு கொடுத்து விட்டார்.

என் புத்தக வேலைகளுக்கு நீயும், ஹென்றியும் பணம் அனுப்பி வைத்தது குறித்து மிகவும் நன்றி. இந்த நன்றி போன்ற சம்பிரதாய வார்த்தைகளெல்லாம் உங்களுக்குப் பிடிக்காதெனினும் நான் என்ன செய்ய? இன்னொரு வார்த்தையைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை வேறுவழியில்லை.

உள்மன யாத்திரை

திரு. மீரா அவர்களிடம் ஒப்படைப்பதற்காக 'பைண்ட்' செய்யப்பட்ட என் சிறுகதைகளின் தொகுப்பைத் திரு. நுஃமான் அவர்கள் எடுத்துச் சென்றாயிற்று. 'பைண்ட்' செய்யப்பட்ட அத் தொகுதி கிட்டத்தட்ட அந்த நாட்களில் என் தந்தையின் அடகுக்கடைக் கெளண்டரில் காணப்பட்ட கணக்கு வழக்குப் புத்தகம் போல் தோன்றிற்று. வருமானவரி அதிகாரிகள் இந் நாட்களில் வந்திருந்தால் 'பைண்ட்' செய்யப்பட்ட அந்தத் தொகுப்பைத்தான் முதலில் கைப்பற்றியிருப்பார்கள்.

தொகுப்பில் இடம் பெறும் கடைசி நான்கு கதைகளையும் தவிர மற்றெல்லாவற்றையும் நீ படித்திருக்கிறாய். கடைசி நான்கு கதைகளும் வெளிவந்த காலத்தில் நீ நாட்டில் இல்லை. அதனால் அந்த அமர சிருஷ்டிகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பு உனக்குக் கிடையாமற் போய்விட்டது. (உன் காலில் கிடப்பதைக் குனிந்து பார்க்கிறாயா)

தொகுப்பதற்காக என் பழைய கதைகளையெல்லாம் திரும்பிப் படிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆரம்பகாலக் கதைகளை இன்னமும் கனகச்சிதமாகச் சொல்லியிருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் தோன்றாமலில்லை. என் சின்ன வயதுப் புகைப்படங்களைப் பார்க்கும் போது கூட எனக்கு அப்படித்தான். ஆனைக் காதுகள், கஞ்சா மயக்கத்துடன் சதா சொருகிக் கொண்டு நிற்பது போல் கண்கள், ஒட்டகச்சிவிங்கியினுடையதைப் போல் நீண்ட கழுத்து, ஒரு கோழிக்குஞ்சு உடம்பு... இவற்றோடு இருப்பேன். அதற்காக 'அந்தப் பையன்' நான் இல்லை என்று சொல்வதா?

கதைகளைக் காலப்பிரகாரம் வரிசைப்படுத்திப் பார்க்கும் போது இன்னொரு விஷயமும் புலப்படுகிறது. இடையில் பள்ளிப்படிப்பை முறித்துக் கொண்டு தன் ஈடுபாடுகள் ஒருபுறமும், பொருந்தாத தொழில்கள் மறுபுறமுமாக அக—புற நெருக்குதல்களின் மத்தியில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனுடைய சரிதம் போலவும் தென்படுகிறது.

அட்டையில் என்ன படம் வருகின்றது எனக்

உள்மன யாத்திரை

கேட்டாய். எனக்கு இன்னமும் தெரியாது. தொகுப்பு சம்பந்தமான அத்தனை வேலைகளும் மதிப்புக்குரிய திரு. மீரா அவர்களிடம். அற்புதமாக அவர் தொகுப்பைக் கொணர்வார் என்ற நம்பிக்கை மாத்திரமே இக்கரையிலுள்ள என்னிடம்.

உன்னுடைய வீட்டுக்கு இந்த நாட்களில் போகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் என்னுடைய வீட்டுக்குப் போயேகிட்டத்தட்ட 09 மாதங்கள் ஆகின்றன. எது என் வீடு என்பதே சில சமயங்களில் மறந்துபோய் விடுகிறது. காலையில் கண்கள் திறந்ததும் தென்படும் கூரை எந்த வீட்டுக்குரியது எனக் கொஞ்ச நேரம் குழம்பிப் போய் விடுகிறேன்.

வாழ்க்கையைப் பற்றியா விசாரித்தாய்? ஒரு விதமான ஆமை வாழ்க்கை. ஒட்டுக்குள் தலையை இழுத்துக் கொண்டு முடங்குவதும், பின்னர் அக்கம்பக்கம் பார்த்து ஊர்வதுமாக அர்த்தமற்ற வாழ்க்கை.

நீ இங்கு வருவதற்கு அவதியாக உள்ளாய் என நினைக்கிறேன். கடற்கரையில் பின்னேரங்களில் வறுபட்ட மணலில் நாம் போய்க் குந்த முடியாது. சின்னையா வாத்தியாரின் மதிலில் உட்கார்ந்து கொண்டு இரவு பதினொரு மணி வரை கோஷ்டி கானமிட முடியாது. நமது ஊர்க் கொட்டகைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டு விட்டன. இரவு பட்டால் நாய்களின் ஊளையும், காலடி ஓசையும் தான். சுந்தரலிங்கம் இறந்து போய் விட்டான். புவி ஜேர் மனின் ஓர் அகதிமுகாமில். சென்னையில் உள்ள தயா நம்பியாரின் அடியாட்களில் ஒருவனாகப் படமொன்றில் தோன்றினான். இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திக்கில். நீ இங்கு வந்தாலும் நாம் நாமாக இருக்க முடியாது. இதற்குப் பின்னரும் வருவதில் நீ விடாப்பிடியாக இருந்தால் நான் தடுக்கப் போவதில்லை.

அன்புடன்,

உமாவரதராஜன்

பொலீஸ் வீதி,

கல்முனை, இலங்கை.

02.03.1988

உள்மன யாத்திரை

●
இத்தொகுதி பற்றிய
விமர்சனத்தையும்
இந்நூல் ஆக்கம் குறித்த
எண்ணத்தையும்
அறிய விரும்புகிறோம்
எழுதுங்கள்
அன்னம்

2 சிவன் கோவில் தெற்குத் தெரு
சிவகங்கை 623560

2-611 21742110-2

2-611 21742110-2